

АГАТА КРИСТИ ЧЕРНО КАФЕ

Част 7 от „Еркюл Поаро“

Превод от английски: Десислава Главева, Божидар Илиев, 1998

chitanka.info

ГЛАВА I

Еркюл Поаро седна да закусва в малкия си, но доволно уютен апартамент в Уайтхол Маншънс. Козуначената кифла и чашата горещ шоколад му се усладиха. Неочаквано, тъй като беше подвластен на навика и рядко променяше обичайната си закуска, той помоли своя камериер Джордж да му пригответи втора чаша шоколад. Докато чакаше, хвърли отново бърз поглед към сутрешната поща, която лежеше на масата за закуска.

Както винаги педантичен до крайност, той беше подредил непотребните писма в спретната купчинка. По-напред те бяха отворени много внимателно с ножа за хартия във формата на миниатюрен меч, който неговият стар приятел Хейстингс му беше подарил преди много години за рождения ден. Втора купчинка съдържаше онези съобщения, които бяха сметнати за безинтересни — главно рекламни брошури — и той щеше след малко да помоли Джордж незабавно да го отърве от тях. В третата купчинка бяха писмата, които изискваха някакъв отговор или поне потвърждение. С тях щеше да се занимае след закуска, но при всички случаи не преди десет часа. Поаро намираше за не дотам професионално да се започва обичайният работен ден преди десет. Е, когато работеше върху някой случай — тогава, разбира се, беше различно. Спомни си веднъж как той и Хейстингс бяха излезли доста преди зазоряване, за да...

Ала не, Поаро не искаше мисълта му да се рее из миналото. Славното минало! Последният им случай, свързан с международна престъпна организация, известна като „Великата Четворка“, беше доведен до успешен край и Хейстингс се бе завърнал в Аржентина, при жена си и своето ранчо. Въпреки че старият му приятел пак бе за кратко време и Лондон по работа, свързана с фермата му, беше малко вероятно той и Поаро отново да заработят заедно върху разплитането на някое престъпление. Затова ли Еркюл Поаро се чувстваше така неспокоен в тази прекрасна майска утрин на хиляда деветстотин тридесет и четвърта? Привидно се беше оттеглил, но на няколко пъти

биваше изкушен да излезе от уединението си, когато се появи някой особено интересен случай. Приятно би било да работи отново с Хейстингс до себе си, който неизменно да огласява неговите идеи и теории. Но от няколко месеца не се беше появило нищо, което да предизвика професионалния интерес на Поаро. Свършили ли се бяха находчивите престъпници и оригиналните престъпления? Нима всичко беше само насилие и жестокост, гнусни убийства или обири, чието разследване беше под неговото, на Поаро, достойнство?

Мислите му бяха прекъснати, когато Джордж тихо застана до него с онази втора, очаквана чаша шоколад. Очаквана не само защото Поаро щеше да се наслаждава на богатата сладост, но и защото тя щеше да му позволи да поотложи за няколко минути осъзнаването на факта, че предстоящият ден — тази прекрасна слънчева утрин — няма да му донесе нищо по-вълнуващо от всекидневната разходка в парка, после по Мейфеър до любимия му ресторант в Сохо, където щеше да обядва сам — този път какво? — може би малко пастет като начало, сетне *bonne femme*^[1], последвано от...

Той осъзна, че Джордж нещо му говори, докато слагаше шоколада на масата. Безукорният и невъзмутим Джордж с каменното лице, англичанин в пълния смисъл на думата, той работеше от известно време при Поаро и беше всичко, което можеше да се желае от един прислужник. Съвършено нелюбопитен и крайно неохотен, когато трябваше да изкаже лично мнение по някой въпрос, Джордж беше истинска мина за информация относно английската аристокрация и също толкова педантичен, колкото и великият детектив. Поаро неведнъж му бе казвал: „Ти великолепно гладиш панталони, Джордж, ала ти липсва въображение.“

Затова пък Еркюл Поаро притежаваше въображение в изобилие, а уменията да се изгладят чифт панталони както трябва, според него, беше рядко качество. Да, беше истински щастлив, че Джордж се грижеше за него.

— ... затова, сър, си позволих да обещаая, че тази сутрин вие ще му се обадите — казваше в това време Джордж.

— Моля за извинение, скъпи ми Джордж — отвърна Поаро — Мислено не бях тук. Казваш, че някой е телефонирал?

— Да, сър. Снощи, докато вие бяхте на театър с мисис Оливър, сър. Оттеглих се за сън, преди да се приберете и не сметнах за

необходимо да ви оставям съобщение в толкова късен час.

— Кой се е обаждал?

— Един джентълмен, сър. Представи се като сър Клод Еймъри. Остави телефонния си номер, който ще да е някъде в Съри. Добави, че въпросът е малко деликатен и когато позвъните, да не казвате името си на никого, а да настоявате да говорите със самия сър Клод Еймъри.

— Благодаря ти, Джордж. Остави телефонния му номер на бюрото ми — рече Поаро. — Ще позвъня на сър Клод, след като прегледам днешния „Таймс“. Сега е още раничко да се телефонира комуто и да било дори и по деликатни въпроси.

Джордж се поклони и оттегли, а Поаро бавно довърши чашата с шоколад и сетне се отправи към терасата с тазсутрешния вестник.

Няколко минути по-късно „Таймс“ беше оставен настрана. Международните новини, както винаги, бяха потискащи. Ужасният Хитлер беше превърнал германските съдилища в подразделения на нацистката партия, фашистите бяха завзели властта в България и най-лошото от всичко — в родната страна на Поаро Белгия бе станала експлозия в някаква мина близо до Монс и се предполагаше, че са загинали четиридесет и двама миньори. Вътрешните новини не бяха кой знае колко по-добри. На жените-тенисистки на Уимбълдън щеше да бъде разрешено това лято да играят по шорти въпреки негодуванието на длъжностните лица. Нищо успокоително нямаше и в колоната с некролозите — хора на възрастта на Поаро, че и по-млади, се надпреварваха да умират.

Захвърлил вестника, Поаро се изтегна в удобния си плетен стол, опънал крака върху ниска табуретка. „Сър Клод Еймъри“ — помисли си той. Несъмнено това име му се струваше познато — беше го чувал и преди. Да, този сър Клод бе добре известен в някои среди. Ала какъв точно беше той? Политик? Адвокат? Пенсионирани държавен чиновник? Сър Клод Еймъри. Еймъри.

Утринното слънце огряваше терасата и Поаро сметна, че е достатъчно топло, за да се попече минута-две. Скоро щеше да стане прекалено горещо за него, а и той не беше почитател на слънчевите бани. „Когато слънцето ме принуди да се прибера вътре — размишляваше той, — ще събера сили, за да проверя в справочника «Кой кой е». Ако този сър Клод е някаква видна личност, той със сигурност ще е включен в тази забележителна книга. Ами ако не е...?“

Дребничкият детектив многозначително сви рамене. Непоправим сноб, той вече беше благоразположен към сър Клод заради достойнството на титлата му. Ако пишеше за него в „Кой кой е“ — справочника, в който можеше да се намери информация за кариерата и на самия детектив, то тогава навярно този сър Клод беше човек, заслужаващ времето и вниманието на Еркюл Поаро. Внезапно повелият хладен ветреца и любопитството, което го беше обзело, го подтикнаха да се прибере вътре. Той влезе в библиотеката, отиде до рафта със справочниците и свали дебелия червена книга, чието заглавие „Кой кой е“ беше гравирено върху корицата със златни букви. Прелиствайки страниците, той попадна на абзаца, който търсеше и прочете на глас:

ЕЙМЪРИ, Сър Клод (Хърбърт); Рицар 1927; род. 24 ноември, 1878. Жен. 1907, Хелън Грем (поч. 1929); Един син; Образование: Уеймаутска класическа гимназия; Лондонски Кралски Колеж; физик-изследовател Джи Ии Си Лабораториз, 1905; Ар Ей Ии Фарнбъро (Радио Отдел), 1916; Изследователски Институт към Министерството на въздухоплаването, Суонидж, 1921; демонстрирал нов метод за ускорение на елементарните частици — линеен ускорител за разпространение на вълните, 1924. Носител на медал Монро, присъден от Обществото на физиците; Публикации: студии за различни научни списания. Адрес: Абътс Клийв, до Маркет Клийв, Съри. Тел.: Маркет Клийв 314. Клуб: Клубът на научните работници „Атиниъм“.

„Ах, да — помисли си Поаро. — Известният учен.“ Спомни си за един разговор преди няколко месеца с член от правителството на Негово Величество. Тогава Поаро беше открил някакви изчезнали документи с доста неудобно за правителството съдържание. Разговаряха за сигурността и политикът беше признал, че като цяло мерките за сигурност не били достатъчно благонадеждни.

— Например — беше казал той — това, над което сега работи сър Клод Еймъри, би било от изключително значение при една бъдеща война, но той отказва да го прави при лабораторни условия, където изобретението му и той самият ще бъдат надлежно охранявани.

Настоява да работи сам в своя дом в провинцията. Абсолютно никаква сигурност. Ужасно!

„Чудя се — рече си Поаро, докато връщаше книгата «Кой кой е» на рафта, — чудя се дали сър Клод Еймъри ще поиска да ангажира уморения и стар Еркюл Поаро за куче-пазач? Военни изобретения, секретни оръжия — това просто не е за мен. Ако сър Клод...”

Телефонът в съседната стая извънтя и Поаро чу, че Джордж вдигна слушалката. Миг по-късно камериерът се появи.

— Отново сър Клод Еймъри на телефона, сър — рече той.

Поаро отиде до телефона.

— Альо! Говори Еркюл Поаро — произнесе той в слушалката.

— Поаро? Не се познаваме, въпреки че имаме общи познати. Казвам се Еймъри, Клод Еймъри...

— Разбира се, аз съм чувал за вас, сър Клод — отвърна Поаро.

— Вижте, Поаро. Имам дяволски сложен проблем на главата... или по-скоро може скоро да имам. Не съм сигурен. Работя върху формула за бомбардиране на атома — няма да навлизам в подробности, ала от Министерството на отбраната смятат, че това е от изключителна важност. Работата ми вече е приключила и аз изведох формула, чрез която може да се произведе нов и смъртоносен експлозив. Имам основание да подозирам, че член на моето домакинство ще се опита да я открадне. Засега не мога да ви кажа повече, но ще ви бъда много задължен, ако дойдете за уикенда в Абътс Клийв като мой гост. Искам после на връщане за Лондон да вземете формулата със себе си и да я предадете на един човек в Министерството. Има някои причини, поради които министерски куриер не може да свърши работата. Нуждая се от някой, който да е невзрачен, да не е от научните среди, но и който да е в същото време достатъчно проникателен...

Сър Клод продължаваше да говори. Еркюл Поаро хвърли бърз поглед към плешивата си яйцевидна глава и разкошни мустаци, които се отразяваха в огледалото и си рече, че никога преди в дългата си кариера нито той, нито някой друг го бе считал за невзрачен. Ала един уикенд в провинцията и възможността да се запознае с известния учен не бе за отхвърляне, както без съмнение и изказаните на свой ред благодарности от едно признателно правителство и то само задето ще е

пренесъл в джоба си от Съри до Уайтхол една неясна, па макар и смъртоносна научна формула.

— Ще се радвам да ви услужа, скъпи сър Клод — прекъсна го той. — Ще гледам да пристигна в събота следобед, ако е удобно за вас и ще се върна в Лондон в понеделник сутринта с онова, което искате да взема със себе си. С голямо нетърпение очаквам да се запозная с вас.

Любопитно, помисли си той, докато връщаше слушалката на мястото ѝ. Чуждестранни агенти биха могли да проявят интерес към формулата на сър Клод, но дали наистина бе възможно някой от домакинството на учения да...? Както и да е, несъмнено щеше да научи повече по време на престоя си там през уикенда.

— Джордж! — извика той. — Занеси, ако обичаш, на химическо чистене дебелото ми сако от туид, смокинга и панталоните. До петък трябва да са готови, тъй като заминавам за провинцията този уикенд.

Казаното прозвуча като че ли заминаваше за степите на Централна Азия и то за цял живот.

Сетне се върна до телефона, набра един номер и почака малко, преди да проговори.

— Скъпи ми Хейстингс — започна той — не бихте ли желал да се отдалечите от деловата си заетост в Лондон за ден-два? Съри е много приятен по това време на годината...

[1] „Добра жена“ (фр.), в случая се има предвид унгарско ястие, представляващо рагу с парченца месо, лук, червени чушки, картофи и пр. — Б.пр. ↑

ГЛАВА II

Абътс Клийв, домът на сър Клод Еймъри, се намираше в покрайнините на Маркет Клийв — малко градче или по-скоро голямо село на четиридесетина километра югоизточно от Лондон. Самата сграда беше голяма, с неопределен архитектурен стил и наподобяваше викториански замък. Тя беше разположена сред очарователна, леко хълмиста местност, която се простираше на няколко акра, осеяни с гъсти горички тук-там. Покритият с чакъл път, който отвеждаше от вратарската къщичка до централния вход на Абътс Клийв, лъкатушеше сред дървета и гъсти шубраци. Една тераса опасваше задната част на дома, а от нея се спускаше ливада, стигаща до полузанемарена симетрично оформена градина.

В петък вечерта, два дни след телефонния си разговор с Еркюл Поаро, сър Клод седеше в кабинета си — малка, но уютно обзаведена стая на приземния етаж в източната част на къщата. Навън започваше да се здрачава. Икономът на сър Клод Тредуел — висок, мрачен на вид човек с безукорно изискани маниери, беше ударил гонга за вечеря преди две-три минути и навярно сега членовете на семейството се събираха в трапезарията от другата страна на преддверието.

Сър Клод барабанеше с пръсти по масата — правеше го по навик, когато трябваше да вземе бързо решение. Беше около петдесетгодишен, среден на ръст, с нормално телосложение, имаше високо чело и сресана назад прошарена коса, а сините му очи гледаха студено и проникателно. В момента върху лицето му бе изписана тревога примесена с недоумение. На вратата на кабинета се чу дискретно почукване и Тредуел се появи на прага.

— Извинете, сър Клод. Помислих си, че вероятно не сте чули гонга...

— Да, да, Тредуел, всичко е наред. Би ли им казал, че ей сега ще дойда. Кажи, че говоря по телефона. Всъщност аз наистина се канех да проведа набързо един телефонен разговор. Можеш вече да сервираш.

Тредуел тихо се оттегли, а сър Клод пое дълбоко дъх и придърпа телефона към себе си. От едно чекмедже на бюрото си измъкна малко тефтерче с телефонни номера, погледна набързо в него и сетне вдигна слушалката. Заслуша се за миг, а после каза:

— Обаждам се от Маркет Клийв триста и четиринадесет. Искам да ме свържете с един номер в Лондон.

Той даде номера, после се отпусна назад в очакване. Пръстите на дясната му ръка започнаха нервно да барабанят по бюрото.

След няколко минути сър Клод се присъедини към събралите се на вечеря, заемайки мястото си начело на масата, около която бяха вече насядали останалите шест човека. Отдясно на сър Клод седеше племенницата му Барбара Еймъри, а до нея Ричард, братовчед й — единственият син на сър Клод. Отдясно на Ричард Еймъри седеше един гост на семейството — доктор Карели, италианец. По-нататък, на другия край на масата, срещу сър Клод седеше неговата сестра, Каролайн Еймъри — стара мома на средна възраст. Тя се грижеше за домакинството на сър Клод, откакто съпругата му беше починала преди няколко години. Едуард Рейнър, секретарят на сър Клод, седеше отдясно на мис Еймъри, а Лучия, съпругата на Ричард Еймъри, бе между него и главата на семейството.

Настроението на масата в момента не беше особено ведро. Каролайн Еймъри направи няколко опита да заприказва доктор Карели, който й отговаряше достатъчно любезно, за да не я обиди, но без да показва от своя страна особено желание за разговор. Когато тя се извърна към Едуард Рейнър, за да го заговори, този иначе учтив и общителен млад мъж нервно се сепна, измърмори някакво извинение и погледна притеснено. Обикновено по време на храна сър Клод беше мълчалив, а сега може би повече от друг път. Ричард Еймъри хвърляше сегиз-тогиз притеснени погледи през масата към съпругата си Лучия. Единствено Барбара Еймъри изглеждаше в добро присъствие на духа и от време на време разменяше незначителни реплики с леля си Каролайн.

Точно когато икономът сервираше десерта, сър Клод се обърна към него с висок глас така, че всички на масата да чуят думите му:

— Тредуел — рече той, — би ли позвънил до гаража на Джаксън в Маркет Клийв и да ги помолиш да изпратят кола и шофьор на гарата,

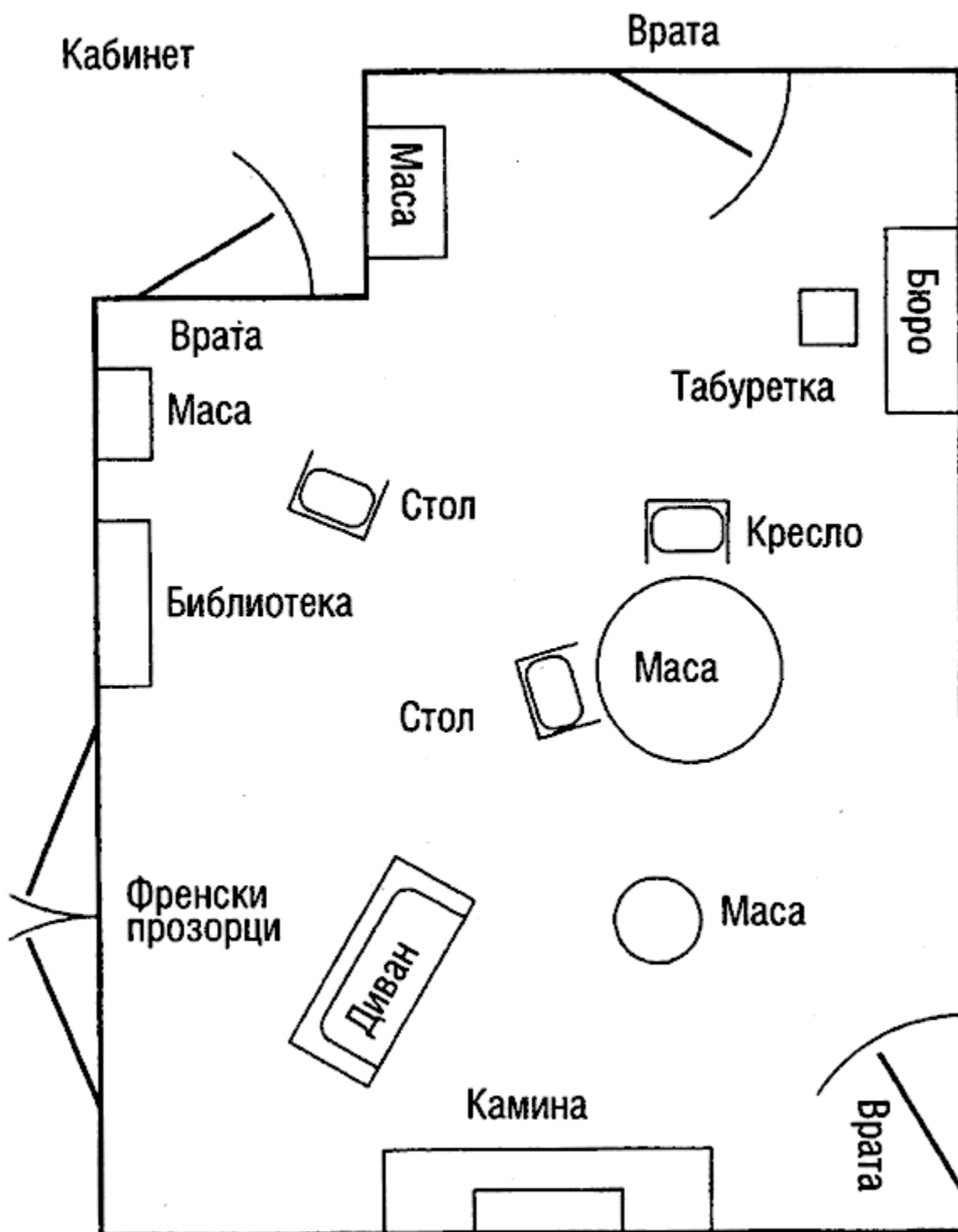
за да посрещнат влака от Лондон в осем и половина? Един джентълмен, който ще ни посети след вечеря, пристига с този влак.

— Много добре, сър Клод — отвърна Тредуел и излезе.

Той още не беше напуснал стаята, когато Лучия, измърморвайки някакво извинение, скочи рязко от масата и се втурна навън, като почти се сблъска с иконома, докато той се канеше да затвори вратата зад себе си.

Пресичайки преддверието, тя продължи забързано по коридора и стигна до голямата стая в задната част на къщата. Библиотеката, както обикновено я наричаха, често служеше и за гостна. Стаята беше обзаведена по-скоро уютно, отколкото изискано. През двойна стъклена врата се излизаше на терасата, а друга врата водеше към кабинета на сър Клод. Върху полицата на една голяма камина стояха старомоден часовник и разни украшения, както и ваза с подпалки за камината.

Обзавеждането на библиотеката се състоеше от висок библиотечен шкаф, върху който имаше метална кутия, бюро с телефон, столче, малка маса с грамофон и плочи, канапе, масичка за кафе, друга маса, върху която имаше книги и поставки за книги, два стола с високи облегалки, кресло и още една маса, на която имаше месингова саксия с някакво растение. Като цяло мебелировката беше старомодна, ала не достатъчно стара или изискана, за да бъде оценена като антична.

Лучия, красива млада жена на двадесет и пет години, имаше буйна тъмна коса, която се спускаше върху раменете ѝ и кафяви очи, които можеха да греят развълнувано, но сега в тях се таяха сдържани

чувства, неподдаващи се на определение. Тя се поколеба в средата на стаята, сетне я прекоси и отиде до стъклените врати, разтвори леко завесите и погледна навън в нощта. Въздишайки едва чуто, тя допря чело до студените стъкла и потъна в размисъл.

От преддверието се разнесе гласът на мис Еймъри:

— Лучия! Лучия, къде си?

Миг по-късно мис Еймъри, леко предвзета и вече на възраст дама, няколко години по-голяма от брат си, влезе в стаята. Тя прекоси библиотеката, отиде до Лучия, хвана младата жена за ръката и я поведе към канапето.

— Ела, скъпа, седни тук! — рече тя, като ѝ посочи да седне в единия му край. — Ще се справиш след минутка.

Докато сядаше, Лучия уморено се усмихна на Каролайн Еймъри, за да ѝ благодари.

— Да, разбира се — съгласи се тя. — Всъщност вече ми минава.

Въпреки че говореше английски безупречно, дори прекалено безупречно, някои нотки в интонацията ѝ от време на време издаваха, че той не е родният ѝ език.

— Просто ми примая, това е — продължи тя. — Колко глупаво от моя страна! Никога досега не съм правила така! Не мога да си представя защо се случи. Моля ви, връщайте се, лельо Каролайн! Скоро ще се оправя.

Тя извади носна кърпа от ръчната си чантичка под все още притеснения поглед на Каролайн Еймъри. Избърса очите си, после върна кърпата в чантата и отново се усмихна.

— Ще се оправя — повтори тя. — Наистина ще се оправя.

Мис Еймъри не беше съвсем сигурна.

— Знаеш ли, скъпа, че цялата вечер не изглеждаше добре — забеляза тя, изучавайки загрижено Лучия.

— Така ли?

— Да, наистина — отвърна мис Еймъри. Тя седна на канапето до Лучия и добави нервно с пискливия си глас: — Може би леко си настинала, скъпа. Знаеш, че нашето английско лято може да бъде доста коварно. Тук е съвсем различно от Италия с нейното горещо слънце, към което ти си привикнала. Ах, прекрасната Италия, както винаги съм си я представяла!

— Италия — промълви Лучия с отнесен поглед в очите, докато слагаше чантата до себе си на канапето. — Италия...

— Зная, детето ми, родината сигурно много ти липсва. Навярно разликите с нея ти се виждат ужасяващи — времето, от една страна, а и различните нрави. Пък и ние сигурно изглеждаме толкова студени. Виж, италианците...

— Не, никога, никога Италия не ми е липсвала! — извика Лучия със страст, която изненада мис Еймъри. — Никога!

— О, стига, дете, не е срамно човек да изпитва лека носталгия по родината...

— Никога! — повтори Лучия. — Мразя Италия! Винаги съм я мразела! За мен е истински рай да съм тук в Англия, с толкова мили хора като вас! Истински рай!

— Много мило от твоя страна, че го казваш, скъпа — рече Каролайн Еймъри, — макар да съм сигурна, че е просто от любезност. Вярно е, че се опитваме да те накараме да се чувстваш щастлива и като у дома си, но би било съвсем естествено да тъгуваш от време на време за Италия. А и като си нямаш майка...

— Моля ви... моля ви... — прекъсна я Лучия — Не говорете за майка ми!

— Няма, разбира се, че няма, скъпа, щом така предпочиташ. Не исках да те разстройвам. Да ти донеса ли стъкълце с ароматични соли? Имам малко в моята стая.

— Не, благодаря — отвърна Лучия. — Вече наистина съм съвсем добре.

— Да знаеш, че това никак не би ме притеснило — настоя Каролайн Еймъри. — Имам много хубави ароматични соли с прекрасен розов цвят в едно много сладко шишенце. И са изключително силни. Нали знаеш, амонячна сол. Или пък беше солна киселина? Никога няма да го запомня. Както и да е, не са от тези, с които се чистят ваните.

Лучия кротко се усмихна, ала не отговори. Мис Еймъри беше станала и очевидно се колебаеше дали да иде да потърси солите или не. Тя нерешително мина зад канапето и пренареди възглавничките.

— Да, мисля, че се касае за внезапна настинка — продължи тя. — Сутринта беше олицетворение на добро здраве. Навярно си се развълнувала, когато си видяла този твой италиански приятел, доктор

Карели. Той пристигна съвсем ненадейно и неочаквано, нали? Това сигурно доста те е постреснало.

Докато Каролайн Еймъри говореше, в стаята влезе съпругът на Лучия — Ричард. Очевидно мис Еймъри не го видя и затова не можа да разбере защо думите ѝ толкова разстроиха Лучия, която се облегна назад, затвори очи и потрепери.

— О, скъпа, какво ти е? — попита мис Еймъри. — Отново ли ти прималява?

Ричард Еймъри затвори вратата и се приближи до двете жени. Млад англичанин с приятна външност, на около тридесет години и с русолява коса, той бе среден на ръст, с набито и мускулесто тяло.

— Иди да довършиш вечерята си, лельо Каролайн — каза той на мис Еймъри. — Лучия ей сега ще се оправи, аз ще се погрижа за нея.

Мис Еймъри все още се колебаеше.

— О, ти ли си, Ричард? Е, тогава може би ще е по-добре аз да се връщам — каза тя и направи една-две нерешителни стъпки към вратата за преддверието. — Знаеш, че баща ти мрази да бъде безпокоен. Особено когато имаме гост. А и той не с толкова близък на семейството.

Тя отново се обърна към Лучия.

— Та точно ти казвах, скъпа, че е много странно, дето този доктор Карели се появи по такъв начин, без да има и най-малка представа, че ти живееш в тази част на света, нали? Просто си се натъкнала на него в селото и си го поканила тук. Навярно, скъпа, е било голяма изненада за теб, нали?

— Така беше — отвърна Лучия.

— Винаги съм казвала, че светът е толкова малък — продължи мис Еймъри. — Твоят приятел е много симпатичен мъж, Лучия.

— Така ли мислите?

— Личи си, че е чужденец, разбира се — призна мис Еймъри, — но определено е симпатичен. А и говори английски много добре.

— Да, сигурно е така.

Мис Еймъри изглежда не бе склонна да приключи разговора на тази тема.

— Ти наистина ли нямаше представа — попита тя, — че той е тук?

— Ни най-малка — наблегна на отговора си Лучия.

Ричард Еймъри съсредоточено наблюдаваше съпругата си. Сега той отново заговори.

— Навярно си се изненадала приятно, Лучия — каза той.

Жена му бързо вдигна поглед към него, ала не отговори. Мис Еймъри грейна в усмивка.

— Да, наистина — продължи тя. — Добър познат ли ти беше в Италия, скъпа? Близък приятел? Предполагам, че е било така.

Тонът на Лучия внезапно стана рязък.

— Никога не ми е бил приятел — каза тя.

— О, разбирам. Значи просто познат. Все пак той прие любезната ти покана да ни погостува. Винаги съм смятала, че чужденците са малко нахални. Ах, разбира се, нямам предвид теб, скъпа... — Мис Еймъри прояви благоприличие, като направи кратка пауза и дори се изчерви. — Искам да кажа, че във всеки случай ти си наполовина англичанка. — Тя погледна закачливо племенника си и продължи: — Всъщност тя вече е истинска англичанка, нали, Ричард?

Ричард Еймъри не реагира на лелината си шеговитост, а отиде до вратата и я отвори, сякаш за да прикани мис Еймъри да се върне при останалите.

— Е — каза дамата, тръгвайки неохотно към вратата, — ако сте сигурни, че нищо повече не мога да сторя...

— Да, сигурни сме — отвърна Ричард, докато и придържаше вратата, а тонът му бе също толкова рязък, колкото и думите.

След като направи неопределен жест и нервно се усмихна за последно на Лучия, мис Еймъри излезе. Изпускайки въздишка на облекчение, Ричард затвори вратата след нея и се върна при жена си.

— Мрън, мрън, мрън! — оплака се той. — Мислех, че никога няма да си тръгне.

— Тя само се опитваше да бъде любезна, Ричард.

— О, ама моля ти се! Само дето се попрестара.

— Мисля, че съм й симпатична — промълви Лучия.

— Какво? О, разбира се — разсеяно отговори Ричард Еймъри. Той стоеше прав, наблюдавайки внимателно жена си. За миг се възцари напрегната тишина. Сетне Ричард се приближи към Лучия и я погледна.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от нещо?

Лучия вдигна поглед към него и се насили да се усмихне.

— Наистина от нищо, Ричард, благодаря. Върни се в трапезарията. Вече съм съвсем добре.

— Не — отговори съпругът ѝ. — Ще остана при теб.

— Но аз предпочитам да съм сама.

За миг настъпи пауза. След това Ричард отново заговори, минавайки зад канапетото:

— Добре ли са сложени възглавничките? Искаш ли още една под главата?

— Така съм съвсем добре — възпротиви се Лучия. — Въпреки че няма да е зле малко да се проветри. Би ли отворил прозореца?

Ричард отиде до стъклената врата и натисна дръжката.

— По дяволите! — възкликна той. — Баща ми я е заключил, с онова негово хитро резе. Не може да се отвори без ключ.

Лучия сви рамене.

— Е, добре — прошепна тя. — Всъщност няма значение.

Ричард се отдалечи от стъклената врата и седна на един стол до масата. Той се наведе напред и облегна лакти върху коленете си.

— Старецът е голям чудак. Все измисля разни неща.

— Така е — отвърна Лучия. — Сигурно е направил доста пари покрай изобретенията си.

— Купища — рече мрачно Ричард. — Само че парите не го интересуват. Тия учени всичките си приличат! Постоянно се занимават с безполезни неща, които не интересуват никого, освен тях самите. Ще ми бомбардира атома, за Бога!

— Все едно, твоят баща е голям човек!

— Предполагам, че е сред водещите учени на нашето време — насили се да каже Ричард. — Но той не признава друга гледна точка, освен своята собствена. — Той говореше с нарастващо раздражение. — Дяволски зле се отнася към мен!

— Зная — съгласи се Лучия. — Държи те тук, вързан за този дом, сякаш си затворник. Защо те накара да се откажеш от армията и да дойдеш да живееш при него?

— Предполагам — започна Ричард, — че си е мислел да му помагам в работата. Ала той трябваше да си даде сметка, че аз не бих могъл да му бъда от абсолютно никаква полза. Просто нямам ума за тази работа. — Той премести стола си по-близо до Лучия и отново се наведе напред. — За Бога, Лучия, на моменти ме обхваща страшно

отчаяние. Я го виж — въргаля се в пари, но ги хвърля до последното пени само по тези негови дяволски експерименти! Смяташ ли, че ще ми даде да взема нещичко от онова, което и без друго един ден ще бъде мое и ще ме остави да се махна оттук?

Лучия се поизправи на канапето.

— Пари! — възкликна горчиво тя. — Всичко се върти около тях. Около парите!

— Чувствам се като муха, хваната в мрежата на паяк — продължи Ричард. — Безпомощен. Напълно безпомощен!

Лучия го погледна умолително.

— О, Ричард — възкликна тя. — Аз също.

Съпругът ѝ я загледа с тревога. Точно отвори уста, за да каже нещо, когато тя продължи:

— Аз също. Безпомощна съм и искам да се махна оттук!

Тя рязко стана и тръгна към него, като изрече развълнувано:

— За Бога, Ричард, отведи ме, преди да е станало твърде късно!

— Да те отведе? — гласът му прозвуча глухо и отчаяно. — Да те отведе къде?

— Където и да е — отвърна Лучия с растяща тревога. — Където и да е на земята, само далеч от този дом! Това е най-важното — далеч от този дом! Страхувам се, Ричард, страхувам се, казвам ти! Наоколо има сенки... — тя погледна през рамо, сякаш ги виждаше — навсякъде около нас.

Ричард остана седнал.

— Как можем да заминем без пари? — попита той. — После вдигна поглед към нея и тъжно продължи: — Един мъж не е кой знае какво за една жена, когато няма пари, нали така, Лучия? Нали така?

Тя се отдръпна от него.

— Защо ми казваш това? — попита Лучия. — Какво имаш предвид?

Ричард продължи мълчаливо да я наблюдава, като лицето му остана странно безизразно, макар погледът да беше напрегнат.

— Какво ти става тази вечер, Ричард? — попита го тя. — Ти си някак различен...

Той стана от стола.

— Така ли?

— Да. Какво има?

— Ами... — започна Ричард и сетне спря. — Нищо. Няма нищо. Той се извърна настрани, но тя го дръпна обратно и сложи ръце на раменете му.

— Ричард, скъпи... — започна Лучия. Той махна ръцете ѝ от раменете си. — Ричард! — рече тя отново.

Той скри ръце зад гърба си и я погледна.

— Имаш ме за пълен глупак, а? — попита той. — Мислиш ли, че не видях как тази вечер този твой стар приятел пхна бележка в ръката ти?

— Да не би да си мислиш...

Той ядно я прекъсна:

— Защо избяга от масата? На тебе не ти беше лошо. Това беше само предлог. Искаше да останеш сама, за да си прочетеш скъпоценната бележка! Не ти се чакаше! Беше почти обезумяла от нетърпение, понеже не можеше да се отървеш от нас. Първо от леля Каролайн, а сетне и от мен! — Той я погледна студено, а в очите му се четяха болка и гняв.

— Ричард! — рече Лучия — Ти си полудял! Това е абсурдно! Не си мислиш, че Карели ми харесва, нали? Нали? Скъпи мой Ричард, скъпи... само ти си мой. Няма друг, освен теб, трябва да знаеш това!

Погледът му остана прикован в нея.

— Какво пише в тази бележка? — попита тихо той.

— Нищо... абсолютно нищо.

— Покажи ми я тогава!

— Аз... не мога — каза Лучия. — Унищожих я.

На лицето му се изписа студена усмивчица, която после изчезна.

— Не, не си — рече той. — Покажи ми я!

Лучия остана безмълвна за миг. После умолително го погледна.

— Е, добре, Ричард — попита тя, — не можеш ли да ми повярваш?

— Мога насила да я взема от теб! — процеди той през стиснати зъби и направи крачка към нея. — Почти съм решил да...

Лучия отстъпи назад със слаб вик, погледът ѝ не се отделяше от лицето му, сякаш за да му внуши да ѝ повярва. Внезапно той се извърна.

— Не — каза Ричард като че ли на себе си. — Има неща, които човек не бива да върши.

Той се обърна, за да погледне жена си.

— Ала, Бога ми, Карели ми дължи обяснение и аз ще го получа!

Лучия го хвана за ръката, надавайки тревожен вик.

— Не, Ричард, не бива! Не бива! Умолявам те, не прави това! Недей!

— Страхуваш се за любовника си, а? — произнесе той със сарказъм.

— Той не ми е любовник! — гневно му се тросна Лучия.

Ричард я хвана за раменете.

— Може би не е... все още — каза той. — Може би...

Той спря да говори, защото чу гласове откъм преддверието. Направи усилие да се овладее, отиде до камината, извади табакера и запалка и запали цигара. Когато вратата откъм преддверието се отвори и гласовете станаха по-силни, Лучия отиде до стола, на който доскоро седеше Ричард и се настани на него. Лицето ѝ беше преbledняло, а ръцете ѝ здраво стиснати.

Мис Еймъри влезе в стаята, придружавана от племенницата си Барбара подчертано модерна млада жена на двадесет и една години. Размахвайки ръчната си чанта, Барбара прекоси стаята и отиде при Лучия.

— Здравей, Лучия, по-добре ли си вече? — попита тя.

ГЛАВА III

Лучия се насили да се усмихне, докато Барбара Еймъри се приближаваше към нея.

— Да, благодаря ти, мила — отвърна тя. — Съвсем добре съм. Наистина.

Барбара сведе поглед към красивата чернокоса съпруга на своя братовчед.

— Да не си поднесла някоя добра новина на Ричард? — попита тя. — За това ли става въпрос?

— Добра новина? Каква добра новина? Не зная за какво говориш — възрази Лучия.

Барбара сгъна ръце в лактите и направи движение, като че ли люлеее бебе. В отговор на тази пантомима Лучия тъжно се усмихна и поклати глава. Мис Еймъри обаче с ужас се строполи на стола.

— Барбара! — смъмри я тя.

— Е — каза Барбара, — стават и такива неща.

Леля й енергично поклати глава.

— Не искам и да мисля какво става с младите момичета в днешно време — каза тя, без да се обръща конкретно към някого. — По наше време ние не говорехме за майчинството така лекомислено и аз никога не бих позволила...

Тя спря, защото чу, че вратата се отвори и се обърна точно навреме, за да види как Ричард излиза от стаята.

— Ти постави Ричард в неудобно положение — продължи тя, обръщайки се към Барбара — и мога да кажа, че изобщо не съм изненадана.

— Е, лелю Каролайн — отвърна Барбара, — ти си с викториански разбирания, нали знаеш. Родила си се, когато на старата кралица са й оставали още цели двадесет години живот. Ти си типична представителка на твоето поколение, аз пък смея да кажа — на моето.

— Аз обаче не се и съмнявам кое поколение предпочитам... — започна леля й, само за да бъде прекъсната от Барбара, която се

изкикоти и каза:

— Мисля, че викторианците са били чудесни! Разказвали са на децата си разни измислици за това, че бебетата никнели под храсти с цариградско грозде. Намирам го за много сладко.

Тя затършува из чантата си, намери цигара и запалка и запали. Точно щеше да заговори отново, когато мис Еймъри ѝ направи знак да мълчи.

— О, спри да се правиш на глупачка, Барбара. Аз наистина се тревожа за това бедно дете тук и бих искала да не се шегуваш за моя сметка!

Внезапно Лучия не издържа и избухна в плач. Опитвайки се да избърше сълзите от очите си, тя рече, ридаейки:

— Вие всички сте толкова добри с мен. Никой не се е отнасял така с мен, докато не дойдох тук и не се ожених за Ричард. Чудесно е да съм сред вас. Просто не мога да...

— Няма нищо, няма нищо... — промърмори мис Еймъри, сетне стана, отиде при Лучия и я потупа по рамото. — Няма нищо, скъпа. Зная какво имаш предвид — прекарала си целия си живот в чужбина, а това е много неподходящо за едно младо момиче. То не получава подходящо възпитание, а и хората от континента имат много странни разбирания относно образованието. Няма нищо, няма нищо.

Лучия стана и несигурно я погледна. Тя остави мис Еймъри да я заведе до канапето и седна в единия му край, а мис Еймъри струпа възглавнички около нея и после също седна.

— Разбира се, че си разстроена, скъпа, но трябва да се опиташ да забравиш Италия, макар, разбира се, прекрасните италиански езера да са така прелестни през пролетта, както винаги съм казвали. Много е хубаво да се ходи там на почивка, но човек, естествено, не би искал да живее на това място за постоянно. Стига, стига, скъпа, не плачи!

— Мисля, че тя има нужда от едно силно питие — предложи Барбара, докато сядаше на масичката за кафе. Тя изпитателно, но не без съчувствие се взря в лицето на Лучия. — Този дом е ужасен, лельо Каролайн, изостанал е с години назад във времето. Тук не са и чували за коктейли! Друго, освен шери или уиски преди вечеря и бренди след това — няма. Ричард не може да направи един приличен „Манхатън“ и все пита Едуард Рейнър как се приготвя уиски с лимонов сок. Това

обаче, което наистина ще ободри Лучия за нула време, е един „Сатанински мустак“.

Мис Еймъри се обърна шокирана към племенницата си.

— Какво — запита тя ужасено — е това „Сатанински мустак“?

— Приготвя се много лесно, ако разполагаш с нужните съставки — отвърна Барбара. — Състои се просто от равни части бренди и ментова сметана, но не бива да забравяш и щипка червен пипер. Това е номерът! Направо е върховно и сто на сто след това ще живнеш!

— Барбара, знаеш, че не одобрявам такива алкохолни стимуланти! — възкликна мис Еймъри и потръпна. — Скъпият ми баща винаги казваше...

— Не знам какво е казвал — отвърна Барбара, — но абсолютно всеки в този дом знае, че милият стар прачичо Алджърнън имаше репутацията на пияч от класа.

Отпърво мис Еймъри изглеждаше така, сякаш ще избухне всеки момент, но после на устните ѝ се появи нервна усмивчица и тя успя да каже само:

— При джентълмените е различно.

Барбара обаче не се примири с това:

— Изобщо не е по-различно — рече тя. — Или във всеки случай не мога да си представя защо те ще минават метър. Просто навремето този номер е вървял. — Тя измъкна от чантичката си огледалце, пудриера и червило. — Така, я да видим как изглеждаме? — рече тя на себе си. — О, Боже мой! — добави тя и започна енергично да черви устните си.

— Ама наистина, Барбара — започна леля ѝ. — Бих искала да не слагаш на устните си толкова много от тази червена измишльотина, която при това е така ярка!

— Надявам се да е ярка — отговори Барбара, която все още се занимаваше с грима си. — В края на краищата струва седем шилинга и шест пенса.

— Седем шилинга и шест пенса! Да прахосваш толкова пари за... за...

— За „Издръжливо на целувки“, леля Каролайн.

— Моля?

— Червилото. Казва се „Издръжливо на целувки“.

Леля ѝ неодобрително изсумтя.

— Зная, разбира се — рече тя, — че някои устни лесно се напукват, особено ако човек е изложен на силен вятър и че някакво мазило е за препоръчване. Например ланолин. Аз винаги използвам...

Барбара я прекъсна:

— Скъпа лелю Каролайн, запомни го от мен — червилото върху устните на едно момиче никога не е достатъчно. В края на краищата никога не се знае колко от него ще загуби в таксито, с което се прибира вкъщи.

Докато говореше, тя прибра огледалото, пудриерата и червилото в чантата.

Мис Еймъри изглеждаше озадачена.

— Какво искаш да кажеш с това „в таксито, с което се прибира вкъщи“? — попита тя. — Не разбирам.

Барбара стана, отиде зад канапето и се наведе над Лучия.

— Няма значение. Лучия разбра, нали, скъпа? — попита тя, като леко я погъделичка по брадичката.

Лучия Еймъри се огледа неразбиращо.

— Толкова съжалявам — каза тя на Барбара. — Не слушах. Какво каза?

Насочила отново вниманието си към Лучия, Каролайн Еймъри се върна на разговора за здравето на младата дама.

— Знаеш ли, скъпа — рече тя, — аз наистина се тревожа за теб.

Тя отмести поглед от Лучия към Барбара.

— Тя трябва да вземе нещо, Барбара. С какво разполагаме? Амониев карбонат, разбира се, това би било най-подходящо. За нещастие, немарливата Елин тази сутрин ми счупи стъкълцето, докато бършеше праха в моята стая.

Барбара присви устни и се замисли за миг.

— Сетих се — възкликна тя. — Болничните запаси!

— Болничните запаси? Какво искаш да кажеш? За какви болнични запаси говориш? — попита мис Еймъри.

Барбара отиде и седна на един стол близо до; леля си.

— Сети се! — настоя тя. — Става дума за нещата на Една.

Лицето на мис Еймъри светна.

— Ах, да, разбира се! — После се обърна към Лучия и каза: — Ех, да познаваше по-голямата ми племенница Една — сестрата на Барбара. Тя замина за Индия със съпруга си... о, трябва да е било три

месеца, преди ти да дойдеш тук с Ричард. Толкова способно момиче беше Една!

— Много способно! — потвърди Барбара. — Наскоро се сдоби с близнаци. И понеже в Индия няма храсти с цариградско грозде, мисля, че трябва да ги е намерила под някое огромно мангово дърво.

Мис Еймъри си позволи да се усмихне.

— Млъкни, Барбара — рече тя. Сетне, обръщайки се отново към Лучия, тя продължи: — Както казах, скъпа, Една учеше за аптекарка по време на войната. Тя работеше в тукашната болница. Тогава превърнахме кметството в лазарет, нали разбираш. А после, докато се омъжи, Една продължи да работи в диспансера на Окръжна болница. Имаше широки познания относно лекарствата, хапчетата и нещата от този род. Смя да кажа, че и сега е така. Тези знания навярно са безценни за нея в Индия. Но какво исках да кажа? Ах, да, когато замина, какво направихме с онези нейни шишенца?

— Помня съвсем добре — рече Барбара. — Повечето от старите неща на Една от диспансера бяха наблъскани в една кутия. Трябваше да ги сортираме и върнем на болницата, ала всички забравихме за тях или поне никой нищо не направи. Сложихме ги на тавана и те отново излязоха на бял свят, когато Една се стягаше за Индия. Сега са ей там... — ги посочи към библиотечния шкаф — и все още никой не ги е прегледал и подредил.

Тя стана и пренесе стола си до шкафа, после се качи върху него и се протегна, за да свали черната метална кутия, която стоеше отгоре.

Без да обръща внимание на Лучия, която промълви: „Моля те, миличка, не си прави труда, нямам нужда от нищо“, Барбара отиде до масата и сложи кутията върху нея.

— Е — рече тя, — сега вече можем поне да хвърлим един поглед на тези неща.

Сетне отвори кутията.

— О, Боже, каква пъстра колекция! — каза тя, като вадеше най-различни шишенца, докато говореше. — Йод, бензинова тинктура, нещо с надпис „рициново масло на Тинкт.Карт.Ко.“

После направи гримаса.

— А! Ето, че стигаме до сериозните работи — възкликна тя, вадейки от кутията някакви малки кафяви стъклени шишенца. — Атропин, морфин, стрихнин — четеше тя етикетчетата.

— Внимавай, лелю Каролайн, ако предизвикаш буйния ми нрав, ще сложа в кафето ти стрихнин и ти ще умреш в ужасни мъки. — Барбара направи шеговит жест, с който заплаши леля си, а тя пък изсумтя и махна с ръка.

— Така, едно е сигурно — тук няма нищо, което да изпробваме върху Лучия, за да я накараме да живне — засмя се Барбара и почна да прибира обратно шишенцата и стъкълцата в металната кутия.

Точно бе вдигнала високо едно шишенце морфин в дясната си ръка, когато вратата откъм преддверието се отвори и Тредуел въведе вътре Едуард Рейнър, доктор Карели и сър Клод Еймъри. Пръв влезе секретарят на сър Клод — Едуард Рейнър, невзрачен млад мъж към тридесетте. Той отиде при Барбара и надникна в кутията.

— Здравейте, мистър Рейнър, интересувате ли се от отрови? — попита го тя, като продължи да прибира шишетата в кутията.

Доктор Карели също се приближи до масата. Тъмнокос и смугъл, на около четиридесет години, Карели бе облечен в отлично скроен вечерен костюм. Държеше се изискано и когато говореше, се долавяше почти незабележим италиански акцент.

— Какво имаме тук, мис Еймъри? — осведоми се той.

Сър Клод се забави на вратата, за да каже нещо на Тредуел.

— Разбра ли инструкциите ми? — попита той и остана доволен от отговора на Тредуел, който гласеше:

— Напълно, сър Клод.

Икономът излезе от стаята и сър Клод прекоси библиотеката, за да отиде при госта си.

— Надявам се, ще ме извините, доктор Карели — рече той, — ако отида в кабинета си? Чакат ме няколко важни писма, които трябва да бъдат пуснати още тази вечер. Рейнър, идваш ли с мен?

Секретарят тръгна със своя работодател и те заедно влязоха в кабинета на сър Клод през междинната врата. Когато тя се затвори зад гърба им, Барбара изведнъж изтърва шишето, което държеше.

ГЛАВА IV

Доктор Карели чевръсто пристъпи напред и вдигна шишето, което Барбара изтърва. Преди да ѝ го върне с любезен поклон, той му хвърли бърз поглед и възкликна:

— Хей, какво е това — морфин? — Той взе друго шишенце от масата. — Също и стрихнин! Мога ли да попитам, млада госпожице, откъде имате тези шишенца със смъртоносно съдържание?

Той почна да изследва съдържанието на металната кутия.

Барбара погледна с неприязън изискания италианец.

— Военни трофеи — рече кратко тя с тънка усмивчица.

Каролайн Еймъри се изправи притеснено и отиде при доктор Карели.

— Това не са точно отрови, нали, докторе? Искам да кажа, биха ли навредили някому? — попита тя. — Тази кутия я имаме от години. Съдържанието ѝ е безвредно, нали?

— Аз бих казал — сухо отвърна Карели, — че с малкото, което разполагате тук, бихте могли да погубите, грубо казано, двадесет силни мъжаги. Не зная вие кое наричате безвредно.

— О, мили Боже! — ахна ужасено мис Еймъри, сетне се върна до стола си и тежко се отпусна на него.

— Ето това, например — продължи Карели, обръщайки се към събралите се. Той взе едно шише и прочете бавно надписа върху етикетчето. „Стрихнинов хидрохлорид“, една шестнадесета от грана^[1]. — Седем-осем от тези хапченца и умирате ся една не съвсем приятна смърт. Изключително болезнен начин да се отървеш от този свят... — Той взе друго шише. — „Атропинов сулфат“. Отравяща то с атропин понякога много прилича на отравяна с птомаин. Също много мъчителна смърт.

Той прибра двете шишета, които разглеждаше и извади трето.

— А това тук — продължи той, говорейки много тихо, като натъртваше на всяка дума, — е хиосциаминов хидробромид, една стотна от грана. Не изглежда много впечатляващо, нали? Ала ви

уверявам, че трябва да изпиете само половината от малките бели таблетки вътре и... — Той направи изразителен жест. — ... Няма да има никаква болка, въобще дори няма да ви заболи. Само ще потънете бързо в сън без сънища, но сън, от който никога повече няма да се събудите.

Той отиде при Лучия и ѝ подаде шишето, сякаш я канеше да пробва. На лицето му беше изписана усмивка, но очите му останаха сериозни.

Лучия загледа шишето като хипнотизирана. Протегна ръка и произнесе като в унес:

— „Ще потънете бързо в сън без сънища“... — промълви тя и посегна да го вземе.

Вместо да ѝ го даде, Карели хвърли бегъл поглед към Каролайн Еймъри, в който сякаш се четеше въпрос. Тя потръпна и погледна нещастно, но не каза нищо. Карели сви рамене и обърна гръб на Лучия, като все още държеше шишето с хиосциаминон хидробромид.

Вратата към преддверието се отвори и влезе Ричард Еймъри. Без да продума, той отиде до столчето на бюрото и седна. След него в стаята влезе Тредуел с поднос, на който имаше кана с кафе, чаши и чинийки. Той го постави на масичката за кафе и излезе от стаята, а Лучия се упъти натам, за да разлее кафето по чашите.

Барбара отиде при нея, взе две чаши от подноса и после се премести при Ричард, комуто даде едната чаша, запазвайки другата за себе си. Междувременно доктор Карели беше зает с прибирането на шишенцата в металната кутия, която стоеше на масата в средата на стаята.

— Знаете ли, докторе — рече мис Еймъри на Карели, — кожата ми настръхна от приказките ви за съня без сънища и различните видове мъчителна смърт. Предполагам, че като италианец знаете доста за различните отрови?

— Уважаема госпожо — засмя се Карели, — не е ли това крайна несправедливост? Как го наричате вие... *non sequitur*^[2]? Защо един италианец ще знае повече за отровите от един англичанин? Чувал съм да казват — продължи закачливо той, — че отровата е по-скоро женско, отколкото мъжко оръжие. Може би вас трябва да попитам... Но, навярно, скъпа ми госпожо, вие имате предвид някоя италианка? Навярно се канехте да споменете някоя Борджия. Така ли е, а?

Той отиде до масичката за кафе и пое от Лучия една чаша, която занесе на мис Еймъри, а после се върна, за да вземе и за себе си.

— Лукреция Борджия — това ужасно създание! Да, предполагам, че имах предвид именно нея — призна мис Еймъри. — Знаете ли, като дете често сънувах кошмари, свързани с тази жена. Представях си я много бледа, но висока и със смолисточерна коса като нашата скъпа Лучия.

Доктор Карели занесе захарницата на мис Еймъри. Тя поклати отрицателно глава и той я върна на таблата. Ричард Еймъри остави кафето си, взе едно списание от бюрото и започна да го прелиства, докато леля му развиваше темата Борджия.

— Да, имах ужасни кошмари — казваше в това време мис Еймъри. — Сънувах, че съм единственото дете в стая, пълна с възрастни, а всички те пиеха от изящни бокали. После тази очарователна жена — сега, като се замисля, тя наистина много приличаше на теб, скъпа Лучия, — та тя се приближаваше до мен и ме принуждаваше и аз да взема един бокал. От начина, по който се усмихваше, аз като че ли долавях, че не бива да пия, но знаех, че не мога да ѝ откажа. По някакъв начин тя сякаш ме хипнотизираше, за да ме застави да го направя, а след това започвах да чувствавам в гърлото ужасна пареща болка и усещах, че се задушavam. След което, разбира се, се събуждах.

Доктор Карели се беше приближил до Лучия. Застанал пред нея, той иронично се поклони.

— Моя скъпа Лукреция Борджия — примоли ѝ се той, — смилете се над нас!

Лучия не реагира на шегата му, като се направи, че не го чу. Настъпи тишина. Усмихвайки се на себе си, доктор Карели ѝ обърна гръб, изпи кафето си и остави чашата на масата в средата на стаята. Барбара също бързо допи кафето си и изглежда усети, че темата трябва да се смени.

— Какво ще кажете за малко музика? — предложи тя и отиде до грамофона. — Какво да пусна? Онзи ден, докато бях в града купих една чудесна плоча.

Тя започна да пее, придружавайки думите на песента с леки и бързи танцови стъпки.

— „Хей, бейби, как си ти, имаш ли си някой?“ И как беше нататък?

— О, Барбара, скъпа, само не тази вулгарна песен — примоли ѝ се мис Еймъри. Тя прекоси стаята и отиде при нея, за да ѝ помогне да изберат някоя плоча. — Разполагаме с далеч по-хубави неща. Ако става въпрос за популярна музика, тук имаме няколко чудесни песни на Джон Маккормак. Или какво ще кажете за „Светия град“? Не мога да си спомня името на сопраното. Или пък защо не тази прекрасна плоча на Мелба Рекърдс? А, да, ето — Ларгото на Хендел.

— О, стига, лельо Каролайн. Едва ли Ларгото на Хендел ще ни ободри кой знае колко — възпротиви се Барбара. — Ако ще е класическа музика, тук трябва да има и италиански опери. Хайде, доктор Карели, това е по вашата част. Елате и ни помогнете да изберем.

Карели отиде до грамофона при Барбара и мис Еймъри и тримата се заеха да преглеждат купчината плочи. Ричард сега изглеждаше съвсем погълнат от списанието си.

Лучия стана и уж безцелно тръгна бавно към масата в средата на стаята, за да надникне в металната кутия. После, след като се увери, че никой не я наблюдава, тя взе едно от шишенцата в кутията, на чийто етикет се четеше „Хиосциаминов хидробромид“. Отвори шишенцето и изсипа върху дланта си почти всичките му таблетки. Докато правеше това, вратата откъм кабинета на сър Клод се отвори и на прага се появи Едуард Рейнър, неговия секретар. Лучия не го забеляза, но той видя как тя върна шишето обратно в металната кутията и после отиде до масата за кафе.

В този момент от кабинета долетя гласът на сър Клод. Думите му не се чува ясно, но Рейнър се обърна и каза в отговор:

— Да, разбира се, сър Клод. Сега ще ви донеса кафето.

Секретарят тъкмо се канеше да влезе в библиотеката, когато гласът на сър Клод го закова на място.

— Какво стана с онова писмо до „Маршал“?

— Тръгна със следобедната поща, сър Клод — отвърна секретарят.

— Но, Рейнър, нали ти бях казал... о, върни се тук, човече — извика сър Клод от кабинета.

— Съжалявам, сър — долетяха думите на Рейнър, когато той се обърна на прага, за да влезе обратно в кабинета при сър Клод Еймъри.

Когато чу гласа на секретаря, Лучия се извърна към него, но изглежда не разбра, че той беше наблюдавал нейните действия. Заставайки с гръб към Ричард, тя пусна таблетките, които държеше, в една от чашите за кафе на масата и отиде до канапето.

Грамофонът внезапно оживя и се разнесоха звуците на бърз фокстрот. Ричард Еймъри остави списанието, което четеше, допи набързо кафето си, остави чашата на масата в средата на стаята и отиде при жена си.

— Повярвах ти и взех решение. Ще се махнем оттук.

Лучия изненадано го погледна.

— Ричард — каза тихо тя, — наистина ли си решил? Бихме ли могли да се махнем наистина? Но аз си помислих, че ти... какво ще кажеш за... откъде ще вземем пари?

— Винаги има начин човек да се сдобие с пари — каза мрачно Ричард.

В гласа на Лучия се долавяше тревога, когато тя попита:

— Какво значи това?

— Това значи — започна съпругът и, — че когато един мъж е загрижен за своята съпруга, той ще стори всичко. Всичко!

— Не съм поласкана от думите ти — отговори Лучия. — От тях разбирам, че ти все още не ми вярваш и все така мислиш, че трябва да купиш любовта ми с...

Тя спря, виждайки вратата на кабинета да се отворя и Едуард Рейнър да се връща в стаята. Той отиде до масата за кафе и взе една чаша, а Лучия се размърда на канапето и седна на крайчеца му. Ричард унило отиде до камината и се загледа в тъмната ѝ паст.

В това време Барбара се опитваше да танцува сама фокстрот и погледна към братовчед си Ричард, сякаш чудейки се дали да не го покани на танц. Но очевидно се отказа, виждайки каменното му изражение и затова се обърна към Рейнър.

— Бихте ли желал да потанцувате, мистър Рейнър? — попита тя.

— С удоволствие, мис Еймъри — отговори секретарят. — Само минутка да занеса кафето на сър Клод.

Лучия внезапно стана от канапето.

— Мистър Рейнър — рече припряно тя — това не е кафето на сър Клод, взели сте не тази чаша, която трябва.

— Така ли? — попита Рейнър. — Много съжалявам.

Лучия взе друга чаша от масата и я подаде на Ричард, за да ги разменят.

— Ето — каза тя, докато му я връчваше, — това е кафето на сър Клод.

Тя загадъчно се усмихна на себе си, сложи на масата чашата, която Рейнър ѝ даде и се върна на канапето.

Застанал с гръб към Лучия, секретарят извади от джоба си няколко таблетки и ги пусна в чашата, която държеше. Когато пое към вратата на кабинета, Барбара му препречи пътя.

— Хайде елате и танцувайте с мен, мистър Рейнър — умолително каза тя с най-завладяващата си усмивка. — Бих принудила Карели, само дето ми се струва, че той умира да потанцува с Лучия.

Докато Рейнър се колебаеше, без да може да се реши, до тях се приближи Ричард Еймъри.

— Предайте се, Рейнър — посъветва го той. — В края на краищата всички го правят. Хайде, дайте ми кафето, аз ще го занеса на баща си.

Рейнър неохотно се съгласи да му вземат чашата. Ричард тръгна нататък, спря се за миг, а после влезе направо в кабинета на сър Клод. Барбара и Едуард Рейнър, след като първо обърнаха плочата от другата страна, бавно затанцуваха валс. Доктор Карели ги наблюдава миг-два, усмихвайки се снизходително, а после се приближи до Лучия, която продължаваше да седи на канапето с крайно унил вид. Той се обърна към нея:

— Беше много мило от страна на мис Еймъри, че ми позволи да прекарам уикенда с вас — каза той.

Лучия вдигна поглед към него. Известно време остана безмълвна, после отвърна:

— Тя е прекрасен човек.

— А този дом е толкова очарователен — продължи Карели и мина зад канапето. — Трябва някой път да ме разведете из него. Местната архитектура от този период силно ме интересува.

Докато той говореше, Ричард Еймъри излезе от Кабинета. Без да обръща внимание на жена си и Карели, той отиде до кутията с

лекарства в средата на стаята и се зае да я подрежда.

— Мис Еймъри може да ви разкаже повече за този дом от мен — каза Лучия на доктор Карели. — Твърде малко разбирам от тези неща.

След като първо се огледа, за да се увери, че Ричард Еймъри е зает с лекарствата, че Едуард Рейнър и Барбара Еймъри все още танцуват в далечния край на стаята и че Каролайн Еймъри е задрямала, Карели мина пред канапето и седна до Лучия. Той продума с тих напрегнат глас:

— Направихте ли онова, за което ви помолих?

Гласът ѝ беше по-тих от неговия и тя почти шепнеше, когато заговори с отчаяние:

— Нямате ли милост?

— Направихте ли онова, за което ви помолих? — попита още по-настойчиво Карели.

— Аз... аз... — заеквайки започна Лучия, но после се изправи, обърна се рязко и бързо отиде до вратата, която водеше към преддверието. Тя завъртя дръжката, но установи, че вратата не може да се отвори.

— Нещо не е наред с тази врата! — извика тя, обръщайки се с лице към другите. — Не мога да я отворя.

— Какво има? — попита Барбара, продължавайки да танцува с Рейнър.

— Не мога да отворя тази врата — повтори тя.

Барбара и Рейнър спряха да танцуват и отидат при Лучия. Ричард Еймъри се отправи към грамофона, за да го изключи, преди да се присъедини към тях. Всеки от тях се опита да отвори безуспешно вратата под погледа на мис Еймъри, която беше събудила, но продължаваше да седи. Доктор Карели остана прав до библиотечния шкаф.

Сър Клод се подаде от кабинета си с чаша кафе в ръка, без никой да го види. Той остана там миг-два, за да погледа групичката хора, струпали се пред вратата на преддверието.

— Колко необичайно! — възкликна Рейнър изоставяйки опитите си да отвори вратата и обръщайки се към останалите. — Изглежда бравата някак е заяла.

Гласът на сър Клод се разнесе из стаята, стресвайки всички:

— О, не, не е заяла. Заключена е. Заключена е отвън.

Сестра му се изправи и отиде при него. Отвори уста, за да каже нещо, но той я изпревари.

— Аз наредих да я заключат, Каролайн — рече ѝ той.

Приковал погледите на всички, сър Клод отиде до масата за кафе, взе бучка захар от захарницата и я пусна в чашата си.

— Искам да ви кажа нещо — обяви той на останалите. — Ричард, ще бъдеш ли така добър да позвъниш за Тредуел?

Синът му го погледна, сякаш се канеше да каже нещо, ала след кратка пауза отиде до камината и натисна звънеца в стената зад нея.

— Предлагам ви да седнете — продължи сър Клод и посочи към столовете.

Вдигнал вежди, доктор Карели прекоси стаята и седна на ниското столче. Едуард Рейнър и Лучия Еймъри също си намериха места, докато Ричард Еймъри, който изглеждаше озадачен, избра да остане прав пред камината. Каролайн Еймъри и племенницата ѝ Барбара заеха канапето. След като всички седнаха, сър Клод премести креслото така, че да може безпрепятствено да ги наблюдава, после и той седна.

Вратата отляво се отвори и влезе Тредуел.

— Позвънихте ли, сър Клод?

— Да, Тредуел. Обади ли се на телефонния номер, който ти дадох?

— Да, сър.

— Задоволителен ли беше отговорът?

— Напълно, сър.

— И на гарата е отишла кола?

— Да, сър. Една кола е отишла да посрещне влака.

— Много добре, Тредуел — каза сър Клод. — Можеш вече да ни заключиш.

— Да, сър — отвърна Тредуел и се оттегли. Когато икономът затвори вратата зад себе си, се чу как в ключалката се превъртя ключ.

— Клод! — възкликна мис Еймъри — Какво, за Бога, си мисли, че прави Тредуел...?

— Тредуел действа по мое нареждане, Каролайн — остро я прекъсна сър Клод.

Ричард Еймъри се обърна към баща си:

— Може ли да попитаме какво значи всичко това? — студено се осведоми той.

— На път съм да ви обясня — отговори сър Клод. — Моля всички да ме изслушате спокойно. Като начало, както вече разбрахте, тези две врати — той посочи двете врати на библиотеката — са заключени отвън. От моя кабинет не може да се излезе навън, освен през тази стая. Стъклените врати на библиотеката също са заключени.

Той се обърна в креслото си към Карели, на когото някак между другото обясни:

— Всъщност са заключени от едно лично мое хитроумно изобретение, за което семейство ми знае, но с което не може да си служи.

После сър Клод отново се обърна към всички продължи:

— Това място е капан за мишки — той поглед на часовника си. — Сега е девет без десет. Малко след девет ще пристигне и мишеловът.

— Мишеловът? — лицето на Ричард Еймъри, изразяваше пълно недоумение. — Какъв мишелов!

— Детектив — обясни сухо известният учен и отпи от кафето си.

[1] Един гран — 0.648 гр. — Б.пр. ↑

[2] Неправилен извод (лат.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА V

Думите на сър Клод бяха посрещнати с изумление, Лучия нададе глух вик, а съпругът ѝ втренчено я погледна. Мис Еймъри изписка, а Барбара възкликна „Мили Боже!“. Едуард Рейнър се включи с безсмисленото си „Ама че работа, сър Клод!“, единствено доктор Карели остана спокоен.

Сър Клод се отпусна в креслото си, стиснал в дясната си ръка чашата за кафе, а в лявата — чинийката.

— Май постигнах предвидения ефект — забеляза той със задоволство. После допи кафето си и се намръщи, а след това постави чашата върху чинийката и ги сложи на масата.

— Тази вечер кафето е необичайно горчиво — оплака се той.

При тази несправедлива забележка на лицето на сестра му се изписа леко раздразнение, защото тя я прие като критика, насочена директно срещу нейното домакинство. Точно се намери да каже нещо, когато Ричард Еймъри се обади:

— Какъв детектив? — попита той баща си.

— Казва се Еркюл Поаро — отвърна сър Клод — и е белгиец.

— Но защо? — настоя Ричард. — Защо си го извикал?

— Въпрос, който ни води право към целта — отвърна баща му с неприятно ледена усмивка. — Сега стигаме до същността. Както повечето от вас знаят, от известно време се занимавам с ядрени изследвания. Открих нов експлозив. Той е с такава мощ, че всичко постигнато до момента в тази насока е направо детска играчка в сравнение с него. Голяма част от това вие вече знаете...

Карели бързо скочи на крака.

— Аз не знаех — възкликна нетърпеливо той. — Силно съм заинтригуван да науча повече.

— Наистина ли, доктор Карели? — сър Клод вложи в тази тривиална безсмислена фраза особена многозначителна нотка и Карели, леко смутен седна обратно на мястото си.

— Та както казвах — продължи сър Клод, мощността на „Еймърит“, както го наричам аз, такава, че там, където с друг експлозив са били убивани хиляда, сега ще можем да убием стотици хиляди.

— Колко ужасно! — възкликна Лучия и потръгна.

— Скъпа моя Лучия — рече свекърът ѝ и лек се усмихна, — истината никога не е ужасна, а само интересна.

— Но защо — започна Ричард — ни казва всичко това?

— Защото имам основания да смятам, че от известно време насам член на този дом се опитва да открадне формулата на „Еймърит“. Бях помолиш мосю Поаро да дойде утре у нас за уикенда, така че когато в понеделник тръгне обратно за Лондон, да вземе формулата със себе си и лично да я предаде на едно длъжностно лице в Министерството на отбраната.

— Но, Клод, това е абсурдно и несъмнено крайно обидно за всички ни — възпротиви се Каролайн Еймъри. — Не е възможно сериозно да подозираш...

— Още не съм свършил, Каролайн — прекъсна и брат ѝ. — И те уверявам, че в това, което казвам няма нищо абсурдно. Повтарям, бях поканил Еркюл Поаро да дойде утре, но се наложи да промени плановите си и да помоля мосю Поаро да напусне възможно най-бързо Лондон и да пристигне тук още тази вечер. Предприех тази стъпка, защото...

Сър Клод спря. Когато се обади отново, той вече говореше бавно, като нарочно натъртваше на вейка дума.

— Защото — повтори той, докато погледът му бързо обходи всички събрали се — формулата, която беше написана на обикновена хартия за писма и поставена в продълговат плик, днес, малко преди вечеря, беше открадната от сейфа в моя кабинет. Открадната от някого в тази стая!

Изявлението на видния учен бе посрещнато от ужасените възклицания на присъстващите. Всички заговориха един през друг:

— Открадната формула? — започна Каролайн Еймъри.

— Какво? От сейфа? Невъзможно! — извика Едуард Рейнър.

Доктор Карели остана извън всеобщия брътвеж, той просто седеше със замислено изражение на лицето. Другите обаче млъкнаха едва когато сър Клод повиши глас и продължи:

— Свикнал съм да бъда прецизен по отношение на фактите — увери той слушателите си. — Точно в седем и двадесет сложих формулата в сейфа. Когато излязох от кабинета, в него влезе Рейнър.

Изчервявайки се от смущение или от гняв, секретарят започна:

— Сър Клод, наистина, аз възразявам...

Сър Клод вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Рейнър остана в кабинета — продължи той — и все още работеше там, когато доктор Карели се появи на вратата. След като го поздрави, Рейнър остави Карели сам в кабинета, докато той отиде да информира Лучия...

— Възразявам... аз... — започна Карели, но Клод отново вдигна ръка, за да го накара да замълчи и продължи разказа си:

— Рейнър обаче — каза той — не стигна по-далеч от вратата на тази стая, където срещна сестра ми Каролайн с Барбара. Те тримата останаха тук и доктор Карели отиде при тях. Каролайн и Барбара са единствените от тук присъстващите, които не са влизали в кабинета.

Барбара хвърли бърз поглед към леля си и после се обърна към сър Клод:

— Боя се, че информацията ти относно нашите действия не е съвсем точна, чичо Клод — рече тя. — Аз не мога да бъда изключена от списъка на заподозрените. Помниш ли, лельо Каролайн? Ти ме изпрати в кабинета да потърся някаква кука за плетене, която каза, че си забутала някъде. Чудеше се дали не е там.

Подминавайки прекъсването на племенницата си, ученият продължи:

— После дойде Ричард. Той влезе в кабинета самичък и остана там няколко минути.

— Боже мой! — възкликна Ричард. — Ама наистина, татко, ти не може да вярваш, че бих откраднал някаква си формула, нали?

Гледайки прямо сина си, сър Клод многозначително отвърна:

— Това късче хартия струва доста пари.

— Разбирам — втренчено го погледна синът му. — А съм в дългове. За това говориш, нали?

Сър Клод не отговори. Сериозният му поглед обходи останалите и той продължи:

— Както вече казах, Ричард остана в кабинета няколко минути. Той отново се появи в тази стая, точно в мига, в който и Лучия влезе

вътре. Когато няколко минути по-късно беше съобщено, че вечерята е готова, Лучия вече не беше сред нас. Намерих и да стои в кабинета до сейфа.

— Татко! — извика Ричард. Той отиде до жена и сложи ръка върху раменете ѝ, сякаш за да я защити.

— Повтарям, стоеше до сейфа — настоя сър Клод. — Тя изглеждаше силно развълнувана и когато я попитах какво има, тя ми отвърна, че се чувствала зле. Аз предположих, че чаша вино би ѝ се отразило добре. Тя обаче ме увери, че вече била съвсем наред и след това ме остави, за да отиде при другите. Вместо незабавно да последвам Лучия в трапезарията, аз се позабавих в кабинета. Не знам нищо, но инстинктът ми ме подтикна да погледна в сейфа. Пликът с формулата беше изчезнал.

Настъпи пауза. Никой не каза нито дума. Изведнъж всички осъзнаха огромната сериозност на ситуацията. После Ричард попита:

— Как си събрал тази информация за нашите действия, татко?

— Разбира се, с размисъл — отговори сър Клод, — наблюдения и умозаклучения. Посредством видяното от очите и чрез онова, което научих, след като разпитах Тредуел.

— Забелязах, че не включи Тредуел или някого от слугите сред заподозрените, Клод — язвително забеляза Каролайн Еймъри. — Само твоите домашни.

— Моите домашни... и нашият гост — поправи я брат ѝ. — Това е така, Каролайн, защото, за моя радост, аз установих, че нито Тредуел, нито някой друг от прислугата е бил в кабинета в отрязъка време от поставянето на формулата в сейфа до отварянето му наново, когато открих, че е изчезнала.

Той изглежда всички поред, преди да добави:

— Надявам се, че ситуацията ви е ясна. Формулата трябва все още да е в онзи, който я е взел. Когато след вечеря се върнахме тук, трапезарията беше основно претърсена. Тредуел щеше да ме осведоми, ако беше намерил листа скрит някъде там. А и както вече разбрахте, аз се погрижих никой да не може да излезе от тази стая.

За миг настъпи напрегнато мълчание, което беше прекъснато едва когато доктор Карели любезно попита:

— Тогава значи вие, сър Клод, предлагате всички да бъдем претърсени?

— Не съм предложил подобно нещо — отвърна сър Клод, консултирайки се с часовника си. — Сега е девет без две минути. Еркюл Поаро вече трябва да е пристигнал в Маркет Клийв, където го посрещат в момента на гарата. На Тредуел му е наредено точно в девет часа да изгаси осветлението от главния шалтер в мазето. Само за една минута, една-единствена минута всички тук в тази стая ще останем в пълен мрак. Когато лампите светнат отново, нищо вече няма да зависи от мен. Еркюл Поаро скоро ще дойде и той ще поеме случая. Ала ако под прикритието на тъмнината формулата бъде оставена тук — и сър Клод тупна с ръка по масата, — тогава ще осведомя мосю Поаро, че съм сгрешил и че няма да имам нужда от неговите услуги.

— Това е едно възмутително предложение — заяви гневно Ричард. Той огледа останалите. — Предлагам всички да бъдем претърсени. Това е моето желание.

— И моето, разбира се — побърза да заяви Едуард Рейнър.

Ричард Еймъри погледна твърдо доктор Карели. Италианецът се усмихна и сви рамене.

— Също и моето.

Погледът на Ричард бързо се премести към леля му.

— Много добре, щом трябва, значи трябва — измърмори мис Еймъри.

— Лучия? — попита Ричард, обръщайки се към съпругата си.

— Не, не, Ричард — задъхано произнесе Лучия. — Планът на баща ти е най-добър.

Ричард я изгледа мълчаливо за миг.

— Е, Ричард? — запита сър Клод.

Отговорът му беше предшестван първо от една тежка въздишка и след това:

— Много добре, приемам — той погледна към братовчедка си Барбара, която направи знак на съгласие.

Сър Клод се облегна уморено на стола и заговори бавно, като провлачваше думите:

— Все още усещам вкуса на това кафе в устата си — рече той и се прозя.

Часовникът върху полицата над камината започна да бие и настъпи пълна тишина, защото всички се заслушаха в ударите му. Сър Клод се обърна бавно в креслото и погледна сина си Ричард. При

последния, деветия удар, светлините внезапно угаснаха и стаята потъна в мрак.

Чуха се няколко въздишки и нечие женско сподадено възклицание. Изведнъж гласът на мис Еймъри екна звънко:

— Пет пари не давам за всичко това!

— Тихо, лельо Каролайн — нареди ѝ Барбара. — Опитвам се да слушам.

За няколко секунди настана пълна тишина, последвана от нечие тежко дишане и после от шумолене на хартия. После отново се възцари тишина, след което издрънча някакъв метален предмет, чу се шум от раздирането на нещо и силен трясък, който вероятно беше от преобръщането на стол.

Внезапно Лучия изпищя:

— Сър Клод! Сър Клод! Не мога повече! Искam светлина! Моля ви, нека някой запали лампите!

Стаята остана потънала в мрак. После някой си пое шумно дъх и изведнъж на вратата, водеща към преддверието, силно се потропа. Лучия отново изпищя. Внезапно като в отговор на нейния вик лампите отново светнаха.

Ричард сега стоеше до вратата и явно му беше трудно да реши дали да се опита да я отвори или не. Едуард Рейнър пък бе прав до прекатурения си стол, а Лучия се беше облегнала назад, сякаш всеки момент щеше да припадне.

Сър Клод седеше напълно неподвижно в креслото си със затворени очи. Изведнъж секретарят посочи към масата, която се намираше до неговия работодател.

— Погледнете! — възкликна той. — Формулата!

На масата до сър Клод лежеше дълъг плик, който изглеждаше точно така, както той го беше описал по-рано.

— Слава Богу! — извика Лучия. — Слава Богу!

На вратата отново се почука и този път тя бавно се отвори. Това прикова вниманието на всички, защото Тредуел въведе в стаята някакъв непознат и сетне се оттегли.

Всички погледнаха непознатия. Това, което видяха, беше едно човече с екстравагантен външен вид, на ръст едва ли по-високо от метър и шестдесет и пет, но което се държеше с подобаващо достойнство. Главата му, с форма точно като на яйце, беше леко

наклонена встрани като на териер по време на лов. Мустаците му бяха гъсти и оформени като на военен. Той беше облечен много елегантно.

— Еркюл Поаро на вашите услуги! — каза непознатият и се поклони.

Ричард Еймъри протегна ръка.

— Мосю Поаро — рече той, докато се здрависаха.

— Сър Клод? — попита Поаро. — Ах, не, вие сте доста по-млад, разбира се. Навярно сте синът?

Той мина покрай Ричард и отиде в средата на стаята. Зад него незабелязано беше влязъл друг мъж — висок, на средна възраст и във военна униформа. Когато той застана до Поаро, детективът го представи:

— Моят колега — капитан Хейстингс.

— Каква приятна стая — забеляза Хейстингс, докато се ръкуваше с Ричард Еймъри.

Синът отново се обърна към Поаро:

— Съжалявам, мосю Поаро — каза той, — но се боя, че е станало недоразумение и напразно сме ви разкарвали дотук. Вече нямаме нужда от услугите ни.

— Така ли? — попита на свой ред Поаро.

— Да, съжалявам — продължи Ричард. — Много жалко, че сте се разкарвали чак от Лондон. Разбира се, хонорарът ви и... разходите... имам предвид... ъ-ъ-ъ... няма да има проблеми, естествено...

— Отлично разбирам това — каза Поаро, — но за момента не ме интересуват нито хонорарът, нито разходите.

— Така ли? Тогава какво... ъъъ...?

— Какво ме интересува ли, мистър Еймъри?! Ще ви кажа. То е съвсем маловажно и без никакво значение, разбира се. Ала вашият баща беше този, който ме повика. Защо той да не ми каже, че трябва да си вървя?

— О, разбира се, съжалявам — отговори Ричард и се обърна към сър Клод. — Татко, кажи моля те на мосю Поаро, че вече нямаме нужда от неговите услуги!

Сър Клод не отговори.

— Татко! — възкликна синът и бързо отиде до креслото на баща си. Той се надвеси над него и после се обърна като обезумял.

— Доктор Карели! — извика Ричард.

Мис Еймъри се изправи, а лицето ѝ беше преbledняло. Карели бързо отиде при сър Клод и попипа пулса му. Намръщи се и постави ръка върху сърцето му, а после поклати глава.

Поаро бавно отиде до креслото на сър Клод и остана загледан в безжизненото тяло на учения.

— Да-а-а... боя се, че... — измърмори той, като че ли на себе си.
— Много се боя, че...

— От какво се боите? — попита Барбара като се приближи.

Поаро я погледна.

— Боя се, че сър Клод ме е повикал твърде късно, мадмоазел.

ГЛАВА VI

Изявлението на Еркюл Поаро беше последвано от мълчание и всеобщо слисване. Доктор Карели продължи още минута-две огледа си върху сър Клод, преди да се изправи и погледне останалите. Обръщайки се към Ричард Еймъри, той потвърди:

— Боя се, че баща ви е мъртъв.

Ричард го изгледа с недоверие, сякаш не желаше да приеме думите на един италиански лекар. След това попита:

— Боже Господи? От какво е умрял? Сърцето ли?

— Аз... така предполагам — отговори Карели с известно съмнение.

Барбара отиде при леля си, за да бъде край нея, защото мис Еймъри изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. Едуард Рейнър се присъедини към тях, за да окаже своята помощ и подкрепа, като прошепна на Барбара:

— Предполагам, че този човек е истински доктор?

— Да, само че италиански — измърмори в отговор Барбара.

Те поставиха мис Еймъри да седне на един стол и застанаха от двете ѝ страни. Дочул забележката на Барбара, Поаро енергично поклати глава. После, поглаждайки нежно разкошните си мустаци, той се усмихна и тихо изрече:

— Аз пък съм детектив, само че белгиец. Въпреки това, мадмоазел, ние, чужденците, стигаме понякога до правилния отговор.

Барбара намери за благоприлично поне малко да се смути. Тя и Рейнър потънаха за кратко в разговор, но сега пък Лучия се приближи до Поаро хвана го под ръка и го отведе настрана.

— Мосю Поаро — развълнувано започна да го увещава тя, — трябва да останете! Не трябва да им позволявате да ви отпратят.

Поаро я погледна втренчено. Лицето му остана съвършено безизразно, когато я попита:

— Вие желаете да остана, мадмоазел?

— Да, да — отговори Лучия, хвърляйки бързо тревожен поглед към трупа на сър Клод, който все още седеше изправен в креслото. — Има нещо нередно в цялата работа. Сърцето на моя свекър беше абсолютно наред. Абсолютно, казвам ви. Моля ви, мосю Поаро, трябва да разберете какво се е случило!

Доктор Карели и Ричард Еймъри продължаваха да се суетят край тялото на сър Клод. Ричард, в мъчителна нерешителност, бе дотолкова зашеметен, че се бе сковал.

— Бих предложил, мистър Еймъри — натърти доктор Карели, — да повикате личния лекар на баща ви. Допускам, че е имал такъв?

Ричард се овладя с усилие.

— Какво? А, да! — отвърна той. — Доктор Греъм — младият Кенет Греъм. Всъщност той доста харесва моята братовчедка Барбара. Искам да кажа... извинете, това е без значение, нали?

Той хвърли бърз поглед към Барбара в другия край на стаята и извика:

— Кой е телефонният номер на Кенет Греъм?

— Маркет Клийв пет — отвърна му Барбара.

Ричард отиде до телефона, вдигна слушалката и поиска да говори с този номер. Докато той чакаше свръзка, Едуард Рейнър, спомнил си задълженията на секретар, го попита:

— Мислите ли, че трябва да наредя да приготвят колата за мосю Поаро?

Поаро разпери ръце в знак на извинение и точно се накани да заговори, когато Лучия го изпревари:

— Мосю Поаро остава... по моя молба — обяви на всеослушание тя.

Ричард стреснато се обърна, притиснал телефонната слушалка от ухото си.

— Как така? — попита той жена си с малко троснат тон.

— Да, да, Ричард, той трябва да остане — настоя Лучия. Гласът ѝ вече звучеше почти истерично.

Мис Еймъри ужасено вдигна поглед, а Барбара и Едуард Рейнър се спогледаха притеснено. Доктор Карели съзерцаваше замислено безжизненото тяло на великия учен, а Хейстингс, който разсеяно разглеждаше книгите по библиотечните лавици, се обърна, за да огледа присъстващите.

Ричард се наклони да отговори на изблика на Лучия, когато вниманието му беше привлечено от телефона, чиято слушалка все още държеше.

— А, какво... доктор Греъм ли е? — попита той. — Кенет, обаждат се Ричард Еймъри. Баща ми получи разрыв на сърцето. Можеш ли веднага да дойдеш?... Ами, всъщност, боя се, че нищо вече не може да се направи... Да, мъртъв е... Не... Боя се, че е така... Благодаря ти.

Той постави слушалката на мястото ѝ, прекоси стаята и отиде при жена си, на която тихо промърмори с възбуден глас:

— Лучия, луда ли си? Какво направи? Не разбираш ли, че трябва да се отървем от този детектив?

Лучия смаяно се надигна от стола.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя Ричард.

Размяната им на реплики продължи тихо, но оживено:

— Не чу ли какво каза баща ми?

В тона му се долавяше скрит подтекст, когато промълви:

— Кафето е много горчиво.

Отпърво Лучия сякаш не разбра.

— Кафето е много горчиво?! — повтори тя и погледна неразбиращо Ричард за миг, а после изведнъж нададе ужасен вик, който бързо сподави.

— Видя ли? Сега вече разбираш ли? — попита Ричард. Сnižавайки гласа си до шепот, той добави: — Бил е отровен и очевидно това е дело на някого на семейството. Не искаш някой ужасен скандал, нали?

— О, Господи! — промълви Лучия, гледайки право пред себе си. — О, милостиви Боже!

Ричард я остави и се приближи до Поаро.

— Мосю Поаро... — започна той, след което се поколеба...

— Мосю? — учтиво го подкани Поаро.

Ричард продължи, събирайки цялата си решителност:

— Мосю Поаро, боя се, че не ми е съвсем ясно какво точно ви е помолила моята съпруга да разследвате.

Поаро помисли за миг, преди да отговори. После се усмихна любезно и рече:

— Да речем кражба на документ. Мадмоазел ми каза — продължи той и посочи към Барбара, — че съм бил повикан тук за

това.

Хвърляйки укорителен поглед към братовчедка си, Ричард рече на Поаро:

— Въпросният документ беше... намерен.

— Нима? — попита Поаро, усмихвайки се загадъчно.

Изведнъж малкият детектив привлече вниманието на присъстващите, като отиде до масата в средата на стаята и погледна плика, който все още лежеше върху нея и за който всички бяха напълно забравили покрай вълнението и объркването, предизвикани от смъртта на сър Клод.

— Какво искате да кажете? — попита Ричард Еймъри Еркюл Поаро. Последният театрално засука мустак и внимателно отупа от ръкава си някаква въображаема прашинка.

— Изглежда, това е несъмнено някаква моя глупава идея — отговори накрая дребничкият детектив. — Видите ли, онзи ден чух една много забавна историйка — за празната бутилка, бутилка, в която нямало нищо.

— Съжалявам, не ви разбирам — заяви Ричард Еймъри.

Вдигайки плика от масата, Поаро промърмори:

— Точно се чудех... — той погледна косо Ричард, който взе плика от него и надникна вътре.

— Празен е! — извика Ричард. Сетне го смачка, хвърли го на масата и погледна въпросително Лучия, която се отдалечи от него.

— Значи... — продължи несигурно — предполагам, че трябва да бъдем претърсени..., че ние...

Гласът му заглъхна и той се огледа, сякаш търсеше някой да му подсказе как да постъпи. Срещна обърканите погледи на Барбара и леля си й смушение от страна на Едуард Рейнър и съчувствие от доктор Карели. Лучия продължаваше да избягва погледа му.

— Защо не послушате съвета ми, мосю? — предложи Поаро. — Не правете нищо, докато не дойде докторът. Кажете ми — попита той, сочейки към кабинета — накъде води тази врата?

— Към кабинета на баща ми — отвърна му Ричард.

Поаро прекоси стаята и отиде до вратата, надникна вътре, за да огледа кабинета и после се върна пак в библиотеката, кимайки с глава, сякаш доволен от нещо.

— Разбирам — промърмори той и, обръщайки се към Ричард, добави: — *Eh bien*, мося, не виждам причина да оставате повече в тази стая, след като предпочитате да се оттеглите.

Всички се почувстваха облекчени. Доктор Карели стана пръв.

— Естествено — заяви Поаро, гледайки италианския доктор, — никой не бива да напуска дома.

— Аз отговарям за това — обяви Ричард, след което Барбара и Рейнър излязоха заедно от стаята, последвани от Карели. Каролайн Еймъри се помайваше около креслото на брат си.

— Бедният скъп Клод — промълви на себе си. — Бедният скъп Клод.

Поаро отиде при нея.

— Имайте кураж, мадмоазел — рече ѝ той. Зная, че шокът е бил голям за вас.

Мис Еймъри го погледна с насълзени очи.

— Толкова се радвам, че поръчах на готвача да приготви пържена писия за тази вечер — каза тя. — Беше едно от любимите ястия на брат ми.

Правейки храбри опити да не се разсмее и да се държи в съответствие със сериозния и тон, Поаро отговори:

— Да, да, сигурен съм, че това е истинска утеха за вас.

Той изведе мис Еймъри от стаята. Ричард последва леля си и след минутно колебание Лучия също живо напусна библиотеката. Поаро и Хейстингс останаха сами с трупа на сър Клод.

ГЛАВА VII

Веднага щом библиотеката се опразни, Хейстингс нетърпеливо се обърна към Поаро и го попита:

— Е, какво мислите?

— Затворете вратата, ако обичате, Хейстингс! — беше единственият отговор, който получи.

Приятелят му се подчини, а Поаро бавно поклати глава и огледа стаята. Разходи се напред-назад, хвърли поглед върху мебелировката, като сегиз-тогиз изучаваше и пода. Внезапно спря и се наведе, за да разгледа преобърнатия стол, на който седеше Едуард Рейнър, когато лампите угаснаха. Поаро измъкна изпод стола малък предмет.

— Какво намерихте? — попита го Хейстингс.

— Ключ — отговори Поаро. — Прилича ми на ключ за сейф. Забелязах, че в кабинета на сър Клод има сейф. Хейстингс, ще бъдете ли така добър да пробвате този ключ и да ми кажете дали пасва.

Хейстингс взе ключа и отиде в кабинета. Междувременно Поаро се приближи до тялото на учения, бръкна в джоба на панталоните му и извади оттам връзка ключове, като огледа внимателно всеки от тях. Хейстингс се върна и го информира, че ключът наистина пасва на сейфа в кабинета.

— Мисля, че мога да отгатна какво се е случило — продължи той. — Предполагам, че сър Клод го е изтървал и... ъ-ъ-ъ...

Той спря, а Поаро бавно поклати глава със съмнение.

— Не, не, *top ami*, върнете ми, моля ви, ключа! — помоли го той и се намръщи на себе си, сякаш озадачен от нещо.

Взе ключа от Хейстингс и го сравни с един от връзката. После постави връзката обратно в джоба на мъртвия учен и вдигна намерения ключ.

— Това — каза той на Хейстингс — е дубликат. Вижда се, че е груба изработка, но без съмнение върши работа.

Силно възбуден Хейстингс възкликна:

— Тогава значи...

Той млъкна, защото Поаро му направи предупредителен жест. Чу се превъртане на ключ в ключалката на вратата, водеща към предната част на къщата и стълбите за по-горните етажи. Когато двамата мъже се обърнаха, вратата бавно се отвори и Тредуел — икономът, застана на прага.

— Моля за извинение, сър — каза Тредуел, влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. — Господарят ми каза да заключа тази врата, а също и другата, докато вие дойдете. Господарят... — той спря, виждайки в креслото неподвижното тяло на сър Клод.

— Боя се, че вашият господар е мъртъв — каза му Поаро. — Мога ли да попитам как се казвате?

— Тредуел, сър — слугата отиде до бюрото, като гледаше трупа на господаря си. — О, Боже, бедният сър Клод! — промърмори той, после се извърна към Поаро и добави: — Моля да ме извините, сър, но това е такъв шок. Може ли да попитам какво се е случило? Той убит ли е?

— Защо мислите така? — рече Поаро.

Икономът отговори понижавайки глас:

— Тази вечер се случиха странни неща, сър.

— О! — възкликна Поаро и размени бърз поглед с Хейстингс. — Разкажете ми за тези странни неща.

— Ами, не зная откъде да започна, сър — отвърна Тредуел. — Аз... аз мисля, че за пръв път усетим нещо нередно, когато италианският джентълмен остана за чая.

— Италианският джентълмен ли?

— Доктор Карели, сър.

— Той дойде неочаквано, така ли? — попита Поаро.

— Да, сър, и мис Еймъри го покани да остане, узнавайки, че е приятел на мисис Ричард. Но ако питате мене, сър... — той спря и Поаро кротко го подкани да продължи:

— Да?

— Надявам се, че разбирате, сър — рече Тредуел. — Аз нямам навик да клюкарствам за семейството, но като виждам, че господарят е мъртъв...

Той отново направи пауза и Поаро съчувствено промърмори:

— Да, да, разбирам. Сигурен съм, че сте били много привързан към своя господар.

Тредуел кимна и Поаро продължи:

— Сър Клод ме повика, за да ми каже нещо. Сега вие трябва да ме осведомите за всичко, което знаете.

— Ами значи — отговори Тредуел, — по мое мнение, сър, мисис Ричард Еймъри не искаше да канят италианския джентълмен за вечеря. Наблюдавах лицето ѝ, когато мис Еймъри отправи поканата.

— Какво е вашето лично впечатление от доктор Карели? — запита Поаро.

— Доктор Карели, сър — отговори доста надменно икономът, — не е един от нас.

Без да разбира напълно забележката на Тредуел, Поаро погледна въпросително Хейстингс, който се извърна, за да прикрие усмивката си. Хвърляйки към колегата си леко укорителен поглед, Поаро отново се зае с Тредуел, чието изражение си оставаше все така напълно сериозно.

— Смятате ли — попита Поаро, — че има нещо необичайно в пристигането на доктор Карели по този начин в дома?

— Абсолютно, сър. Някак си не беше съвсем естествено. И неприятностите започнаха, след като той дойде тук. Първо господарят по-рано тази вечер ми нареди да уредя да ви посрещнат на гарата, а също заповяда вратите да бъдат заключени. Мисис Ричард също цялата вечер не приличаше на себе си. Наложих се да напусне трапезарията по време на вечеря. Мистър Ричард пък много се разстрои от това.

— А — рече Поаро, — тя е трябвало да напусне масата? Тук ли дойде?

— Да, сър — отговори Тредуел.

Поаро огледа стаята. Погледът му се спря на ръчната чантичка, която Лучия беше оставила на масата.

— Някоя от дамите си е забравила чантата, както виждам — отбеляза той, докато я вдигаше.

Тредуел се приближи, за да разгледа чантата и каза на Поаро:

— Тя е на мисис Ричард, сър.

— Да — потвърди Хейстингс. — Видях я да я оставя точно преди да излезе от стаята.

— Точно преди да излезе от стаята, а? — Рече Поаро. — Любопитно! — той сложи чантата на канапето, намръщи се озадачено и явно потъна в размисъл.

— Колкото до вратите, които трябваше да заключа, сър — продължи Тредуел след кратка пауза. — Господарят ми каза...

Излязъл внезапно от унеса си, Поаро прекъсна икономата:

— Да, да, трябва да чуя всичко по този въпрос. Хайде да минем оттук — предложи той и посочи към вратата, отвеждаща към предната част на къщата.

Тредуел тръгна към вратата, последван от Поаро. Хейстингс обаче важно заяви:

— Аз мисля да остана тук.

Поаро се обърна и го изгледа неразбиращо.

— Не, не, моля ви, елате с нас! — помоли той своя колега.

— Ама не мислите ли, че е по-добре... — започна Хейстингс, ала Поаро го прекъсна със сериозен глас, в който се долавяше скрит подтекст.

— Имам нужда от вашето съдействие, приятелю — рече той.

— О, да, разбира се, в такъв случай...

Тримата мъже излязоха заедно от стаята, затваряйки вратата след себе си. Само няколко секунди по-късно вратата, водеща към преддверието, внимателно се отвори и Лучия, незабелязана от никого, влезе вътре. Хвърли бърз поглед наоколо, сякаш за да се увери, че е сама и се приближи до кръглата маса в средата на стаята, откъдето вдигна чашата на сър Клод. В очите ѝ се появи лукав и коравосърдечен поглед, което нямаше нищо общо с обичайното им невинно изражение и изведнъж тя сякаш остаря с няколко години.

Тя все още стоеше с чашата в ръка, сякаш недоумявайки какво да стори, когато другата врата, водеща към предната част на къщата, се отвори и Поаро влезе сам в библиотеката.

— Позволете, мадам — рече той, от което Лучия силно се стресна. Сетне прекоси стаята и взе чашата от ръката ѝ с вид на човек, проявил най-обикновен жест на любезност.

— Аз... аз се върнах за чантата си — прошепна Лучия.

— А, да — рече Поаро. — Я да видя къде гледах една дамска чантичка? Ах, да, ето там.

Той отиде до канапетото, взе чантата и я подаде на Лучия.

— Много ви благодаря — каза тя, оглеждайки се объркано, докато говореше.

— Няма защо, мадам.

Лучия нервно се усмихна на Поаро и бързо напусна стаята. Когато тя излезе, той остана съвършено неподвижен за миг-два и после вдигна чашата за кафе. Помириса я предпазливо, след което извади от джоба си шишенце за проба, сипа в него малко от утайката в чашата на сър Клод и го затвори. Сетне го прибра в джоба си и продължи да оглежда стаята, броейки на глас чашите.

— Една, две, три, четири, пет, шест. Да, шест чаши за кафе.

Веждите му започнаха озадачено да се събират, когато изведнъж очите му светнаха с онзи зелен блясък, който винаги издаваше вътрешно вълнение. Той отиде бързо до вратата, през която неотдавна беше влязъл, отвори я и силно я затръшна, сетне се стрелна към стъклените врати и се скри зад завесите. След миг-два вратата, водеща към преддверието се отвори и Лучия влезе отново в стаята, този път още по-предпазливо от преди, като беше непрекъснато нащрек. Опитвайки се да държи под око и двете врати, тя грабна чашата, от която беше пил сър Клод и огледа цялата стая. Погледът ѝ се спря на малката масичка до вратата към преддверието, на която стоеше голяма саксия с някакво декоративно растение. Тя отиде до масата и пхна чашата с дъното нагоре в саксията. След това, като не сваляше поглед от вратата, тя взе една от другите чаши и я сложи близо до трупа на сър Клод. После тръгна бързо да излиза, но когато стигна вратата, тя се отвори и в стаята влязоха съпругът ѝ Ричард и един много висок мъж с русолява коса, на около тридесет години. Независимо, че лицето му беше приветливо, на него се четеше самочувствието на професионалист. Новодошлият носеше лекарска чанта.

— Лучия! — стреснато извика Ричард. — Какво правиш тук?

— Аз... аз дойдох за чантичката си — поясни Лучия. — Здравейте, доктор Греъм. Моля да ме извините — добави тя и бързо мина покрай тях.

Докато Ричард я проследяваше с поглед, Поаро се подаде иззад завесите и отиде при двамата мъже, все едно, че току-що беше влязъл в стаята през другата врата.

— А, ето го и мосю Поаро. Нека да ви запозная. Поаро, това е доктор Греъм, Кенет Греъм.

Поаро и докторът се поклониха един на друг и доктор Греъм веднага отиде до трупа на мъртвия учен, за да го прегледа, а Ричард го последва.

Еркюл Поаро, на когото те не обърнаха повече внимание, почна да се разхожда из стаята и отново се зае да брои усмихнатите чашите.

— Една, две, три, четири, пет — промърмори той. — Наистина са пет.

Лицето му се озари от неподправено задоволство и той се усмихна с възможно най-загадъчната си усмивка. Извади от джоба си епруветката, погледна я и бавно поклати глава.

Междувременно доктор Греъм беше приключил беглия си оглед върху трупа на сър Клод Еймъри.

— Боя се — каза той на Ричард, — че няма да мога да подпиша смъртния акт. Сър Клод беше в отлично здраве и на мен ми се струва крайно невероятно да е получил внезапен сърдечен удар. Страхувам се, че ще се наложи да разберам какво е ял или пил, преди да умре.

— За Бога, човече, нима наистина е необходимо? — попита Ричард с тревожна нотка в гласа. — Той не е ял или пил нещо по-различно от останалите. Абсурдно е да се предлага...

— Нищо не предлагам — прекъсна го доктор Греъм твърдо и авторитетно. — Просто ви казвам, че по закон се налага разследване и че прокурорът със сигурност ще иска да знае причината за смъртта. Засега аз просто не зная какво е причинило смъртта на сър Клод. Ще се обадя да вземат трупа и първото нещо, което ще уредя, е утре сутринта по спешност да се направи аутопсия. Ще гледам по-късно да дойда отново тук с някакви по-конкретни факти.

Той бързо излезе от стаята, следван от все още протестиращия Ричард. Поаро остана загледан след тях и лицето му придоби озадачен вид, когато отново се обърна да погледне трупа на човека, който спешно го беше повикал чак от Лондон. „Чудя се какво ли си искал да ми кажеш, приятелю? От какво си се страхувал? — помисли си той. — Дали само от кражбата на формулата или си се боял и за живота си? Ти разчиташе Еркюл Поаро да ти помогне, но го извика на помощ твърде късно. Все пак аз ще се опитам да открия истината.“

Клатейки замислено глава, Поаро се нареди да излезе от стаята, когато вътре влезе Тредуел.

— Показах на другия джентълмен стаята му, сър — каза той на Поаро. — Може ли да ви покажа и вашата, която също се намира най-горе на стълбището и е точно до неговата? Позволих си още и да поръчам за двама ви малка студена вечеря, тъй като идвате от път.

Докато се изкачваме по стълбището, ще ви покажа къде се намира трапезарията.

Поаро изрази любезното си съгласие, като кимна с глава.

— Много ви благодаря, Тредуел — каза той. — Между другото, най-настойтелно ще посъветвам мистър Еймъри да остави тази стая заключена до утре, когато ще знаем повече за тазвечерното трагично събитие. Ще бъдете ли така добър да се погрижите за това, след като излезем от нея?

— Абсолютно, сър, щом това е вашето желание — отговори Тредуел и последва Поаро на излизане от библиотеката.

ГЛАВА VIII

Когато Хейстингс слезе на закуска късно на следната сутрин и след като добре си беше поспал, той откри, че ще се храни самичък. От Тредуел научи, че Едуард Рейнър е закусил съвсем рано и се е прибрал в стаята си, за да подреди някои от книгата на сър Клод, че мистър и мисис Еймъри са закусили в своя апартамент и че още не са слезли, и че Барбара Еймъри е излязла в градината с чаша кафе, където вероятно още се припича на слънце. Мис Каролайн Еймъри пък бе поръчала да ѝ занесат закуската в стаята, оплаквайки се от леко главоболие и Тредуел не я беше виждал оттогава.

— А да сте срещали мосю Поаро тази сутрин, Тредуел? — попита Хейстингс и научи, че приятел лят му станал рано и решил да се поразходи до селцето.

— Чух мосю Поаро да казва, че имал да свърши някаква работа там — додаде Тредуел.

След обилната закуска, състояща се от бекон, наденички, яйца, препечен хляб и кафе, Хейстингс се върна в уютната си стая на първия етаж. Оттам му се предлагаше прекрасен изглед към част от градината, а така също и към приличащата се на слънце Барбара Еймъри, на която Хейстингс остана да се порадва известно време. Чак когато тя се прибра в къщата, той се настани в едно кресло със сутрешния „Таймс“, който, разбира се, бе даден за печат твърде рано и затова не споменавахе нищо за смъртта на сър Клод Еймъри от предната вечер.

Хейстингс се върна на първа страница и започна да чете. Половин час по-късно той се събуди от леката си дрямка, за да открие, че Еркюл Поаро се е надвесил над него.

— А, *mon cher*, както виждам, здраво работите по случая — засмя се Поаро.

— Всъщност, Поаро, аз размишлявах известно време за снощните събития — заяви Хейстингс. — И така трябва да съм задрямал.

— Но защо не, приятелю? — успокои го Поаро. — Аз също, разбира се, разсъждавах за смъртта на сър Клод и, естествено, за кражбата на тази негова толкова ценна формула. Всъщност дори предприех някои стъпки и сега всеки момент очаквам да се обадят по телефона и да потвърдят или отхвърлят едно мое подозрение.

— Какво подозирате, Поаро, или пък кого? — попита нетърпеливо Хейстингс.

Преди да отговори, Поаро погледна през прозореца.

— Не, не мисля, че мога да ви разкрия това на този етап от играта, приятелю — отвърна той дяволито. — Нека просто да приемем, че, както обичат да казват факирите от цирка, бързината на ръката мами окото.

— Ама наистина, Поаро — възкликна Хейстингс, — на моменти можете да изкарате човек от кожата му. Смятам, че трябва поне да ми кажете кого подозирате в кражбата на формулата. В края на краищата може да ви бъда от полза, ако...

Поаро прекъсна колегата си, като леко махна с ръка. Дребничкият детектив сега беше олицетворение на самата невинност. Той погледна през прозореца и впери замислен поглед в далечината.

— Вие, Хейстингс, сте озадачен — попита той. — Чудите се защо не се впускам в преследване на заподозрения.

— Ами... нещо такова... — призна Хейстингс.

— Няма никакво съмнение какво бихте направили вие, ако бяхте на мое място — отбеляза самодоволно Поаро. — Разбирам това. Но не съм от тези, на които им е приятно да се щурат насам-натам, търсейки игла в купа сено, както казвате вие, англичаните. За момента се задоволявам да изчакам. Колкото до това защо чакам... *eh bien*, нещата понякога са абсолютно ясни за интелигентен човек като Еркюл Поаро, както пък са напълно неясни за онези, които не са така щедро надарени.

— Велики Боже, Поаро! — извика Хейстингс. — Знаете ли, че бих дал доста пари, само за да ви видя как се излагате поне един-единствен път. Вие сте така ужасно самонадеян!

— Не се палете, скъпи ми Хейстингс! — утеши го Поаро. — Всъщност съм забелязал, че понякога направо ме ненавиждате! Уви, страдам от неудобството да си велик!

Дребничкото човече изпъчи гърди и въздъхна така комично, че Хейстингс беше принуден да се разсмее.

— Поаро, от всички хора, които познавам, вие имате най-високото мнение за себе си — заяви той.

— А вие какво искате? Когато човек е уникален, той обикновено го знае. Ала нека сега се върнем към по-сериозни неща, скъпи ми Хейстингс. Нека ви кажа, че помолих сина на сър Клод — мистър Ричард Еймъри, да се срещнем по обяд в библиотеката. Казах „да се срещнем“, Хейстингс, защото ще сте ми нужен там, приятелю, за да наблюдавате най-внимателно.

— Както винаги, ще бъда щастлив да ви помогна, Поаро — увери го приятелят му.

По обяд Поаро, Хейстингс и Ричард Еймъри се срещнаха в библиотеката, откъдето трупът на сър Клод беше изнесен късно вечерта. Докато Хейстингс слушаше и гледаше, разположен удобно на канапето, детективът помоли Ричард Еймъри да изложи в подробности снощните събития до пристигането на самия Поаро. След като приключи разказа си, Ричард, който се беше настанил на стола, на който баща му беше седял предната вечер, добави:

— Е, мисля, че това е всичко. Надявам се, че бях съвсем ясен.

— Напълно, мосю Еймъри, напълно — отговори Поаро и се подпря с ръка върху дръжката на единственото кресло в стаята. — Сега съм си изградил съвсем ясна *tableau*^[1].

Той притвори очи и се опита да си представи сцената.

— Ето го сър Клод, който седи на своя стол и ръководи нещата по своя сценарий. Изведнъж настава тъмнина, на вратата се почуква. Да, наистина, било е много драматично!

— Тогава — каза Ричард и се приготви да стане. — Ако няма друго...

— Само още една минутка — рече Поаро и направи жест с ръка, сякаш за да го задържи.

Ричард неохотно седна отново на мястото си и попита:

— Да?

— А по-рано вечерта, мосю Еймъри?

— По-рано вечерта ли?

— Да — припомни му Поаро. — След вечеря.

— О, тогава ли? — отвърна Ричард. — Наистина няма нищо за разказване. Баща ми и неговият секретар, Рейнър — Едуард Рейнър, отидоха направо в кабинета. Останалите бяхме тук.

Поаро се усмихна окуражително на Ричард.

— И правихте... какво?

— О, просто си говорехме. През повечето време грамофонът свиреше.

Поаро се замисли за миг. После попита:

— И не можете да си спомните нещо, което да ви е направило по-дълбоко впечатление?

— Абсолютно нищо — потвърди бързо Ричард.

Гледайки го внимателно, Поаро настойчиво запитва:

— Кога беше сервирано кафето?

— Непосредствено след вечеря — гласеше отговорът на Ричард.

Поаро описва кръг с ръка.

— Икономът ли го разнесе или остави вие да се обслужите сами?

— Наистина не мога да си спомня — каза Ричард.

Поаро леко въздъхна. Замисли се за миг и сетне запитва:

— Всички ли пихте кафе?

— Да, така мисля. Тоест всички без Рейнър. Той не пие кафе.

— И кафето на сър Клод му беше занесено в кабинета?

— Предполагам — отговори Ричард и в гласа му започна да се долавя известно раздражение. — Нужно ли е да навлизаме чак в такива подробности?

Поаро вдигна извинително ръце.

— Толкова съжалявам — рече той. — Прост силно желая да изградя в съзнанието си ярна представа за събитията. А и, в края на краищата нали искаме да намерим тази безценна формула?

— Предполагам, че да — отговори Ричард доста враждебно, при което Поаро повдигна високо вежди и изненадано възкликна. — Да, разбира се разбира се, че е така — побърза да прибави Ричард.

Поаро отмести поглед от Ричард Еймъри и попита:

— И така, кога сър Клод се премести от кабинета в тази стая?

— Точно когато те се опитвах да отворя вратата — каза му Еймъри.

— Те? — засече го Поаро на свой ред.

— Да. Рейнър и другите.

— Може ли да попитам кой пожела вратата да бъде отворена?

— Съпругата ми Лучия — каза Ричард. — Тя цялата вечер не се чувстваше добре.

Гласът на Поаро беше пълен със съчувствие, когато отговори:

— *La pauvre dame*^[2]! Надявам се, че тази сутрин тя е по-добре? Има едно-две неща, които спешно трябва да я попитам.

— Боя се, че това е абсолютно невъзможно — каза Ричард. — Тя не е в състояние да се вижда с никого, както и да отговаря на въпроси. Във всеки случай тя не може да ви каже нещо повече от това, което ще научите от мен.

— Така е, така е — увери го Поаро. — Но жените, мосю Еймъри, имат голяма способност да забелязват най-различни подробности. Струва ми се, че и леля ви, мис Еймъри, би помогнала доста.

— Тя е в леглото — сприхаво изрече Ричард. — Смъртта на баща ми бе голям удар за нея.

— Разбирам — замислено промърмори Поаро.

Настъпи тишина. Ричард, очевидно притеснен, стана и отиде до стъклените врати.

— Нека проветрим малко — предложи той. — Тук е много горещо.

— А, и вие сте като всички англичани — усмихнато констатира Поаро. — Чистият въздух не бива да остава на открито, трябва да се вкара вътре. Да! Трябва да се вкара в дома!

— Надявам се, нямате нищо против? — попита Ричард.

— Аз? — отвърна Поаро. — Не, разбира се, че не. Свикнал съм с всички английски порядки. И навсякъде ме вземат за англичанин.

Хейстингс, който седеше на канапето, не можа да потисне усмивката си.

— Ах, но извинете, мосю Еймъри, тези врати не са ли заключени с едно оригинално приспособление?

— Да, така е — отговори Ричард. — Обаче ключът за тях е на връзката с ключове на баща ми и сега тя е в мен.

Той извади от джоба си тази връзка, отиде до стъклените врати и ги отвори широко, след като освободи механизма.

Поаро се отдалечи от него и седна на ниското столче, далеч от стъклените врати и чистия въздух, от който затрепери, докато Ричард

пое дълбоко дъх и остана загледан за миг навън към градината, преди да се върне обратно при Поаро с вид на човек, взел най-сетне решение.

— Мосю Поаро — заяви Ричард Еймъри, — няма да го усуквам. Зная, че жена ми ви е помолила снощи да останете, ала тогава беше разстроена и превъзбудена, така че едва ли е съзнавала какво върши. Аз съм засегнатата страна и откровено ви заявявам, че не давам пет пари за тази формула. Баща ми беше богат човек. Това негово откритие струваше доста пари, но на мен не ми трябва повече, отколкото вече имам, нито пък мога да се преструвам, че споделях неговия ентусиазъм в тази работа. В света вече има достатъчно експлозиви.

— Разбирам — замислено произнесе Поаро.

— Според мен — продължи Ричард — трябва да се откажем от вашите услуги.

Поаро вдигна вежди и отново прие познатото изненадано изражение.

— Предпочитате да си замина? — попита той. — Да не разследвам повече?

— Да, именно — смутено изрече Ричард Еймъри и извърна поглед от Поаро.

— Но — настоя детективът — този, който е откраднал формулата, едва ли го е направил с намерението да не се възползва от нея.

— Така е — призна Ричард и отново се обърна към Поаро. — И все пак...

Поаро продължи бавно и многозначително:

— Тогава няма да имате... как да кажа... нищо против позора?

— Позора? — възкликна рязко Ричард.

— Пет човека — заобяснява Поаро, — пет човека са имали възможност да откраднат тази формула и ако не се разбере кой е виновен, всички ще останат под подозрение.

Тредуел беше влязъл в стаята, докато Поаро говореше и когато Ричард заекна нерешително „Аз, тоест...“, икономът го прекъсна:

— Моля за извинение, сър — каза той на своя работодател, — ала доктор Грѐм е тук и би желал да говори с вас.

Видимо доволен от възможността да избегне по-нататъшните въпроси на Поаро, Ричард отвърна:

— Идвам веднага.

Когато стигна до вратата, той се обърна към Поаро с доста официален тон:

— Ще ме извините ли, моля? — след което излезе с Тредуел.

Когато двамата мъже напуснаха стаята, Хейстингс стана от канапето и отиде при Поаро, давайки израз на дълго сдържаното си възмущение.

— Туйто! — извика той. — Отрова, нали?

— Какво, скъпи ми Хейстингс? — попита Поаро.

— Отрова, няма съмнение! — повтори Хейстингс и енергично закива с глава.

[1] Картина (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Бедната жена (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА IX

Поаро погледна своя приятел с игриво пламъче в очите.

— Колко драматично звучите, скъпи ми Хейстингс! — възкликна той. — Как бързо и интелигентно правите своите умозакljučения!

— Ах, вие, Поаро — възрази Хейстингс, — не ми ги пробутвайте такива! Нямаме намерение да се преструваме, че вярвате в сърдечния пристъп на онзи стар приятел, нали? Това, което се е случило снощи, просто ще ни изкара очите. Трябва обаче да призная, че нашият човек Ричард Еймъри не е особено умен. И през ум не му е минало, че може да се касае за отрова.

— Така ли мислите, приятелю? — попита го Поаро.

— Забелязах това снощи, когато доктор Греъм заяви, че не можел да издаде смъртен акт и каза, че трябвало да се направи аутопсия.

Поаро леко въздъхна.

— Да, да — промълви той примирително. — Доктор Греъм дойде тази сутрин точно заради резултата от аутопсията. Само след няколко минути ще знаем дали сте прав или не.

Поаро се наклони да добави още нещо, но вместо това замълча. Той отиде до камината и започна да подрежда подпалките за огъня. Хейстингс го наблюдаваше разнежено.

— Ех, Поаро — засмя се той. — Какъв сте подреден!

— Сега не е ли по-добре? — попита Поаро, като оглеждаше полицата на камината, наклонил леко глава встрани.

Хейстингс изсумтя.

— И преди не ми се виждаше зле.

— Внимавайте! — рече Поаро и размаха укорително пръст срещу него. — Симетрията е всичко! Навсякъде трябва да има симетрия и ред, особено в малките сиви мозъчни клетки — и докато говореше, той се потупа по главата.

— О, стига, не започвайте пак вашата любима песен! — примоли му се Хейстингс. — Кажете ми само какво мислят скъпоценните ви сиви клетки за цялата тази работа.

Поаро отиде до канапето и седна, преди да отговори. Той погледна втренчено Хейстингс и очите му започнаха да се присвиват като на котарак, докато накрая останаха да проблясват само зеленикавите пламъчета на ирисите.

— Ако използвахте сивите клетки и се опитвахте да разгледате целия случай непредубедено, както направих аз, може би щяхте да стигнете до истината, приятелю — заяви той самодоволно. — Както и да е — продължи Поаро с тон, който издаваше преднамерено великодушие, — нека първо чуем идеите на моя приятел Хейстингс, преди да е дошъл доктор Греъм.

— Ами — започна оживено Хейстингс — това, че ключът бе намерен под стола на секретаря, ми се вижда подозрително.

— Значи това е вашето мнение, така ли, Хейстингс?

— Разбира се — отвърна приятелят му. — Крайно подозрително. Но, като цяло, съм склонен да заложа на италианеца.

— А! — промърмори Поаро. — Загадъчният доктор Карели!

— Точно така — загадъчен — продължи Хейстингс. — Тази дума го охарактеризира най-точно. Какво дири той тук, в тази част на страната? Аз ще ви кажа — опитва се да докопа формулата на сър Клод Еймъри. Почти сигурно е агент на чуждо правителство. Знаете за какво говоря.

— Зная, Хейстингс, зная — отговори усмихнато Поаро. — В края на краищата понякога, както ви е известно, се случва да отида и на кино.

— И ако наистина се окаже, че сър Клод е бил отровен... — сега вече Хейстингс беше в стихията си, — то това превръща доктор Карели в главния заподозрян. Помните ли Борджиите? Отровителството е типично италианско престъпление. Ала това, от което се боя, е, че Карели ще офейка заедно с формулата.

— Няма да го направи, приятелю — каза Поаро и поклати глава.

— Как, да му се не види, може да бъдете толкова сигурен? — настоя Хейстингс.

Поаро се облегна назад и допря върховете на пръстите си един о друг, както имаше навик да прави.

— Не зная това с точност, Хейстингс — призна той. — Разбира се, че не мога да бъда сигурен. Но просто в главата ми се върти една идея.

— Какво искате да кажете?

— Къде мислите, че се намира в момента формулата, умни ми сътруднико? — попита Поаро.

— Как бих могъл да зная?

Поаро погледна Хейстингс за миг, сякаш за да му даде време да размисли по въпроса. После окуражително добави:

— Помислете, приятелю. Подредете фактите. Бъдете методичен. Бъдете последователен. В това се крие тайната на успеха — когато Хейстингс само поклати озадачено глава, детективът се опита да му подхвърли някаква идея. — Има само едно място, където може да бъде тя — каза му Поаро.

— И къде е това място, за Бога? — попита Хейстингс, а в гласа му се долавяше неприкрито раздражение.

— В тази стая, разбира се — обяви Поаро и на лицето му се появи тържествуващата усмивка на Чешърския котарак^[1].

— Как така, да му се не види?

— Ето така, Хейстингс, просто съпоставете фактите. Знаем от добрия стар Тредуел, че сър Клод е взел някои предпазни мерки формулата да не бъде изнасяна от тази стая. После поднася малката си изненадка и съобщава за нашето скорошно пристигане, следователно е абсолютно сигурно, че формулата е била все още в крадеца. И как трябва да постъпи той? Няма да рискува тя да бъде намерена в него, когато пристигна аз. Може значи да направи две неща. Може да я върне, както е предложил сър Клод или пък да я мушне някъде под прикритието на едноминутната тъмнина. След като не е направил първото, значи е направил второто. *Voila!* За мен е напълно ясно, че формулата е скрита в тази стая.

— За Бога, Поаро! — възкликна Хейстингс, обзет от силна възбуда. — Мисля, че сте прав. Хайде да я потърсим! — той рязко се изправи и отиде до бюрото.

— Давайте, ако това ще ви достави удоволствие отговори Поаро. — Но има един човек, който ще е в състояние да я намери по-бързо от вас.

— О, и кой е той? — попита Хейстингс.

Поаро енергично засука мустака си.

— Ами че този, който я е откраднал, *parbleu*^[2]! — възкликна той, придружавайки думите си с жест, зает от репертоара на цирков факир,

вадещ заек от шапка.

— Искате да кажете, че...

— Искам да кажа, че — обясни търпеливо Поаро на своя приятел — рано или късно крадецът ще се опита да си възвърне плячката. Следователно един от двама ни трябва постоянно да държи тази стая под наблюдение... — той спря, защото чу, че вратата бавно и предпазливо започна да се отваря и даде знак на Хейстингс да застанат зад грамофона, така че да не бъдат веднага забелязани от онзи, който влизаше вътре.

[1] Герой от „Алиса в страната на чудесата“. — Б.пр. ↑

[2] Дявол да го вземе (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА X

Вратата се отвори и в стаята предпазливо влезе Барбара Еймъри. Тя взе един стол от най-близката стена и го занесе до библиотечния шкаф, качи се отгоре му и взе металната кутия с лекарствата. В този миг Хейстингс рязко кихна и стресна Барбара, която изтърва кутията.

— Ох! — възкликна смутено тя. — Не знаех, че тук има някой.

Хейстингс се хвърли напред и взе кутията, която пък Поаро на свой ред му отне.

— Позволете, мадмоазел — рече детективът. — Сигурен съм, че е твърде тежка за вас.

Той отиде до масата и сложи кутията отгоре ѝ.

— Ваша ли е тази малка колекция? — попита той. — Птичи яйца? Или вероятно черупки от миди?

— Боя се, че е далеч по-прозаично, мосю Поаро — отговори Барбара и нервно се засмя. — Нищо друго, освен хапчета и прахчета.

— Ала навярно — рече Поаро — една млада, жизнена и енергична девойка едва ли се нуждае от подобни глупости.

— О, не са за мен — увери го Барбара. — За Лучия са. Тази сутрин тя има ужасно главоболие.

— *La pauvre dame* — промърмори Поаро, а гласът му бе пълен със съчувствие. — Значи тя ви прати за тези лекарства?

— Да — отговори Барбара. — Дадох и един-два аспирина, но тя иска по-сериозно успокоително. Казах ѝ, че ще ѝ занеса цялата аптечка, тоест ако в стаята няма никой.

Сложил ръце върху кутията, Поаро замислено повтори:

— Ако в стаята няма никой. Защо е това изискване, мадмоазел?

— Ами, нали знаете, как е обикновено в домове като този? — поясни Барбара. — Шум и олелия! Искам да кажа, например леля Каролайн се държи като разклопана стара квачка! Пък и Ричард, който е така дяволски досаден и свършено безполезен на всичкото отгоре, каквито са обикновено мъжете, когато човек се разболе.

Поаро съчувствено кимна.

— Разбирам, разбирам — каза той на Барбара и поклати глава, за да ѝ покаже, че приема обясненията ѝ.

Той прокара пръсти по капака на кутията с лекарства и сетне бързо погледна ръката си. Остана безмълвен за миг, после прочисти гърлото си с пресилено покашлюване и едва тогава продължи:

— Знаете ли, мадмоазел, че сте случили на добра прислуга?

— Какво искате да кажете? — попита Барбара.

Поаро посочи металната кутия.

— Вижте — посочи той. — Няма и следа от прах! Да се качват на стол и да си правят труда да почистват праха толкова нависоко... не всички слуги са така съзнателни.

— Така е — съгласи се Барбара. — И аз снощи се почудих, че няма никакъв прах.

— Значи сте сваляли тази кутия и снощи? — попита я Поаро.

— Да, след вечеря. Знаете ли, пълна е със стари медикаменти.

— Я да хвърлим един поглед на тези неща! — предложи Поаро и отвори кутията.

Той извади няколко шишенца и ги задържа на височината на очите си, сетне вдигна високо вежди.

— Стрихнин... атропин... наистина прекрасна колекция! Аха! Ето и шише с хиосциамин — почти празно.

— Какво? — извика Барбара. — Ха, снощи всичките бяха пълни. Сигурна съм в това!

— *Voila!* — Поаро ѝ показва едно от шишенцата и после го върна в кутията. — Много любопитно. Казвате значи, че всичките тези... как ги наричате... шишенца — са били пълни? Къде точно стоеше снощи тази кутия, мадмоазел?

— Ами, след като я свалихме, я поставихме на тази маса — осведоми го Барбара. — А доктор Карели ги разглеждаше и поясняваше и... — тя спря, защото в стаята влезе Лучия.

Съпругата на Ричард Еймъри се изненада, когато видя двамата мъже. Бледото ѝ лице с обичайно гордо изражение на дневна светлина изглеждаше, измъчено, с тъжна извивка на устата. Барбара бързо отиде при нея.

— О, скъпа, не трябваше да ставаш — каза тя на Лучия. — Точно се качвах при теб.

— Главоболието ми почти премина, Барбара, скъпа — отговори Лучия с поглед, прикован към Поаро. — Слязох долу, защото исках да поговоря с мосю Поаро.

— Но, мила, не мислиш ли, че би трябвало...

— Моля те, Барбара!

— Е, хубаво, ти си знаеш най-добре — каза Барбара и отиде до вратата, която Хейстингс побърза да ѝ отвори.

След като тя излезе, Лучия отиде до един седна.

— Мосю Поаро... — започна тя.

— На вашите услуги, мадам — отговори любезно Поаро.

Лучия заговори колебливо, а гласът ѝ леко потрепери:

— Мосю Поаро — започна тя повторно. — Снощи аз отправих към вас една молба. Помолих ви да останете тук. Аз... аз... ви помолих да постъпите така... Тази сутрин виждам, че съм сгрешила.

— Сигурна ли сте, мадам? — попита я тихо Поаро.

— Съвсем сигурна. Снощи бях изнервена и превъзбудена. Много съм ви благодарна, че направихте това, за което ви помолих, ала сега е по-добре да си вървите.

— *A, c'est comme ça*^[1]! — промърмори Поаро под носа си, но на глас той неопределено каза: — Разбирам, мадам.

Изправяйки се, Лучия нервно го погледна и полита:

— Значи, разбрахме се?

— Не съвсем, мадам — отговори Поаро и направи една крачка към нея. — Ако си спомняте, вие изразихте съмнение, че вашият свекър е умрял естествена смърт.

— Снощи бях превъзбудена — настоя Лучия. — Не знаех какво говоря.

— Значи сега сте убедена — настоя Поаро, — че смъртта му, в края на краищата, е била естествена?

— Напълно — заяви Лучия.

Веждите на Поаро леко се повдигнаха. Той мълчаливо я погледна.

— Защо ме гледате така? — попита Лучия с тревога в гласа.

— Защото, мадам, понякога е доста трудно да накараш кучето да тръгне по следата. Веднъж обаче щом я намери, нищо не е в състояние да го откъсне от нея. Стига да е добро куче. А аз, мадам, аз — Еркюл Поаро, съм много добро куче!

Силно развълнувана, Лучия рече:

— О! Но вие трябва, наистина трябва да си отидете! Моля ви, умолявам ви! Не знаете каква вреда ще причините, ако останете.

— Вреда? — попита Поаро. — На вас ли, мадам?

— На всички ни, мосю Поаро. Не мога да ви кажа нищо повече, но ви моля да повярвате на моите думи, че това е така. От мига, в който ви видях, усетих, че мога да ви се доверя. Моля ви...

Тя спря, защото вратата се отвори и Ричард, който изглеждаше силно смутен, влезе заедно с доктор Греъм.

— Лучия! — възкликна съпругът ѝ, когато я видя.

— Ричард, какво има? — тревожно запитва Лучия и се хвърли към него. — Какво се е случило? Още нещо се е случило, виждам по лицето ти. Какво е то?

— Нищо, скъпа моя — отвърна Ричард, правейки опити гласът му да звучи спокойно. — Имаш ли нещо против да ни оставиш за малко?

Очите ѝ сезираха изпитателно в лицето му.

— Не мога ли да... — започна тя, но се поколеба, когато Ричард отиде до вратата и я отвори.

— Моля те! — повтори той.

С последен поглед през рамо, в който ясно се четеше страх, Лучия излезе от стаята.

[1] Така значи (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XI

Доктор Греъм остави лекарската си чанта на масичката за кафе, прекоси стаята и седна на канапето.

— Боя се, че имам лоши новини, мосю Поаро — обърна се той към детектива.

— Лоши новини, казвате? Наистина? Открила сте какво е причинило смъртта на сър Клод? — попита Поаро.

— Смъртта му се дължи на отравяне с много силен растителен алкалоид — заяви Греъм.

— Какъвто е навярно хиосциаминът? — предположи Поаро и вдигна металната кутия с лекарства от масата.

— А, да, точно така! — доктор Греъм изглеждаше изненадан от точното предположение на детектива.

Поаро отнесе кутията в другия край на стаята и я постави на масата с грамофона, а Хейстингс отиде при него. Междувременно Ричард Еймъри седна до доктора на канапето.

— Какво всъщност означава това? — попита той доктор Греъм.

— Едно нещо със сигурност — намесата на полицията — гласеше бързият отговор на доктора.

— Боже мой! — възкликна Ричард. — Това е ужасно. Няма ли начин да го потулим?

Доктор Греъм погледна втренчено Ричард Еймъри, преди да заговори бавно, натъртвайки на всяка дума:

— Скъпи Ричард — каза той. — Повярвай ми, никой не би могъл да е по-огорчен и по-тъжен от мен поради това ужасно нещастие. Особено след като е малко вероятно, имайки предвид обстоятелствата, отровата да е била погълната съзнателно.

Ричард помълча за миг, преди да проговори:

— Искаш да кажеш, че се касае за убийство? — попита той с несигурен глас.

Доктор Греъм не каза нищо, само кимна сериозно.

— Убийство! — извика Ричард. — Какво, да му се не види, ще правим сега?

Греъм заговори вече по-живо, с известна деловитост в гласа, пояснявайки каква ще е по-нататък процедурата:

— Уведомих прокурора. Предварителното разследване ще се състои утре в Кингс Армс.

— И ти... искаш да кажеш, че... полицията ще се наложи да се заеме с това? И че няма начин то да бъде избегнато?

— Няма. Навярно ме разбираш добре, Ричард? — каза доктор Греъм.

Ричард вече звучеше истерично, когато започна да протестира:

— Но защо тогава не ме предупреди, че...

— Стига, Ричард, овладей се! Разбираш, че предприех тези стъпки, защото смятах това за абсолютно необходимо — прекъсна го Греъм. — В края на краищата при такива случаи не бива да се губи време.

— Боже мой! — изстена Ричард.

Доктор Греъм заговори по-меко:

— Ричард, знам, разбирам. Това е ужасен удар за теб. Но има още неща, за които трябва да поговорим. Смяташ ли, че си в състояние да ми отговориш на няколко въпроса?

Ричард направи видимо усилие да се овладее.

— Какво искаш да знаеш? — попита той.

— Първо — започна Греъм — какво яде и пи баща ти снощи на вечеря?

— Чакай да помисля, всички ядохме едно и също. Супа, пържена риба, котлети и завършихме с плодова салата.

— Добре, а какво пихте? — продължи доктор Греъм.

Ричард се замисли за миг, преди да отговори:

— Баща ми и леля ми пиха бургундско. Също и Рейнър, мисля. Аз, както винаги, уиски със сода, а доктор Карели... да, доктор Карели пи бяло вино, докато се хранеше.

— А, да, тайнственият доктор Карели — измърмори Греъм. — Извини ме, Ричард, но какво собствено знаеш за този човек?

Поллюбопитствал да чуе какво ще каже Ричард Еймъри, Хейстингс се приближи до двамата мъже. В отговор Ричард рече на доктор Греъм:

— Нищо не зная за него. Никога не съм го виждал, нито пък съм чувал за него до вчера.

— Но той е приятел на жена ти? — попита докторът.

— Изглежда е така.

— Тя познава ли го отблизо?

— О, не, той е просто познат, доколкото зная.

Греъм цъкна с език и поклати глава.

— Надявам се, не си му позволил да напусне дома, нали? — попита той.

— Не, не — увери го Ричард. — Снощи му заявих, че докато тази работа не приключи... искам да кажа, историята с откраднатата формула... за него ще е най-добре да остане в дома. Всъщност пратих да вземат нещата му от странноприемницата, в която е отседнал и да ги донесат тук.

— Той въобще ли не се възпротиви? — попита изненадано Греъм.

— О, не, всъщност доста охотно се съгласи.

— Хм — беше единственият отговор на Греъм. После, оглеждайки се, попита: — Ами тази стая?

Поаро се приближи до двамата мъже.

— Вратите снощи бяха заключени от Тредуел иконома — успокои той доктор Греъм. — И ключовете бяха предадени на мен. Всичко е точно така, както си е било, освен дето само преместихме столовете, както виждате.

Доктор Греъм погледна чашата за кафе на масата. Той попита, сочейки към нея:

— Тази ли е чашата? — после отиде до масата, взе я и я помириса. — Ричард — попита той наново, — от тази чаша ли пи баща ти? Най-добре да я взема със себе си. Тя трябва да бъде дадена за анализ.

Той занесе чашата до масичката за кафе и отвори чантата си.

Ричард скочи на крака.

— Ти, разбира се, не мислиш... — започна той, но сетне спря.

— Вижда ми се крайно невероятно — рече му Греъм — отровата да е била поета по време на вечеря. Най-вероятното обяснение е, че хиосциаминът е бил сложен именно в кафето на сър Клод.

— Аз... аз... — опита се да каже нещо Ричард, докато се изправяше. Направи една крачка към доктора, но внезапно млъкна и с отчаян вид напусна бързо стаята през стъклените врати и отиде в градината.

Доктор Греъм извади от чантата си малка картонена кутия, уплътнена отвътре с памучна вата и внимателно постави чашата в нея, като в същото време доверително каза на Поаро:

— Голяма неприятност! Изобщо не съм изненадан, че Ричард Еймъри е толкова разстроен. Вестниците здравата ще преувеличат приятелството на жена му с този италиански доктор. И каква кал ще я залее, мосю Поаро, каква кал! Клетата жена! Тя навярно е напълно невинна. Този човек очевидно е намерил някакъв благовиден предлог да се запознае с нея. Много са хитри тия чужденци! Аз, разбира се, предполагам, че не бива да говоря по този начин, сякаш нещата вече са ясни, но какво друго да си мисли човек?

— Смятате, че вината му е очевидна, така ли? — попита го Поаро, като размени бърз поглед с Хейстингс.

— Ами, в края на краищата — обясни доктор Греъм — откритието на сър Клод беше много ценно. Този чужденец пристига тук, никой нищо не знае за него. Италианец е. Сър Клод е мистериозно отровен...

— А, да, Борджиите! — възкликна Поаро.

— Моля? — попита докторът.

— Нищо, нищо.

Доктор Греъм взе чантата си и се приготви да си тръгва, като подаде ръка на Поаро.

— Е, най-добре е да си вървя.

— Довиждане... засега, господин докторе — рече Поаро, докато се ръкуваха.

На излизане Греъм спря и се обърна.

— Довиждане, мосю Поаро. Нали ще се погрижете никой нищо да не пипа в тази стая, докато не дойде полицията? Това е изключително важно!

— Абсолютно. Отговарям за това — увери го Поаро.

Когато Греъм излезе и затвори вратата зад себе си, Хейстингс сухо отбеляза:

— Знаете ли, Поаро, не бих искал да се разболявам, докато съм в този дом. От една страна, защото то тук на свобода се разхожда отровител и от друга, защото хич не съм сигурен, че бих могъл да се доверя на този млад лекар.

Поаро закачливо погледна Хейстингс.

— Да се надяваме, че няма да останем в този дом толкова дълго, та чак да легнем болни — каза той, отиде до камината и натисна звънеца. — А сега, скъпи ми Хейстингс, на работа! — обяви той и се върна при своя колега, който съзерцаваше масичката за кафе с озадачен поглед.

— Какво ще правите? — попита Хейстингс.

— Ние двамата с вас, приятелю — отвърна Поаро с игриво пламъче в очите, — ще разпитаме Чезаре Борджия.

Тредуел влезе в отговор на позвъняването.

— Вие ли ме викате, сър? — попита икономът.

— Да, Тредуел. Бихте ли попитали италианския джентълмен, доктор Карели, дали ще бъде така добър да дойде тук?

— Разбира се, сър — отговори Тредуел и излезе от стаята, а Поаро отиде до масата, за да вземе кутията с лекарствата.

— Смятам, че би било добре — призна той на Хейстингс — да върнем тази кутия с толкова опасно съдържание на мястото ѝ. Нека бъдем преди всичко подредени и последователни.

Поаро подаде металната кутия на Хейстингс, занесе един стол до библиотечния шкаф и се покатери отгоре му.

— А, отново стария повик за симетрия и ред, а? — възкликна Хейстингс. — Досещам се, че зад това се крие нещо повече.

— Какво искате да кажете, приятелю? — попита Поаро.

— Знам какво е то. Не искате да уплашите Карели. В края на краищата, кой е пипал тези лекарства снощи? Освен останалите, той също. Ако ги види на масата, може да стане предпазлив, нали, Поаро?

Поаро потупа Хейстингс по главата.

— Колко е хитър моят приятел Хейстингс! — заяви той и пое кутията от него.

— Познавам ви твърде добре — настоя Хейстингс. — Не можете да ми хвърлите прах в очите!

Докато той говореше, Поаро прокара пръст по повърхността на библиотечния шкаф и посипа прах върху вдигнатото лице на своя

приятел.

— Струва ми се, скъпи ми Хейстингс, че именно това правя в момента — извика Поаро, като отново внимателно прокара пръст върху шкафа и се намръщи. — Явно съм избързал, като похвалих слугите. Горее пълно с прах. Де да имах сега в ръка един мокър парцал, с който да почистя тук!

— Скъпи ми Поаро! — засмя се Хейстингс. — Вие не сте прислужница!

— Уви, не — забеляза тъжно Поаро. — Аз съм само един детектив.

— Е, нищо няма да намерите повече горе — изрече Хейстингс, — затова слизайте вече!

— Както казвате, нищо няма... — започна Поаро и внезапно замря, заковавайки се неподвижно на стола, сякаш се превърна на камък.

— Какво има? — попита го нетърпеливо Хейстингс и после додаде: — Слизайте вече, Поаро, доктор Карели ще дойде всеки миг. Нали не и те да ви завари горе?

— Прав сте, приятелю — съгласи се Поаро и бавно слезе от стола. Лицето му беше придобил изключително сериозно изражение.

— Какво стана, да му се не види? — попита Хейстингс.

— Просто се замислих за нещо — отвърна Поаро със зареян поглед в очите.

— За какво се замислихте?

— За праха, Хейстингс, за праха — каза Поаро със странен глас.

Вратата се отвори и доктор Карели влезе в стаята. Той и Поаро започнаха най-официално да си разменят поздрави, като от учтивост всеки правеше това на езика на другия.

— А, мосю Поаро — започна Карели. — *Vous voulez me questionner*^[1]?

— *Si, signor dottore, si lei permette*^[2] — отговори Поаро.

— *Ah, lei parla Italiano*^[3]?

— *Si, ma preferisco parlare in Francese*^[4].

— *Alors* — каза Карели, — *qu'est-ce que vous voulez me demander*^[5]?

— Вижте — намеси се Хейстингс с известно раздражение в гласа, — за какъв дявол е всичко това?

— А, бедният Хейстингс не е по езиците. Вях забравил — усмихна се Поаро. — Най-добре да говорим на английски.

— Моля за извинение. Разбира се — прие Карели. Той се обърна към Поаро с вид на човек, който то ще бъде пределно откровен. — Радвам се, че пратихте да ме повикат, мосю Поаро — започна: той. — Ако не бяхте го направили, аз самият щях да ви помоля за разговор.

— Наистина ли? — забеляза Поаро и му посочи един стол до масата. Карели седна, докато Поаро се настани в креслото, а Хейстингс се разположи удобно на канапето.

— Да — продължи италианският доктор. — Случи се така, че имам в Лондон спешна работа.

— Продължете, моля — насърчи го Поаро.

— Да. Разбира се, съвсем наясно съм със снощната ситуация. Откраднат е ценен документ. Аз бях единственият външен човек. Съвсем естествено, аз много исках да остана, щях да позволя да ме претърсят, всъщност дори щях да настоявам да бъда претърсен. Като човек на честта не бих могъл да постъпя другояче.

— Точно така — съгласи се Поаро. — Ала днес?

— Днес е вече различно — отговори Карели. — Както казах, имам спешна работа в Лондон.

— И искате да си заминете?

— Точно така.

— Това би било най-разумно — заяви Поаро. — Не мислите ли, Хейстингс?

Хейстингс не отговори, но изглеждаше така, сякаш съвсем не мислеше, че е разумно.

— Навярно би било в реда на нещата вие, мосю Поаро, да кажете две думи на мистър Еймъри — предложи Карели. — Бих желал да избягна каквито и да било неприятности.

— Аз съм изцяло на ваше разположение, господин докторе — увери го Поаро. — А сега вероятно бихте могъл да ми помогнете да уточним една-две подробности.

— На драго сърце — отговори Карели.

Поаро се замисли за миг, преди да попита:

— Отдавна ли познавате мадам Ричард Еймъри?

— Много отдавна — каза Карели и въздъхна. — Бях приятно изненадан, когато я срещнах така неочаквано и на такова затънтено

място.

— Казвате „неочаквано“? — попита Поаро.

— Съвсем неочаквано — отвърна Карели и хвърли бърз поглед към детектива.

— Съвсем неочаквано — повтори Поаро. — Представете си само!

Внезапно във въздуха започна да се усеща известно напрежение. Карели погледна втренчено Поаро, но не каза нищо.

— Интересувате ли се от най-новите открития в науката? — попита го Поаро.

— Разбира се, нали съм лекар.

— А, все пак, естествено, едното не предполага другото — забеляза Поаро. — Нова ваксина, нови лъчи, нови бацили, всичко това — да. Ала нов експлозив, това едва ли би заинтригувало един доктор по медицина.

— Науката следва да бъде от интерес за всички ни — настоя Карели. — Тя разкрива триумфа на човека над природата. И как той изтръгва нейните тайни въпреки жестоката ѝ съпротива.

Поаро кимна с глава, за да изрази съгласието.

— Това, което казвате, е направо възхитително. Истинска поезия! Но, както моят приятел Хейстингс ми напомни току-що, аз съм просто детектив. Аз гледам на нещата повече откъм практичната им страна. Откритието на сър Клод — то струва много пари, нали?

— Възможно е — неохотно отвърна Карели. — Не съм размислял върху тази страна на нещата.

— Вие очевидно сте човек с възвишени стремежи — забеляза Поаро. — А несъмнено сте също и богат. Пътешествията, например, са скъпо хоби.

— Човек трябва да види света, в който живее — сухо рече Карели.

— Така е — съгласи се Поаро. — Също и хората, които живеят в него. Някои от тях са по-особени. Например един крадец — колко особена психика има той!

— Както казвате — потвърди Карели, — много особена.

— Също и изнудвачът — продължи Поаро.

— Какво искате да кажете? — рязко попита Карели.

— Само казвам, че това важи и за изнудвача — повтори Поаро. Настъпи неловка пауза, преди да продължи. — Ала ние се отклонихме от темата — смъртта на сър Клод Еймъри.

— Смъртта на сър Клод Еймъри? Защо трябва да я обсъждаме?

— О, разбира се — сети се Поаро. — Вие още не знаете. Боя се, че сър Клод не е починал в резултат на сърдечен удар. Бил е отровен — той зорко следеше италианеца, за да види реакцията му.

— А! — промълви Карели и кимна с глава.

— Не сте изненадан? — попита Поаро.

— Честно казано, не съм — отговори Карели. — Подозирах това още снощи.

— Виждате, значи — продължи Поаро, — че нещата са отишли твърде далеч. — Тонът му се промени. — Няма да можете да си тръгнете днес тук, доктор Карели.

Карели се наведе напред към Поаро и попита:

— Свързвате ли кражбата на формулата със смъртта на сър Клод?

— Естествено — отговори Поаро. — А нима вие не?

Карели изрече бързо и разгорещено:

— Дали пък няма да се намери някой член на това семейство или друг обитател на тази дом, който да желае именно смъртта на сър Клод, без да го интересува формулата? Какво означава неговата смърт за болшинството хора в този дом? Ще ви кажа. Тя значи свобода, мосю Поаро. Свобода и онова, което току-що споменахте — пари. Този старец беше деспот, а също и скъперник, когато не се касаеше за неговата любима наука.

— Всичко това снощи ли го разбрахте, господин докторе? — попита невинно Поаро.

— И какво, ако е така? — отговори Карели. — Имам очи, виждам добре с тях. Поне трима човека в този дома биха желали смъртта на сър Клод — той стана и погледна часовника върху полицата на камината. — Но това сега не ме засяга.

Хейстингс заинтригувано се наведе напред, а Карели продължи:

— Много съм ядосан, че не мога да се явя на уговорената си среща в Лондон!

— Страшно съжалявам, господин докторе — рече Поаро. — Но какво мога да сторя?

— В такъв случай вече нямате повече нужда от мен? — попита Карели.

— Засега не — отвърна му Поаро.

Доктор Карели отиде до вратата.

— Ще ви кажа само още едно нещо, мосю Поаро — рече той, отвори вратата и се обърна към детектива. — Има жени, които е опасно да бъдат предизвиквани прекалено много.

Поаро учтиво се поклони и Карели, преди да излезе, също му отвърна с поклон, в който обаче се долавяше известна ирония.

[1] Искали сте да ме разпитате? (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Да, господин докторе, ако позволите, (ит.) — Б.пр. ↑

[3] А, вие говорите италиански? (ит.) — Б.пр. ↑

[4] Да, но предпочитам да говоря на френски, (ит.) — Б.пр. ↑

[5] Добре тогава, какво искате да ме питате? (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XII

След като Карели излезе от стаята, Хейстингс остана известно време загледан след него.

— Да му се не види, Поаро! — обади се той накрая. — Какво искаше да каже?

Поаро сви рамене.

— Забележка без никакво значение — изрече той.

— Но, Поаро — настоя Хейстингс, — сигурен съм, че Карели се опитваше да ни каже нещо.

— Натиснете отново звънеца, Хейстингс — гласеше единственият отговор на дребничкия детектив. Хейстингс направи това, което го накараха, но не можа да се въздържи от още един въпрос:

— Какво ще правите сега?

Поаро отговори възможно най-уклончиво:

— Ще видите, скъпи ми Хейстингс. Търпението е велика добродетел.

Тредуел влезе отново в стаята и зададе обичайния си вежлив въпрос „Да, сър?“, при което Поаро сърдечно се усмихна.

— А, Тредуел. Бихте ли поднесли моите комплименти на мис Каролайн Еймъри, като я попитате дали ще бъде така добра да ми отдели малко от своето време?

— Разбира се, сър.

— Благодаря ви, Тредуел.

Когато икономът излезе, Хейстингс възкликна:

— Но бедната старица е в леглото. Вие естествено, няма да я карате да става, ако не се чувства добре.

— Моят приятел Хейстингс знае всичко. Значи тя е в леглото, така ли?

— Е, добре, не е ли?

Поаро потупа добродушно своя приятел по рамото.

— Точно това искам да разбера.

— Но сигурно... — додаде Хейстингс. — Не помните ли? Ричард Еймъри така каза.

Детективът погледна прямо своя приятел.

— Хейстингс — обяви той. — Убит е човек. И как реагира неговото семейство? С лъжи, с непрекъснати лъжи. Защо мадам Еймъри иска да си отида? Защо мосю Еймъри иска да си отида? Защо той иска да ми попречи да се видя с леля му? Какво би ми казала тя, което той да не иска да чуя? Казвам ви, Хейстингс, тук става дума за трагедия. Не просто най-обикновено и долно престъпление, а трагедия. Истинска, човешка трагедия!

Той се канеше да доразвие тази тема, но в този миг мис Еймъри влезе в стаята.

— Мосю Поаро — обърна се тя към него, след като затвори вратата, — Тредуел ми каза, че сте искали да ме видите.

— А, да, мадмоазел — рече Поаро и отиде при нея. — Просто искам да ви задам няколко въпроса. Няма ли да седнете?

Той я заведе до един стол край масата и тя седна, поглеждайки нервно към него.

— Но аз научих, че сте били на легло, че сте болна — продължи Поаро и седна срещу нея на масата. Той я погледна с внимание и загриженост.

— Това беше такъв ужасен удар, разбира се — въздъхна Каролайн Еймъри. — Наистина ужасен! Винаги съм казвала обаче, че човек трябва да запазва самообладание! Знаете ли, слугите са силно развълнувани. Е — продължи тя по-бързо, — нали знаете какви са, мосю Поаро. Погребенията определено им се нравят. Предпочитат смърт пред венчавка, мисля аз. Ами доктор Греъм! Той е толкова мил, такава утеха! Истински умен лекар, а и, разбира се, много харесва Барбара. Смятам, че е жалко, дето Ричард не го обича толкова, но... за какво говорех? А, да, доктор Греъм. Толкова млад. А миналата година напълно излекува неврита ми. Не че аз често боледувам. Но сегашната младеж е тъй кекава. Ето например бедната Лучия — снощи трябваше да напусне масата, защото не се чувстваше добре. Естествено, бедното дете е кълбо от нерви, а и какво друго може да се очаква при тази италианска кръв във вените ѝ! Въпреки че тя не е толкова лоша. Помня, когато ѝ откраднаха диамантената огърлица...

Мис Еймъри спря, за да си поеме дъх. Докато тя говореше, Поаро извади табакерата си и се наклони да запали цигара, но спря, възползвайки се от възможността да попита:

— Диамантената огърлица на мадам Еймъри е била открадната? Кога е било това, мадмоазел?

Мис Еймъри придоби замислено изражение.

— Чакайте да видя, трябва да е било... да, преди два месеца, точно по същото време, когато Ричард се скара с баща си.

Поаро погледна цигарата, която държеше.

— Ще позволите ли да запаля, мадмоазел? — попита той и когато в отговор получи усмивка и кимване в знак на съгласие, извади от джоба си кибрит, запали и погледна насърчително мис Еймъри. Когато дамата не направи опит отново да говори, Поаро я подтикна:

— Казахте, мисля, че мосю Еймъри се е карал баща си — подсказа ѝ той.

— О, не беше нищо сериозно — рече му мис Еймъри. — Ставаше дума за дълговете на Ричард. Всички млади мъже имат дългове, естествено Клод обаче никога не е бил такъв. Даже като младеж той беше толкова прилежен! По-късно, разбира се, неговите експерименти вечно гълтаха много пари. Все му казвах, че не отпуска достатъчно на Ричард, нали разбирате. А, да, преди два месеца доста се скараха и после какво? Огърлицата на Лучия изчезна и тя отказа да съобщи в полицията. Много тревожно време беше! А и толкова абсурдно! Нерви, само нерви!

— Сигурна ли сте, че димът не ви притеснява, мадмоазел? — попита Поаро, вдигнал цигарата си във въздуха.

— О, не, съвсем не — успокои го мис Еймъри. — Аз намирам, че джентълмените трябва да пушат.

Чак сега Поаро забеляза, че цигарата му не гори както трябва и затова взе кибрита от масата пред него.

— Сигурно е много необичайно една млада и красива жена да приеме толкова спокойно изчезването на някое нейно бижу? — попита той, докато палеше отново цигарата си. После внимателно прибра двете изгорели клечки в кутийката, а нея пхна в джоба си.

— Да, много е странно. Така мисля и аз — съгласи се мис Еймъри. — Определено е странно! Но тя сякаш не се впечатли кой

знае колко. О, Боже, как съм седнала да клюкарствам за неща, които ни най-малко не ви интересуват, мосю Поаро.

— Но вие много ме заинтригувахте, мадмоазел — увери я Поаро. — Кажете, когато мадам Еймъри напусна снощи вечерята, защото се е почувствала зле, качи ли се горе?

— О, не — отвърна Каролайн Еймъри. — Дойде в тази стая. Аз я настаних на канапето и после се върнах в трапезарията, оставяйки Ричард при нея. Нали знаете, мосю Поаро, младите съпрузи... Не че младите мъже са романтични, както бяха по мое време. О, Боже! Помня един младеж на име Алойзиъс Джоунс — понякога играехме заедно крокет. Глупавичък беше... доста глупавичък! Но ето че пак се отклоних. Говорехме за Ричард и Лучия. Много красива двойка са, не мислите ли, мосю Поаро? Той се запознал с нея в Италия, нали знаете, на италианските езера... миналия ноември. Било е любов от пръв поглед. Ожениха се седмица след това. Тя е сираче, самичка на този свят. Много тъжно, въпреки че понякога се чудя дали не е било за добро. Ами ако имаше цял куп чуждестранни роднини... това щеше да бъде малко прекалено, не мислите ли? В края на краищата, нали знаете какви са чужденците! Те... о! — тя внезапно спря и се извърна в стола си, хвърляйки ужасен и объркан поглед на Поаро. — О, моля да ми простите!

— Няма нищо, няма нищо — измърмори Поаро, като погледна закачливо Хейстингс.

— Толкова глупаво от моя страна — извини се мис Еймъри силно смутена. — Нямах предвид, разбира се... толкова е различно във вашия случай. „*Les braves Belges*“^[1], както казвахме през войната.

— Моля ви, не се безпокойте! — успокои я Поаро. След като помълча за миг, той продължи сякаш нейната забележка за войната го подсети нещо. — Мисля, тоест разбрах, че онази кутия с лекарства върху библиотечния шкаф е останала от войната. Снощи вие всички сте преглеждали съдържанието ѝ, нали?

— Да, правилно, преглеждахме го.

— И как се стигна до това? — полюбопитства Поаро.

Мис Еймъри помисли за миг, преди да отговори:

— Как стана ли? А, да, спомних си. Казах, че ми се щеше да имам амониев карбонат и Барбара свали кутията, за да провери дали

там няма да се намери и тогава влязоха джентълмените, а доктор Карели ме наплаши до смърт с нещата, които каза.

Сега Хейстингс започна да проявява по-голям интерес към разговора, който пое друга насока и Поаро подкани мис Еймъри да продължи:

— Имате предвид онова, което ви е казал за лекарствата? Предполагам, че ги е разглеждал едно по едно?

— Да — потвърди мис Еймъри. — И задържа едно стъклено шише, което беше със съвсем невинно наименование... бромид, мисля. Аз често го употребявам при морска болест, а той каза, че можело да убие дванадесет силни мъже.

— Хиосциаминов хидробромид? — попита Поаро.

— Моля?

— За хиосциаминов хидробромида ли говореше доктор Карели?

— Да, да, това беше — възкликна мис Еймъри. — Колко сте умен! И после Лучия го взе от него и повтори нещо, което той беше казал... нещо за сън без сънища. Ненавиждам тази съвременна невротична поезия! Винаги съм казвала, че след смъртна на милия лорд Тенисън^[2] никой не е писал поезия.

— О, Боже! — промърмори Поаро.

— Моля? — попита мис Еймъри.

— Просто се замислих за милия лорд Тенисън. Но продължете, моля! Какво се случи след това?

— След това?

— Разказвахте ни за снощи. Тук, в тази стая...

— А, да. Ами, Барбара искаше да пусне една изключително неприлична песен. На грамофона, искам да кажа. За щастие успях да я спра.

— Разбирам — промърмори Поаро. — А малкото шишенце, което държеше докторът... пълно ли беше?

— О, да — отговори мис Еймъри без колебание. — Защото, когато докторът цитира онова за съня без сънища, той каза, че половината от хапчетата в шишето ще са напълно достатъчни.

Мис Еймъри скочи от стола си и се отдалечи от масата.

— Знаете ли, мосю Поаро — продължи тя, когато Поаро също стана, за да отиде при нея. — През цялото време повтарям, че този човек — доктор Карели, не ми харесва. Има нещо в него... нещо

фалшиво... и така мазно се държи. Разбира се, не бих могла да кажа нищо такова пред Лучия, след като той, изглежда, е неин приятел, но не ми е симпатичен. Лучия, видите ли, е толкова наивна! Сигурна съм, че този човек е спечелил нейното доверие, като някак си я е излъгал, с цел да бъде поканен в нашия дом и да открадне формулата.

Поаро закачливо погледна мис Еймъри, преди да попита:

— Значи не се съмнявате, че доктор Карели е откраднал формулата на сър Клод?

Мис Еймъри погледна изненадано детектива.

— Скъпи мосю Поаро! — извика тя. — Че кой друг може да бъде! Той беше единственият външен човек тук. Естествено, брат ми не би искал да обвини наш гост, затова направи така, щото да се даде възможност формулата да бъде върната. Намирам, че го направи много деликатно. Наистина много деликатно!

— Така е — тактично се съгласи Поаро и приятелски прегърна през рамо мис Еймъри за явно нейно неудоволствие. — А сега, мадмоазел, ще направя един малък експеримент, за който ще ми е нужна вашата помощ — той свали ръката си от раменете ѝ. — Къде седяхте снощи, когато лампите угаснаха?

— Там — заяви мис Еймъри и посочи канапето.

— Тогава ще бъдете ли така добра отново да седнете там?

Мис Еймъри отиде до канапето и седна.

— А сега, мадмоазел — рече Поаро. — Искам вашето въображение здравата да заработи. Затворете очи, ако обичате!

Мис Еймъри направи, каквото я помолиха.

— Точно така — продължи Поаро. — Сега възпроизведете в съзнанието си снощните събития. Тъмно е. Нищо не се вижда, но пък всичко се чува. Потопете се дълбоко!

Приемайки думите му буквално, мис Еймъри се отпусна тежко на канапето.

— Не, не — каза Поаро. — Искам да кажа, потопете се дълбоко в снощната атмосфера. В нейния звуков фон. Хайде, върнете се отново там. А сега ми кажете какво чувате в тъмнината!

Впечатлена от явната настойчивост на детектива мис Еймъри направи усилие да изпълни онова, което искаха от нея. Помълча малко, после заговори бавно, с прекъсвания:

— Въздишки — каза тя. — Много въздишки. После чух, че се преобърна стол... и нещо метално издрънча...

— Така ли прозвуча? — попита Поаро, извади един ключ от джоба си и го хвърли на пода. Не се чу звук и мис Еймъри, след като почака няколко секунди, заяви, че нищо не чу.

— Тогава, може би, така? — опита отново Поаро, вдигна ключа от пода и силно го запрати към масичката за кафе.

— А, точно същия звук чух и снощи! — извика мис Еймъри. — Любопитно!

— Моля да продължите, мадамazel — насърчи я Поаро.

— Ами чух, че Лучия изпищя и извика на сър Клод. После на вратата се почука.

— Това ли беше всичко? Сигурна ли сте?

— Да, така мисля... о, почакайте! В самото начало се чу някакъв странен шум, като че някой разкъсва коприна. Навярно нечия дреха, предполагам...

— Чия дреха според вас? — попита Поаро.

— Трябва да е било на Лучия. Не е била на Барбара, защото тя седеше точно тук, до мен.

— Странно — замислено произнесе Поаро.

— И това наистина е всичко — завърши мис Еймъри. — Сега вече мога ли да си отворя очите?

— О, да, разбира се, мадамazel. — След това Поаро я попита: — Кой наля кафето на сър Клод? Вие ли?

— Не — отговори му мис Еймъри. — Лучия разля кафето по чашите.

— Кога точно беше това?

— Трябва да е било след разговора за тези ужасни лекарства.

— Мисис Еймъри ли занесе кафето на сър Клод.

Каролайн Еймъри се замисли за миг.

— Не — каза накрая тя.

— Не? — попита Поаро. — Кой тогава?

— Не знам... не съм сигурна... чакайте да видя... О, да, сетих се! Чашата на сър Клод беше на масата до тази на Лучия. Сетих се, защото мистър Рейнър тръгна да носи кафето на сър Клод в кабинета и Лучия го извика обратно, като му каза, че е объркал чашите... което

беше наистина много глупаво, защото и двете чаши си приличаха, както си приличат две чаши с черно кафе и без захар.

— Значи — отбеляза Поаро — мосю Рейнър е занесъл кафето на сър Клод?

— Да... или, поне... не, точно така — Ричард я взе от него, защото Барбара покани Рейнър да танцуват.

— О! Значи мосю Еймъри е занесъл кафето на баща си?

— Да, точно така — потвърди мис Еймъри.

— Аха! — възкликна Поаро. — Кажете какво правеше точно преди това мосю Еймъри? Танцуваше ли?

— О, не — отговори мис Еймъри. — Прибираще лекарствата. Подреди ги наново в кутията, нали разбирате.

— Разбирам, разбирам. Значи сър Клод изпи кафето си в кабинета?

— Предполагам, че там е започнал да го пие — припомни си мис Еймъри. — Но после дойде тук с чаша в ръка. Сетих се още, че се оплака от вкуса му, каза, че било горчиво. А аз ви уверявам, мосю Поаро, че това беше едно превъзходно кафе. Специална смес, която аз лично си поръчвам от онзи чудесен универсален магазин на „Виктория Стрийт“. Много е удобен, защото влакът спира наблизко. И аз...

Тя не продължи нататък, защото вратата се отвори и в стаята влезе Едуард Рейнър.

— Прекъснах ли ви? — попита секретарят. — Много съжалявам. Искях да говоря с мосю Поаро, но мога да дойда и по-късно.

— Не, не — каза Поаро. — Точно приключих с изтезаването на тази бедна жена!

Мис Еймъри се изправи.

— Боя се, че не можах да ви кажа нищо съществено — извини се тя, докато отиваше към вратата.

Поаро стана и мина пред нея.

— Казахте ми достатъчно, мадмоазел. Повече, отколкото навярно си давате сметка — увери той мис Еймъри, докато ѝ отваряше вратата.

[1] Храбрите белгийци (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Алфред Тенисън (1809–1892), английски писател, автор на поеми и лирически стихотворения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XIII

След като изпроводи мис Еймъри до вратата, Поаро насочи вниманието си към Едуард Рейнър.

— А сега, мосю Рейнър — каза той и даде знак на секретаря да седне. — Нека чуя какво имате да ми кажете.

Рейнър седна и втренчено погледна Поаро.

— Мистър Еймъри току-що ми каза за сър Клод. Искам да кажа, за причината на смъртта. Това е извънредно необичайно, мосю.

— И вие сте шокиран? — попита Поаро.

— Разбира се. Никога не бих заподозрял нещо подобно.

Поаро отиде до Рейнър и му подаде ключа, който беше намерил, като гледаше изпитателно секретаря.

— Виждали ли сте този ключ, мосю Рейнър? — попита той.

Рейнър взе ключа и го повъртя в ръка с озадачен вид.

— Много прилича на ключа от сейфа на сър Клод — забеляза той. — Но аз научих от мистър Еймъри, че ключът на сър Клод си е на връзката — там, където обикновено стои. — И той върна ключа на Поаро.

— Да, това е ключ за сейфа на сър Клод в кабинета, но е дубликат — рече му Поаро и добави бавно и натъртено. — Дубликат, намерен на земята под стола, на който сте седели снощи.

Рейнър погледна детектива решително.

— Ако мислите, че аз съм го изтървал, то грешите — заяви той.

Поаро го загледа проникателно за момент, после кимна с глава, сякаш остана удовлетворен.

— Вярвам ви — каза той, отиде бързо до канапето и седна, като потри ръце.

— Сега да се заловим за работа, мосю Рейнър. Вие сте довереният секретар на сър Клод, нали?

— Точно така.

— Значи знаете доста за работата му?

— Да, имам известен опит с научни изследвания и понякога му помагам при експериментите.

— Знаете ли нещо — попита Поаро, — което би могло да хвърли светлина върху тази трагична случка?

Рейнър извади от джоба си писмо.

— Само това — отговори той, отиде до Поаро и му подаде писмото. — Една от задачите ми беше да отварям и сортирам цялата кореспонденция на сър Клод. Това дойде преди два дни.

Поаро взе писмото и прочете на глас:

— „Вие държите змия в пазвата си!“ В пазвата си? — попита той и се обърна към Хейстингс, преди да продължи. — „Пазете се от Зелма Гъотц и нейните наследници! Тайната ви е известна. Бъдете нащрек!“ Подписано е с „Наблюдател“. Хм, много оригинално и интересно. Хейстингс, на вас това ще ви хареса — забеляза Поаро и подаде писмото на приятеля си.

— Онова, което бих искал да зная — рече Едуард Рейнър, — е следното — коя е Зелма Гъотц?

Облягайки се назад и събирайки върховете на пръстите си, Поаро каза:

— Мисля, че мога да задоволя вашето любопитство, мосю. Зелма Гъотц беше една от най-успешните международни шпионки, които познавам. Освен това беше и много красива жена. Работеше за Италия, за Франция, за Германия и накрая, мисля, и за Русия. Да, изключителна жена беше тази Зелма Гъотц!

Рейнър отстъпи крачка назад и язвително попита:

— Беше?

— Да, мъртва е — осведоми го Поаро. — Умря в Генуа миналия ноември. — Той взе писмото от Хейстингс, който клатеше глава над него с озадачено изражение.

— Значи това писмо е може би просто измислица — извика Рейнър.

— Чудя се — промърмори Поаро. — „Зелма Гъотц и нейните наследници“, значи. Зелма Гъотц остави една дъщеря, мосю Рейнър, много красиво момиче. След смъртта на майка си то изчезна безследно. — Той пхна писмото в джоба си.

— Дали е възможно... — започна Рейнър и спря.

— Да? Какво щяхте да кажете, мосю? — подкани го Поаро.

Рейнър отиде до детектива и заговори пламенно:

— Мисис Еймъри има италианска прислужница. Доведе я със себе си от Италия, много красиво момиче. Казва се Витория Муцио. Дали не е възможно тя да е дъщерята на Зелма Гъотц?

— О, това е идея! — Поаро изглеждаше впечатлен.

— Сега ще ви я пратя — предложи Рейнър и се обърна да си върви.

Поаро се изправи.

— Не, не, почакайте за миг. Преди всичко не бива да я плашим. Нека първо поговоря с мадам Еймъри. Тя ще е в състояние да ми каже повече за това момиче.

— Може би сте прав — съгласи се Рейнър. — Веднага ще кажа на мисис Еймъри.

Секретарят излезе решително от стаята, а Хейстингс отиде при Поаро силно възбуден.

— Това е то, Поаро! Карели и италианската прислужница са в таен заговор и работят за чуждо правителство. Не сте ли съгласен?

Потънал в мисли, Поаро не обърна никакво внимание на своя колега.

— Поаро? Не мислите ли така? Казах, че навярно Карели и италианската прислужница работят съвместно.

— А, да, това, което казвате, е типично във ваш стил, приятелю.

Хейстингс изглеждаше обиден.

— Добре, тогава вие какво мислите? — попита той Поаро с наскърбен тон.

— Има няколко въпроса, на които трябва да намерим отговорите, скъпи ми Хейстингс. Защо е била открадната диамантената огърлица на мадам Еймъри преди два месеца? И защо тогава тя е отказала да уведоми полицията? Защо...

Той спря, защото в стаята влезе Лучия, стиснала в ръце чантичката си.

— Разбрах, че сте искали да ме видите, мосю Поаро. Вярно ли е? — попита тя.

— Да, мадам, искам просто да ви задам няколко въпроса. — Той й посочи стола до масата. — Няма ли да седнете?

Лучия отиде до стола и седна, а Поаро се обърна към Хейстингс:

— Както се вижда от този прозорец, приятелю, градината навън е прекрасна — забеляза Поаро, а Хейстингс под ръка и бавно го поведе към стъклената врата. Хейстингс определено нямаше желание да излиза, но настойчивата покана на приятеля му, макар и кротка, беше категорична.

— Да, приятелю, порадвайте се на красивата природа. Никога не пропускайте подобна възможност!

Макар и неохотно, Хейстингс се остави да бъде избутан навън. И тъй като денят беше слънчев и топъл, той реши да се възползва от създалото се положение и да разгледа градината на Еймърови. Шляейки се из ливадата, той се насочи към един жив плет, от другата страна, на който симетрично оформената градина изглеждаше толкова примамлива. Докато се разхождаше покрай плета, Хейстингс дочу наблизко нечий гласове, които, след като се приближи, установи, че са на Барбара Еймъри и на доктор Греъм. Те изглежда бяха увлечени в разговор *tete a tete*^[1], седнали на една пейка от другата страна на плета. С надеждата, че може да чуе нещо свързано със смъртта на сър Клод или изчезването на формулата, от което Поаро би се възползвал, Хейстингс се спря да подслуша.

— ... стана съвсем ясно неговото мнение, че младата му красива братовчедка може да намери нещо по-добро от някакъв селски доктор. Може би затова той не проявява никакъв ентузиазъм да се виждаме — казваше в това време Кенет Греъм.

— О, знай, че понякога Ричард е доста задръстен и се държи като че ли е два пъти по-стар — чу се в отговор гласът на Барбара. — Но не мисля, че трябва да позволяваш това да ти влияе, Кени. Аз изобщо не му обръщам внимание.

— Е, аз също — рече доктор Греъм. — Но, Барбара, помолих те да се срещнем тук навън, защото исках да говоря насаме с теб, за да не ни види някой. Първо трябва да ти кажа, че чичо ти, вън всякакво съмнение, е бил отровен снощи.

— Така ли? — рече отегчено Барбара.

— Ти май никак не си изненадана от това.

— О, като че ли съм изненадана. В края на краищата, не се случва всеки ден близките ти да бъдат отравяни, нали? Но трябва да призная, че не съм особено разстроена от смъртта му. Дори мисля, че съм доволна.

— Барбара!

— Не се прави на изненадан, че го чуваш, Кени. Чувал си ме и преди да се оплаквам от онзи стиснат, стар, хайде да не казвам какъв още... На него не му пукаше за нито един от нас, интересуваше се само от скапаните си експерименти. Държеше се гадно с Ричард, а и към Лучия не беше кой знае по-гостоприеман, когато братовчед ми я доведе от Италия, след като се бяха оженили. А Лучия е толкова сладка и е точно за Ричард.

— Барбара, скъпа, трябва да те питам нещо. Обещавам, че няма да кажа никому каквото ще ми отговориш и даже, ако е нужно, ще те закрилям. Но, кажи ми, знаеш ли нещо — каквото и да е — за смъртта на чичо си? Имаш ли някаква причина да смяташ, например, че Ричард толкова го е закъсал финансово, че би убил баща си, за да сложи ръка на онова, което накрая би било негов дял?

— Не искам този разговор да продължава, Кени. Мислех, че ме викаш тук, за да ми шепнеш сладки безсмислици, а не да обвиняваш братовчед ми в убийство.

— Скъпа, не обвинявам Ричард в нищо. Но трябва да признаеш, че има нещо нередно. Ричард не иска полицията да разследва смъртта на чичо ти. Той сякаш се бои от онова, което би излязло на бял свят. Няма обаче начин да попречи на полицията да разследва случая, разбира се, но заяви съвсем ясно, че ми е страшно сърдит, задето съм възбудил официално разследване. Само че, в края на краищата, аз просто направих онова, което е мой лекарски дълг. Как бих могъл да издам смъртен акт, в който да пиша, че сър Клод е умрял от сърдечен удар? За Бога, че сърцето му си беше съвсем добре, когато преди няколко седмици минах да му направя контролния преглед.

— Не искам да слушам повече, Кени. Прибирам се вътре. Нали знаеш пътя? Ще се видим друг път.

— Барбара, аз просто... — ала тя вече си беше отишла и доктор Греъм изпусна тежка въздишка, подобна на стон.

В този момент Хейстингс реши, че ще е най-разумно бързо да се върне там, откъдето беше дошъл, за да не го забележи някой от тях двамата.

[1] Насаме (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XIV

След като Еркюл Поаро изпрати Хейстингс на принудителна разходка в градината, той се върна в библиотеката. Дребничкият детектив насочи вниманието си към Лучия Еймъри, като преди това се погрижи да затвори стъклените врати.

Лучия го погледна притеснено.

— Искали сте да ме разпитате за моята прислужница, мосю Поаро. Поне това ми каза мистър Рейнър. Но тя е много добро момиче. Сигурна съм, че няма за какво да я подозирате.

— Мадам — отговори Поаро. — Не ви повиках да говорим за вашата прислужница.

Лучия изглеждаше уплашена, когато проговори отново:

— Но мистър Рейнър каза...

Поаро я прекъсна:

— Боя се, че накарах мистър Рейнър да мисли така по мои лични съображения.

— Тогава какво има? — попита го Лучия подозрително.

— Мадам — започна Поаро, — вчера вие ми оправихте един чудесен комплимент. Казахте, че когато сте ме видели... сте усетили, че можете да се доверите, така казахте.

— Да?

— Е, добре, мадам, моля ви да ми повярвате и сега!

— В какъв смисъл?

Поаро важно изрече:

— Вие сте млада, красива, възхищават ви се обичат ви — имате всичко онова, за което една жена би могла да копнее и бленува. Но ви липсва едно-единствено нещо, мадам, липсва ви отец, на когото да се изповядате! Нека папа Поаро поеме тази функция.

Лучия точно щеше да каже нещо, когато Поаро я изпревари:

— Първо помислете добре, преди да откажете мадам. Аз останах тук по ваша молба, останах, за да ви помогна. И все още искам това.

Внезапно Лучия заговори поривисто:

— Най-добре ще ми помогнете, като си отидете, мосю.

— Мадам — продължи Поаро невъзмутимо, — знаете ли, че полицията ще проведе разследване?

— Полицията?

— Да.

— Но кой ги е уведомил? И защо?

— Доктор Греъм и другите негови колеги — отговори й Поаро — са открили, че сър Клод Еймъри е бил отровен.

— О, не! Не! Само това не! — Лучия изглеждаше повече ужасена, отколкото изненадана.

— Да. Затова виждате, мадам, че имате много малко време да вземете решение и да изберете най-благоразумния начин на действие. А засега ще ви помагам. По-късно може да се наложи да помагам на правосъдието.

Очите й се взряха питащо в лицето му, сякаш за да реши дали може да му се довери. Накрая плахо попита:

— Какво искате да направя?

Поаро седна и прямо я погледна.

— Какво ли? — рече той тихо на себе си, а сетне, обръщайки се към нея, мило й предложи: — Защо просто не ми кажете истината, мадам?

Лучия замълча, после протегна ръка към него и започна:

— Аз... аз... — тя отново млъкна нерешително и изведнъж лицето й стана студено. — Наистина, мосю Поаро, трудно ми е да ви разбера.

Поаро втренчено я погледна.

— А! Така и трябва да бъде. Съжалявам.

Тя си възвърна донякъде самообладанието и студено каза:

— Ако ми кажете какво искате от мен, ще отговоря на всичките ви въпроси.

— Значи така! — извика детективът. — Искате да премерите сили с Еркюл Поаро, а? Много добре. Обаче бъдете сигурна, мадам, че така или иначе ще стигнем до истината. — Той тупна по масата. — Ала с по-малко приятни методи.

— Нямам какво да крия — упорито отговори Лучия.

Поаро извади от джоба си писмото, което Едуард Рейнър му беше дал и й го връчи.

— Преди няколко дни сър Клод е получил това анонимно писмо — довери ѝ той.

Лучия прегледа набързо писмото, оставайки безразлична.

— Е, и какво от това? — отбеляза тя, докато го връщаше на Поаро.

— Чувала ли сте преди името Зелма Гъотц?

— Никога. Коя е тя? — попита Лучия.

— Умря в Генуа... миналия ноември — информира я Поаро.

— Така ли?

— Може би сте я видели там — отбеляза Поаро, прибирайки писмото в джоба си. — Всъщност, сигурен съм, че е било така.

— Никога през живота си не съм била в Генуа — остро настоя Лучия.

— Но ако се намери човек, който да заяви, че виждал там?

— Този човек просто... просто ще е сгрешил.

Поаро настоя:

— Аз обаче научих, мадам, че вие сте се запознали със съпруга си именно в Генуа?

— Ричард ли ви каза? Много глупаво от негов страна. Запознахме се в Милано.

— А жената, с която сте били в Генуа...

Лучия ядосано го прекъсна:

— Казах ви, че никога не съм била в Генуа!

— Ах, пардон! — възкликна Поаро. — Разбира се, че току-що го казахте. И все пак е странно!

— Кое е странно?

Поаро затвори очи и се облегна назад в стола си. Гласът му започна да излиза с мъркане през полуотворените му устни:

— Ще ви разкажа една историйка, мадам — обяви той и измъкна едно тефтерче. — Имам приятел, който работи като фотограф за няколко лондонски списания. Той е направил... как да кажа... снимки на няколко графини и на други известни дами, докато са се къпали в Лидо^[1]. Неща от този род. — Поаро запрелиства тефтерчето, преди да продължи. — Миналият ноември този мой приятел се е намирал в Генуа и разпознал там една доста известна дама — Баронеса дьо Гийе, както по това време се наричала, а също и любовница на виден френски дипломат. Хората приказвали, но тази дама не им обръщала

внимание, защото самият дипломат също обичал да приказва, а тъкмо това искала тя. Той бил прекалено увлечен, за да бъде дискретен, нали разбирате... — Поаро невинно замълча. — Нали не ви отегчавам, мадам?

— Ни най-малко, но не виждам защо ми разказвате това.

Прелиствайки набързо тефтерчето, Поаро продължи:

— Вече стигам до същността, уверявам ви, мадам. Моят приятел ми показва снимките, които беше направил. И двамата се съгласихме, че баронеса дьо Гийе е *une tres belle femme*^[2] и затова никак не сме изненадани от поведението на дипломата.

— Това ли е всичко?

— Не, мадам. Дамата, видите ли, не била сама. Тя била заснета как се разхожда с дъщеря си и тази нейна дъщеря, мадам, имала много красиво лице, лице, което освен това и трудно се забравя. — Поаро стана, поклони се галантно и затвори тефтерчето. — Разбира се, в мига, в който пристигнах тук, аз разпознах това лице.

Лучия погледна Поаро и шумно си пое дъх.

— О! — извика тя. След миг се овладя и се разсмя. — Скъпи мою Поаро, каква любопитна грешка! Разбира се, сега разбирам смисъла на вашите въпроси. Помня отлично баронеса дьо Гийе, а също и дъщеря ѝ, която беше доста глупава, но майката е очарователна. Много бях привързана към нея и излязохме заедно на разходка няколко пъти. Мисля, че моята привързаност я забавляваше. Несъмнено от това е произлязла тази грешка. Ето как човек погрешно би решил, че аз съм дъщерята на тази жена. — Лучия се отпусна назад в стола си.

Поаро бавно кимна с разбиране, при което Лучия видимо се успокои. Сетне изведнъж, навеждайки се през масата към нея, детективът отбеляза:

— Но аз си помислих, че никога не сте били в Генуа.

Заварена неподготвена, Лучия ахна. Тя втренчено изглежда Поаро, докато той прибираще тефтерчето във вътрешния джоб на самото си.

— Вие не разполагате с никакви снимки — изрече тя нещо средно между въпрос и констатация.

— Така е — призна Поаро. — Не разполагам с никакви снимки, мадам. Просто знаех името, под което Зелма Гьотц се е подвизавала в Генуа. Другото... за моя приятел и неговите снимки... беше една моя малка невинна измислица.

Лучия скочи на крака, а очите ѝ ядосано заблестяха.

— Вие ми поставихте капан! — извика тя гневно.

Поаро сви рамене.

— Да, мадам — потвърди той. — Боя се, че нямах друг избор.

— Какво общо има всичко това със смъртта на сър Клод? — възропта Лучия, сякаш повече на себе си, и ядосано се огледа.

Вместо да ѝ отвърне, Поаро заговори с равен глас, задавайки ѝ друг въпрос:

— Мадам — попита той, като отупа една несъществуваща прашинка от самото си, докато говореше вярно — вярно ли е, че преди известно време сте загубили една скъпа диамантена огърлица?

Лучия ядосано го погледна.

— Питам ви отново — тя сякаш процеждаше думите през стиснатите си зъби, — какво общо има това със смъртта на сър Клод?

Поаро отвърна бавно и натъртено:

— Първо открадната огърлица, а сега — открадната формула. И двете биха донесли доста пари.

— Какво искате да кажете? — ахна Лучия.

— Бих желал да ми отговорите на следния въпрос — колко пари иска Карели този път?

Лучия извърна поглед от Поаро.

— Аз... аз... аз няма да отговарям на повече въпроси — прошепна тя.

— Защото се боите? — попита Поаро и отиде при нея.

Лучия отново го погледна и сетне отметна предизвикателно глава назад.

— Не — заяви тя. — Не се боя. Просто не разбирам за какво говорите! Защо доктор Карели ще ми иска пари?

— За да купите мълчанието му — отговори Поаро. — Еймъри са горд род и вие не бихте искали те да узнаят, че сте дъщеря на... Зелма Гьотц!

Лучия изглежда ядосано Поаро за миг, без да отговори, след това раменете ѝ се отпуснаха, тя се свлече на един стол, като скри лицето си с ръце. Измина поне една минута, преди отново да вдигне поглед, въздъхвайки:

— Ричард знае ли? — промълви тя.

— Все още не, мадам — бавно отговори Поаро.

Тя звучеше отчаяно, когато го помоли:

— Не му казвайте, мосю Поаро! Моля ви, не му казвайте! Той е толкова горд с името на своя род толкова горд със семейната си чест! Постъпих подло, като се омъжих за него, но бях толкова нещастна! Мразех този живот, този ужасен живот, който бях принудена да водя със своята майка! Чувствах се унижена, но какво можех да сторя? И тогава, когато мама умря, бях най-после свободна! Получих свободата да водя почтен живот! Свободата да прекратя предишния живот на лъжи и интриги! Запознах се с Ричард. Това беше най-прекрасното нещо, което някога ми се беше случвало. Ричард влезе в моя живот. Обикнах го и той поиска да се ожени за мен. Как можех да му кажа коя съм? И защо ли трябваше да го правя?

— И тогава — подкани я нежно Поаро, — Карели ви е видял някъде с мосю Еймъри и е започнал да ви изнудва?

— Да, но аз нямах свои пари — изпъшка Лучия. — Продадох огърлицата и му платих. Мислех, че всичко ще приключи с това, но вчера той се появи тук. Беше научил за формулата на сър Клод.

— Той е поискал да я откриете?

Лучия въздъхна.

— Да.

— Направихте ли го? — Поаро се приближи до нея.

— Сега няма да ми повярвате... — промълви Лучия, клатейки тъжно глава.

Поаро съчувствено изглежда красивата млада жена.

— Да, да, детето ми — успокои я той. — Все още ви вярвам. Имайте кураж и се доверете на папа Поаро! Само ми кажете истината. Вие ли взехте формулата на сър Клод?

— Не, не, не съм, не съм! — заяви пламенно Лучия. — Но е вярно, че имах такова намерение. Карели направи ключ за сейфа на сър Клод по отпечатъка, който взех.

Поаро извади един ключ от джоба си, показа й го и попита:

— Този ли е?

Лучия погледна ключа.

— Да, беше съвсем лесно. Карели ми го даде. Аз бях в кабинета и точно се канех да отворя сейфа, когато сър Клод влезе и ме завари вътре. Това е истината, кълна се!

— Вярвам ви, мадам — каза Поаро. Той прибра ключа в джоба си, отиде до креслото и седна, като замислено събра върховете на пръстите си.

— И все пак охотно възприехте плана на сър Клод за изгасването на лампите.

— Не исках да бъда претърсвана — поясни Лучия. — Преди това Карели ми беше дал ключа заедно с една бележка и двете бяха в джоба на роклята ми.

— Какво направихте с тях? — попита Поаро.

— Когато лампите изгаснаха, хвърлих ключа колкото се може по-надалеч. Ей там — посочи тя към стола, на който предната вечер беше седял Едуард Рейнър.

— А бележката, която ви беше дал Карели? — продължи Поаро.

— Не знаех какво да правя с нея. — Лучия стана и отиде до масата. — Така че я пяхнах между страниците на една книга. — Тя взе една книга я разгърна. — Да, още е тук — заяви тя и извади отвътре късче хартия. — Искате ли да я видите?

— Не, мадам, тя си е ваша — успокои я Поаро.

Лучия седна на стола до масата и накъса бележката на ситни парченца, които прибра в чантичката си. Поаро я наблюдаваше известно време, преди да попита:

— Още една малка подробност, мадам. Случайно да сте си скъсали някъде роклята снощи?

— Аз? Не! — Лучия изглеждаше изненадана.

— Докато беше тъмно — попита Поаро, — чухте ли да се разкъсва плата на нечия рокля?

Лучия се замисли за миг-два. После добави:

— Сега, след като го споменахте, мисля, че да. Но не моята, навярно е била или на мис Еймъри, или на Барбара.

— Добре, няма да се занимаваме сега с това — отбеляза великодушно Поаро. — Сега да поговорим за друго. Кой наля кафето на сър Клод снощи?

— Аз.

— И го сложихте на тази маса до вашето кафе?

— Да.

Поаро стана, наведе се през масата към Лучия и рязко изстреля следващия си въпрос:

— В коя от двете чаши сложихте хиосциамината?

Лучия го изгледа като обезумяла.

— Откъде научихте? — прошепна тя.

— Това ми е работата — да научавам разни неща. В коя чаша, мадам?

Лучия въздъхна.

— В моята собствена.

— Защо?

— Защото исках... исках да умра. Ричард заподозря, че между мен и Карели има нещо... че сме любовници. Никога не би могъл да бъде по-далеч от истината! Мразех Карели, мразя го и сега! Но тъй като не можах да се сдобия с формулата, бях сигурна, че ще ме издаде на Ричард. Самоубийство беше изход — единственият изход. Щях просто потъна в сън без сънища, за да не се събуди никога вече — така каза той.

— Кой?

— Доктор Карели.

— Започвам да разбирам... започвам да разбирам — бавно изрече Поаро. После посочи чашата на масата.

— Значи това е вашата чаша? Пълна и неначената?

— Да.

— Защо променихте решението си и не я изпихте?

— Ричард дойде при мен и каза, че ще ме отведе... в чужбина... и че ще намери пари за това. Той ми възвърна надеждата.

— А сега, мадам, слушайте ме внимателно — каза сериозно Поаро. — Тази сутрин доктор Греъм взе чашата, която се намираше на масата до стола, на сър Клод.

— Да?

— Неговите колеги няма да открият в нея нищо друго, освен утайка от кафе... — той замълча.

Лучия отвърна, без да го погледне:

— Разбира се...

— Нали така? — настоя Поаро.

Лучия погледна право пред себе си, без да продума. После, вдигна поглед към Поаро и възкликна:

— Защо ме гледате така? Плашите ме!

— Казах — повтори Поаро, — че взеха чашата, която тази сутрин се намираше на масата стол на сър Клод. Да предположим, че бяха взели чашата, която снощи е стояла на това място — той отиде при масата до вратата и извади една кафена чаша от саксията с декоративното растение. — Да предположим, че бяха взели тази чаша!

Лучия скочи бързо и закри лице с ръце.

— Вие знаете! — изохка тя.

Поаро отиде при нея.

— Мадам! — сега гласът му беше строго. — Те ще изследват онази чаша, ако вече не са го направили, и няма да открият нищо. Но снощи аз отлях малко от утайката на истинската чаша. Как бихте реагирали, ако ви кажех, че в чашата на сър Клод имаше хиосциамин?

Лучия изглеждаше поразена. Тя се олюля, но после се овладя. За момент остана безмълвна. После прошепна:

— Вие сте прав. Съвсем прав. Аз го убих!

Внезапно тя извиси глас:

— Аз го убих! Аз сложих хиосциамин в неговата чаша! — тя отиде до масата и грабна пълната чаша с кафе. — Това тук е само кафе!

Тя поднесе пълната чаша до устните си, но Поаро се хвърли напред и ѝ попречи да я изпие. Те се гледаха напрегнато известно време и после Лучия избухна в ридания. Поаро взе чашата и я сложи на масата.

— Мадам! — възкликна той.

— Защо ме спряхте? — промълви тя.

— Мадам — повтори Поаро. — Светът е толкова прекрасен! Защо трябва да го напускате?

— Аз... о! — Лучия се свлече на канапето, ридаейки горчиво.

Когато Поаро отново заговори гласът му беше изпълнен с топлина и нежност.

— Вие ми казахте истината. Сложили сте хиосциамин в своята чаша. Вярвам ви. Но в другата чаша също имаше хиосциамин. Сега ми кажете истината! Кой сложи хиосциамин в чашата на сър Клод?

Лучия погледна ужасено Поаро.

— Не, не, грешите. Не е той. Аз го убих! — извика истерично тя.

— Не е кой? Кого прикривате, мадам? Кажете ми! — настоя Поаро.

— Не е той, казвам ви! — изхлипа Лучия.

На вратата се почука.

— Това е полицията — обяви Поаро. — Разполагаме с много малко време. Ще ви обещаю две неща, мадам. Първо — че ще ви отърва...

— Но аз го убих, казах ви! — тя вече почти пищеше.

— Второ — продължи невъзмутимо Поаро. — Ще отърва и вашия съпруг!

— О! — изохка Лучия и впери удивен поглед него.

В стаята влезе икономът Тредуел. Обръщайки се към Поаро, той обяви:

— Инспектор Джап от Скотланд Ярд!

[1] Лидо ди Венеция — предградие на Венеция на о-в Лидо във Венецианския залив на Адриатика; приморски курорт. — Б.пр. ↑

[2] Много красива жена (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XV

Петнадесет минути по-късно инспектор Джап и младият полицай Джонсън приключиха първоначалния оглед на библиотеката. Джап беше открит и сърдечен мъж на средна възраст, с набито тяло и червендалесто лице. Той, заедно с Поаро и Хейстингс, който се беше върнал от заточението в градината, започнаха да си припомнят случки от миналото.

— Да — обърна се Джап към полицая, — с мистър Поаро се знаем от много отдавна. Често съм ти говорил за него. За пръв път работихме заедно, когато той още беше служител на белгийската полиция. „Фалшификацията на Абъркромби“, нали, Поаро? Хванахме го в Брюксел. Ех, славно време беше! А помните ли Алтара Барона? Голям мошеник, наистина! Измъкна се от лапите на повечето полицейски служби в Европа. Но ние го спипахме в Антверпен, благодарение на мистър Поаро.

Джап се обърна към Поаро:

— А после се срещнахме отново тук, в тази страна, нали, Поаро? — възкликна той. — Вие вече се бяхте пенсионирали, разбира се. Разкрихте аферата в Стайлс, помните ли? Последния път, когато пак работихме заедно, беше преди две години, нали? Случаят с италианския аристократ в Лондон. Да, наистина се радвам, че отново се срещнахме, Поаро! Щях да падна, когато влязох тук преди няколко минути и видях забавната ви стара муцуна!

— Муцуна? — попита недоумяващо Поаро. За него английският жаргон така и си оставаше обвит в мистерия.

— Имам предвид лицето ви, стари друже — поясни Джап и се ухили. — Е, какво, ще поработим ли отново заедно?

Поаро се усмихна.

— Добри ми Джап, нали знаете моята малка слабост!

— Ах, вие, потаен стар мошеник! — забеляза Джап и тупна Поаро по рамото. — Слушайте, тази мисис Еймъри, дето говорехте с нея, когато влязох тя била голяма красавица! Жената на Ричард

Еймъри, нали? Обзалагам се, че здравата сте се забавлявали, старо куче такова!

Инспекторът грубо се разсмя и седна на един стол до масата.

— Както и да е — продължи той, — това е един от онези случаи, дето са тъкмо за вас! Истинско удоволствие за нестандартния ви мозък! Аз пък мразя да разследвам случаи с отравяне! Няма за какво да се захванеш. Трябва да изследваш какво са яли, пили, кой го е поднесъл, изобщо кой го е докоснал с пръст. Признавам, че доктор Греъм е съвсем наясно с картинката. Той казва, че приспивателното трябва да е било поставено в кафето. Според него такава голяма доза би трябвало да има почти незабавен ефект. Разбира се, ще знаем със сигурност, когато получим доклада от анализа, но и сега разполагаме с достатъчно материал.

Джап скочи на крака.

— Е, свърших с тази стая — обяви той. — Сега предполагам, че е по-добре да си поприказваме с мистър Ричард Еймъри, а сетне ще видя и този доктор Карели. Струва ми се, че той е нашият човек! Но да не подхождаме предубедено, винаги съм го казвал, да не подхождаме предубедено! — той отиде до вратата. — Идвате ли, Поаро?

— Но разбира се, че идвам — рече Поаро и отиде при него.

— Капитан Хейстингс също, без съмнение — изсмя се Джап. — Залепнал е за вас като сянка, нали, Поаро?

Поаро погледна многозначително своя приятел.

— Може би Хейстингс би предпочел да остане тук? — забеляза той.

Подсетен по такъв явен начин, Хейстингс отговори:

— Да, да, май ще остана тук.

— Е, както ви харесва — Джап звучеше изненадано.

После той и Поаро излязоха, следвани от младия полицаи, а миг по-късно през стъклената врата в стаята влезе Барбара Еймъри, която се връщаше от градината. Тя беше облечена в розова блуза и ярки тричетвърти панталонки.

— А, ето къде сте били, котенцето ми! Какъв беше тоя облак, дето ни връхлетя, питам аз? — обърна се тя към Хейстингс, докато прекосяваше стаята и сядаше на канапето. — Полицията ли?

— Да — отговори й Хейстингс. Той седна до нея на канапето. — Инспектор Джап от Скотланд Ярд. Отиде да поговори с вашия

братовчед, да му зададе един-два въпроса.

— Как мислите, дали ще иска да разпитва и мен?

— Не ми се вярва. Но дори и да иска — успокой я Хейстингс, — няма за какво да се тревожите.

— О, аз не се тревожа — заяви Барбара. — Всъщност смятам, че би било страхотно! Но съм силно изкушена да поукрася едно-друго, просто заради сензацията. Обожавам сензациите, а вие?

Хейстингс изглеждаше озадачен.

— Аз... аз всъщност не зная. Не, мисля, че не обожавам сензациите.

Барбара Еймъри дяволито го погледна.

— Знаете ли, че ме заинтригувахте? — заяви тя. — Къде сте живели досега?

— Ами бил съм няколко години в Южна Америка.

— Така си и знаех! — възкликна Барбара. Тя засени очите си с ръка. — Сред дивата природа. Ето защо сте така възхитително старомоден.

Сега Хейстингс изглеждаше обиден.

— Съжалявам — рече сковано той.

— О, но на мен страшно ми харесва — побърза да го успокои Барбара. — Аз мисля, че сте котенце, същинско котенце.

— Какво искате да кажете с това „старомоден“?

— Ами — продължи Барбара — сигурно вярвате във всичките онези отживелици като благоприличие например и никога не лъжете, освен ако нямате основателна причина и все гледате на живота откъм добрата му страна.

— Точно така — съгласи се Хейстингс леко изненадан. — А вие?

— Аз? Ами аз, ето сега например, трябва ли да поддържам измислицата, че смъртта на сър Клод е една тъжна случка?

— А не е ли? — Хейстингс звучеше шокиран.

— Скъпи мой! — възкликна Барбара. Тя стана и приседна на ръба на масичката за кафе. — Що се отнася до мен, това е най-чудесното нещо, което някога ми се е случвало. Вие просто не знаете каква стара скръндза беше той! Не знаете как потискаше всички ни! — Тя млъкна, обзета от силно вълнение.

Хейстингс объркано започна:

— Аз... аз... бих искал да не... — но беше прекъснат от Барбара.

— Не обичате откровеността — рече тя. — Точно такъв очаквах, че сте. Предпочитате да съм облечена в черно, вместо това, което нося сега и да мълвя с приглушен глас: „Бедният чичо Клод! Той беше толкова добър към нас!“

— Наистина! — възкликна Хейстингс.

— О, няма нужда да се преструвате — продължи Барбара. — Знам, че щяхте да се окажете именно такъв, ако ви бях опознала. Но това, което мисля аз, е, че животът не е толкова дълъг, за да се лъжем и да се преструваме. Чичо Клод изобщо не беше добър с близките си. Сигурна съм, че всеки от нас е доволен от смъртта му. Наистина, дълбоко в сърцето си. Така е дори и с леля Каролайн. Бедната, тя го търпя по-дълго от всички ни.

Изведнъж Барбара се успокои. Когато отново проговори, гласът ѝ звучеше по-спокойно:

— Знаете ли какво си мисля? Научно погледнато, чичо Клод може да е бил отровен от леля Каролайн. Този сърдечен удар снощи беше доста странен. Всъщност аз въобще не вярвам, че е било сърдечен удар. Нека просто предположим, че потискайки чувствата си през всичките тези години, леля Каролайн е развила някой сложен комплекс...

— Предполагам, че теоретически това е възможно... — предпазливо промърмори Хейстингс.

— Все пак се чудя кой отмъкна формулата — продължи Барбара. — Всички казват, че е италианецът, но лично аз подозирам Тредуел.

— Икономът? Мили Боже! Защо?

— Защото той никога не минава покрай кабинета!

Хейстингс изглеждаше озадачен:

— Но тогава...

— Аз съм доста консервативна в някои отношения — забеляза Барбара. — Научена съм да подозирам най-малко вероятния човек, който винаги се оказва убиецът в добрите криминални загадки. А Тредуел със сигурност е най-малко вероятният извършител.

— Може би освен вас — предположи през смях Хейстингс.

— О, аз! — Барбара неопределено се усмихна, после стана и се отдалечи от него. — Колко странно... — промърмори на себе си тя.

— Кое е странно? — попита Хейстингс и скочи на крака.

— Нещо, което току-що се сетих. Хайде да отидем в градината. Мразя да стоя тук — тя тръгна към стъклената врата.

— Боя се, че аз трябва да остана — каза ѝ Хейстингс.

— Защо?

— Не бива да напускам тази стая.

— Знаете ли — отбеляза Барбара, — вие имате комплекс към нея. Помните ли снощи? Ние всички бяхме тук, напълно сразени от изчезването на формулата, а вие влязохте и свалихте градуса на напрежението, като най-спокойно отбелязахте: „Каква приятна стая, мистър Еймъри!“ Беше много смешно, когато влязохте. Вие и това малко необикновено човече, високо не повече от метър и петдесет, ала с чувство за огромно собствено достойнство. И вие, бяхте... о, толкова любезен...

— Признавам, че на пръв поглед Поаро изглежда доста чудато — съгласи се Хейстингс. — А и има множество малки недостатъци. Например страда от мания за ред във всичко. За него е истинско мъчение, ако види, че нещо стои накриво, че някъде има малко прах, или открие и най-лек недостатък в облеклото на някого.

— Вие така прекрасно си контрастирате — рече Барбара и се засмя.

— И знаете ли, има си лично негови методи на разследване — продължи Хейстингс. — Неговите идоли са редът и методичността. Силно презира веществените улики — например отпечатыци от стъпки или пепел от цигара, нали разбирате какво искам да кажа. Всъщност той твърди, че тези неща сами по себе си не биха могли да помогнат на един детектив да разреши дадена загадка. Казва, че истинската работа става тук вътре — и се тупва по тази негова яйцевидна глава, после с голямо задоволство отбелязва: „Малките сиви мозъчни клетки... не забравяйте малките сиви мозъчни клетки, *mon ami*.“

— О, аз мисля, че е сладур — заяви Барбара. — Но не колкото вас с вашето „Каква приятна стая!“

— Но тя наистина е приятна! — настоя Хейстингс, вече доста раздражено.

— Аз лично не съм съгласна с вас — каза Барбара. Тя го хвана за ръката и почна да го тегли към стъклените врати. — Както и да е, нагледахте ѝ се вече. Хайде с мен!

— Вие не разбирате — рече Хейстингс, като издърпа ръката си.
— Обещах на Поаро.

Барбара бавно каза:

— Обещали сте на мосю Поаро да не излизате от тази стая? Но защо?

— Не мога да ви кажа.

— О! — Барбара помълча миг-два и изведнъж смени тона. Тя мина зад Хейстингс и започна да декламира с драматичен патос: — „На горящата палуба момчето стоеше...“

— Моля?

— „Откъдето всички избягаха вече“. Така ли е, котенце?

— Просто не мога да ви разбера — ядосано заяви Хейстингс.

— Защо трябва да ме разбирате? О, ама вие наистина сте сладур — рече Барбара и плъзна ръка в неговата. — Хайде, оставете се да ви съблазня. Да знаете, че според мен сте цяла прелест!

— Вие ме занасяте!

— Ни най-малко — настоя Барбара. — Луда съм по вас! Вие сте, без съмнение, „довоенно“ качество.

Тя отново го затегли към стъклените врати и този път Хейстингс се остави да бъде отведен.

— Вие сте наистина необикновена — каза той. — Съвсем различна сте от всички жени, които съм срещал някога.

— Радвам се да го чуя. Това е много добър знак — каза Барбара, докато стояха един срещу друг в рамката на отворената врата.

— Добър знак?

— Да, може да възбуди трепетни очаквания у всяко момиче.

Хейстингс се изчерви и Барбара безгрижно се разсмя, като го помъкна към градината.

ГЛАВА XVI

След като Барбара отиде с Хейстингс в градината, библиотеката остана празна за не повече от минута-две. После вратата откъм преддверието се отвори и вътре влезе мис Еймъри с малка торбичка за ръкоделие в ръце. Тя отиде до канапетото, остави торбичката, коленичи и заопипва седалката. Докато правеше това, доктор Карели влезе през другата врата с шапка и малък куфар в ръка. Когато видя мис Еймъри, Карели спря и промърмори някакво извинение, задето я обезпокоил, като влязъл неканен.

Мис Еймъри се изправи леко смутена.

— Търсих си куката за плетене — обясни тя без нужда и размаха находката си, докато говореше. — Беше се мушнала между седалката и облегалката.

После забеляза куфарчето и попита:

— Напускате ли ни, доктор Карели?

Карели сложи шапката и куфарчето си на един стол.

— Мисля, че не мога повече да злоупотребявам с гостоприемството ви — заяви той.

Явно зарадвана от този факт, мис Еймъри все пак беше достатъчно възпитана, за да промърмори:

— Ами, добре, щом, разбира се, смятате, че трябва... — После, спомнила си положението, в което обитателите на дома се намираха, тя додаде: — Боя се, обаче, че има някои досадни формалности... — гласът ѝ нерешително заглъхна.

— О, всичко е уредено — увери я Карели.

— Е, тогава, щом смятате, че трябва да си вървите...

— Наистина трябва.

— Тогава ще поръчам колата — рече енергично мис Еймъри и отиде до камината, за да натисне звънеца.

— Не, недейте — настоя Карели. — Това също е уредено.

— Но вие е трябвало сам да си свалите куфара! Ама наистина, тези слуги... Всички са се разпуснали, съвсем разпуснали. — Тя се

върна на канапето и извади от торбичката плетивото си. — Не могат да се концентрират, доктор Карели. Не могат да запазят самообладание. Много чудно, нали?

Станал вече нетърпелив, Карели безцеремонно отвърна:

— Много чудно.

Той погледна телефона.

Мис Еймъри започна да плете, като в същото време от устата ѝ започна да се лее безсмислен словесен поток:

— Предполагам, ще хванете влака в дванадесет и петнадесет. Внимавайте да не го изтървете! Не че искам да ви притеснявам, разбира се. Винаги съм казвала, че да притесняваш...

— Да, наистина — хладно я прекъсна Карели, — но има, мисля, достатъчно време. Чудя се... чудя се дали не бих могъл да използвам телефона?

Мис Еймъри вдигна поглед за миг.

— О, да, разбира се — каза тя, без да спира да плете. Явно не ѝ мина през ума, че доктор Карели може би желае да остане сам, докато говори по телефона.

— Благодаря ви — измърмори Карели и отиде до бюрото, като се направи, че търси някакъв номер в телефонния указател. Той хвърли бързо нетърпелив поглед към мис Еймъри.

— Мисля, че вашата племенница ви викаше — забеляза той.

Единствената реакция на мис Еймъри по отношение на чутото бе, че започна да говори за племенницата си, докато продължи невъзмутимо да плете.

— Скъпата Барбара! — възкликна тя. — Толкова мило създание! Знаете ли, че тя водеше тук доста тъжно съществуване, при това твърде скучно за едно младо момиче. Тъй, тъй, нещата сега ще бъдат по-различни, смея да кажа. — Тя остана за миг приятно унесена в мисли, преди да продължи. — Не че аз не направих всичко по силите си. Но едно момиче има нужда от малко развлечения. И всичкият пчелен восък на света не е в състояние да ги замести.

На лицето на доктор Карели се изписа огромно недоумение, примесено с голяма доза раздразнение.

— Пчелен восък ли? — почувства се длъжен да попита той.

— Да, пчелен восък... или пък беше пчелно мляко? Нали знаете, онези витамини, беше нещо пчелно или така поне пише на кутийката

— „А“ и „В“, и „С“, и „D“ — всичките, без онзи, който предпазва от бери-бери. И аз наистина мисля, че няма нужда от него, ако човек живее в Англия. Тази болест не се среща тук. Идва, мисля, от чистенето на ориза в азиатските страни. Много интересно! Накарах мистър Рейнър да взима от него... от пчелния восък, имам предвид. Всеки ден след закуска. Изглеждаше бледичък, бедният момък. Опитах се да накарам и Лучия, но тя не пожела. — Мис Еймъри поклати неодобрително глава. — А като се замисля, като момиче строго ми бяха забранили да ям бонбони карамел, заради пчелния восък... искам да кажа млечице. Времената се променят, нали знаете. Времената наистина се променят.

Въпреки че се опитваше да прикрие този факт, доктор Карели вече беше на път да се пръсне.

— Да, да, мис Еймъри — отговори той учтиво, доколкото му позволяваха силите. Сетне отиде при нея, за да опита по-директен подход. — Мисля, че вашата племенница ви вика.

— Вика ли ме?

— Да, не я ли чухте?

Мис Еймъри се послуша.

— Не, не — призна тя. — Колко странно! — Тя намота плетката. — Сигурно имате доста остър слух, доктор Карели. Не че аз чувам лошо. Наистина, казаха ми, че...

Тя изтърва кълбото и Карели го вдигна.

— Много ви благодаря — каза тя. — Знаете ли, че всички от нашия род имат добър слух. — После стана от канапето. — Баща ми запази своите способности в доста голяма степен на стари години. На осемдесет години още можеше да чете без очила.

Тя отново изпусна кълбото и Карели отново се наведе, за да ѝ го подаде.

— О, много ви благодаря — продължи мис Еймъри. — Забележителен мъж, доктор Карели. Баща ми, имам предвид. Такъв забележителен човек. Винаги спеше в легло с балдахин и върху пухен дюшек, а прозорците в стаята му никога не се отваряха. Все казваше, че нощният въздух бил изключително вреден. За нещастие, когато получи пристъп на подагра, дойде да го гледа една млада медицинска сестра, която настояваше горната част на прозорците да се отваря и бедният ми баща умря от това.

Тя отново изтърва кълбото. Този път, след като го вдигна, Карели го тупна силно в ръката ѝ и я поведе към вратата. Мис Еймъри тръгна бавно, като говореше през целия път:

— Изобщо не харесвам болничните сестри, доктор Карели — уведоми го тя. — Ключокарстват за болните, пият много чай и винаги смуцават слугите.

— Съвсем вярно, уважаема госпожо, съвсем вярно — нервно се съгласи Карели и ѝ отвори вратата.

— Много ви благодаря — каза мис Еймъри, докато той я избутваше навън. След като затвори вратата след нея, Карели бързо отиде до бюрото и вдигна телефонната слушалка. След кратка пауза той заговори тихо, но настоятелно: — Тук е Маркет Клийв триста и четиринадесет. Свържете ме с Лондон... Сохо, осем-осем-пет-три... не, пет-три, точно така... А?... Ще ми се обадите?... Добре.

Той върна слушалката на мястото ѝ и остана прав, като нервно загриза ноктите си. След малко прекоси стаята, отиде до кабинета и отвори вратата. Точно влезе вътре, когато Едуард Рейнър се появи в библиотеката откъм преддверието. Огледа се бързо и безцелно тръгна към камината. Точно протегна ръка към вазата с подпалките на полицата, когато Карели излезе от кабинета. Докато затваряше вратата, Рейнър се обърна и го видя.

— Не знаех, че сте тук — каза секретарят.

— Очаквам телефонно обаждане.

— О!

След малко Карели отново се обади:

— Кога дойде полицейският инспектор?

— Мисля, преди около двадесет минути. Видяхте ли го?

— Само отдалече — отговори Карели.

— Той е от Скотланд Ярд — осведоми го Рейнър. — Очевидно е бил в района заради друг случай, затова е бил поканен да се включи в тукашното разследване от местната полиция.

— Страшен късмет, а? — отбеляза Карели.

— А, не е ли? — Телефонът иззвъня и Рейнър тръгна към него. Избързвайки преди него, Карели каза:

— Мисля, че е за мен. — Той погледна Рейнър. — Питам се, дали бихте имали нещо против...

— Разбира се, скъпи приятелю — успокои го секретарят. — Изчезвам.

Рейнър излезе от стаята и Карели вдигна слушалката. Той тихо заговори:

— Ало?... Мигел ли е?... Да?... Не, по дяволите, не е у мен. Беше невъзможно... Не, ти не разбираш — старият джентълмен снощи умря... Тръгвам си веднага... Джап е тук... Джап... Нали го знаеш, от Скотланд Ярд... Не, още не съм се срещал с него... И аз така се надявам... На обичайното място в девет и половина вечерта... Добре.

Карели остави слушалката, отиде до нишата, взе куфарчето, сложи си шапката и тръгна към стъклената врата. В този миг Еркюл Поаро дойде откъм градината и той и Карели се сблъскаха.

— Моля за извинение — каза италианецът.

— Няма защо — любезно отговори Поаро, без да се отмества от пътя му.

— Ако позволите да мина...

— Невъзможно — кротко рече Поаро. — Абсолютно невъзможно.

— Настоявам.

— Няма — промърмори Поаро с приятелска усмивка.

Внезапно Карели се нахвърли отгоре му. Малкият детектив бързо направи крачка встрани, ловко спъна Карели за негова най-голяма изненада, като в същото време взе куфарчето от ръцете му. В този миг Джап се вмъкна в стаята, мина зад Поаро и Карели се озова в обятията на инспектора.

— Хей, какво става тук! — извика инспектор! Джап. — Я, дявол да ме вземе, ако това не е Тонио!

— А! — изсмя се Поаро и се отдръпна от двамата. — Знаех си скъпи ми Джап, че вероятно ще ви е известно името на този джентълмен.

— О, знам всичко за него — потвърди Джап. — Тонио е много известна личност, нали така, Тонио? Обзалагам се, че това, което направи мосю Поаро, те е изненадало. Как се казва то, Поаро? Жиу-жицу или нещо такова, нали? Клетият стар Тонио!

Поаро сложи куфарчето на италианеца на масата и го отвори, а в това време Карели изръмжа на Джап:

— Нямате нищо срещу мен! Не можете да ме задържите!

— Така — каза инспекторът. — Обзалагам се, че няма да се наложи да търсим дълго човека, който е откраднал онази формула и е очистил стария джентълмен. — Обръщайки се към Поаро, той додаде: — Тази формула е абсолютен удар точно по вкуса на Тонио и тъй като го хванахме, докато правеше опит да се измъкне, няма да се учудя, ако стоката в този момент е у него.

— Съгласен съм — заяви Поаро.

Джап претърси Карели, докато в това време Поаро преглеждаше куфара му.

— Е? — попита Джап.

— Нищо — отговори детективът, затваряйки куфарчето. — Нищо. Разочарован съм.

— Мислите се за много умни, нали? — озъби се Карели. — Но мога да ви кажа...

Поаро го прекъсна, казвайки тихо и многозначително:

— Навярно можете, но ще бъде крайно неразумно.

Карели се сепна и извика:

— Какво имате предвид?

— Мосю Поаро е съвсем прав — заяви Джап. — По-добре ще е да си държиш устата затворена! — Той отиде до вратата, водеща до преддверието, отвори я и извика: — Джонсън!

Младият полицаи подаде глава иззад вратата.

— Извикай тук цялото семейство! — нареди му Джап. — Искam ги всички тук!

— Да, сър — рече Джонсън и излезе от стаята.

— Протестирам! Аз... — изпъшка Карели. Внезапно той грабна куфарчето и се втурна към стъклените врати. Джап хукна след него, сграбчи го и го хвърли на канапето, като междувременно му взе куфарчето.

— Никой още не ти е сторил нищо лошо, така че недей да крякаш! — излая Джап на италианеца, който вече беше истински уплашен.

Поаро отиде до стъклените врати.

— Моля ви, мосю Поаро, не си отивайте точно сега! — извика Джап след него, като сложи куфара на Карели до масичката за кафе. — Сега ще стане интересно.

— Не, не, скъпи ми Джап, не си отивам — увери го Поаро. — Ще бъда тук. Това семейно събиране, както и вие казвате, наистина ще бъде интересно.

ГЛАВА XVII

Няколко минути по-късно, когато Еймърови започнаха да се събират в библиотеката, Карели продължаваше да седи на канапето с доста мрачен вид, а Поаро да се разхожда пред стъклените врати. Барбара Еймъри се върна от градината, влачейки след себе си Хейстингс. Те минаха през стъклените врати и тя седна на канапето до Карели, а Хейстингс застана до Поаро, който прошепна на своя колега:

— Ще бъде от полза, Хейстингс, ако отбелязвате... наум, нали разбирате, кой къде избира да седне.

— От полза? Как? — попита Хейстингс.

— Психологически, приятелю — беше единственият отговор на Поаро.

Лучия влезе в стаята, а Хейстингс я наблюдаваше, докато тя седна на стола отдясно на масата. Ричард дойде заедно с леля си — мис Еймъри, която седна на столчето, а той мина зад масата, откъдето да наблюдава жена си. Последен пристигна Едуард Рейнър и зае позиция зад креслото. След него в стаята влезе полицаят Джонсън, който затвори вратата и застана пред нея.

Ричард представи на инспектор Джап двете жени от семейството, които още не се бяха запознали.

— Леля ми — мис Еймъри — обяви той. — И братовчедка ми — мис Барбара Еймъри.

След като ги представиха, Барбара попита:

— За какво е цялото това вълнение, инспекторе?

Джап не й отговори.

— Сега мисля, че всички са тук, нали? — отбеляза той и отиде до камината.

Мис Еймъри изглеждаше озадачена и леко неспокойна.

— Аз не разбирам напълно — каза тя на Ричард. — Какво прави този... джентълмен тук?

— Мисля, че трябва да ти кажа нещо — отвърна й Ричард. — Разбираш ли, лельо Каролайн... а и всички вие — добави той, като

бързо огледа цялата стая. — Доктор Греъм откри, че баща ми е бил... отровен.

— Какво? — силно извика Рейнър.

Мис Еймъри нададе ужасен писък.

— Бил е отровен с хиосциамин — продължи Ричард.

Рейнър се сепна.

— С хиосциамин? Но аз видях... — той млъкна и погледна Лучия.

Инспектор Джап направи една крачка към него и попита:

— Какво видяхте, мистър Рейнър?

Секретарят изглеждаше объркан.

— Нищо... поне... — започна той несигурно и гласът му постепенно заглъхна.

— Съжалявам, мистър Рейнър — настоя Джап, — но на мен ми трябва истината. Хайде, всички разбрахме, че криете нещо.

— Няма нищо, наистина — каза секретарят. — Искам да кажа, че явно ще се намери някакво разумно обяснение.

— Обяснение на какво, мистър Рейнър? — попита Джап.

Рейнър все още се колебаеше.

— Е? — подкани го Джап.

— Само това, че... — Рейнър отново замълча и после реши да продължи: — Само това, че аз видях как мисис Еймъри изсипа в ръката си част от онези таблетки.

— Кога беше това? — попита го Джап.

— Снощи. Точно излизах от кабинета на сър Клод. Другите бяха заети с грамофона и се бяха схрупали край него. Видях как тя взе едно шишенце с таблетки — мисля, че беше хиосциамин — и изсипа повечето от тях в шепата си. Тогава сър Клод ме повика отново в кабинета за нещо.

— Защо не го казахте по-рано? — попита Джап. Лучия се опита да каже нещо, но инспекторът я накара да замълчи.

— Една минутка, моля, мисис Еймъри — настоя той. — Искам първо да чуя мистър Рейнър.

— Не съм се сетил повече за това — отговори му Рейнър. — Едва когато мистър Еймъри току-що каза, че сър Клод е бил отровен с хиосциамин, си го припомних. Разбира се, аз мисля, че всичко е наред. Може би просто се стреснах от самото съвпадение. Таблетките

сигурно изобщо не са били хиосциамин. Навярно са били от някое друго шишенце.

Сега Джап се обърна към Лучия:

— Е, мадам — попита той, — какво имате да кадете по въпроса?

Лучия изглеждаше съвсем спокойна, докато отговаряше:

— Искях нещо, което да ме приспи.

Обръщайки се отново към Рейнър, Джап попита:

— Вие казахте, че тя почти изпразнила шишето?

— Така ми се стори — каза Рейнър.

Джап отново се обърна към Лучия:

— Не са ви били нужни толкова много таблетки, за да заспите.

Една или две биха били достатъчни. Какво направихте с останалите?

Лучия помисли за миг, преди да отговори:

— Не мога да си спомня.

Тя тъкмо щеше да продължи, когато Карели стана на крака и злобно извика:

— Виждате ли, инспекторе? Ето я вашата убийца!

Барбара бързо стана от канапето и се отдалечи от Карели, а Хейстингс веднага отиде при нея. Италианецът продължи:

— Ще ви кажа истината, инспекторе. Дойдох тук специално да се срещна с тази жена. Тя ме повика. Каза, че е взела формулата на сър Клод и предложи да ми я продаде. Признавам, че в миналото се занимавах с такива неща.

— Това не прилича много на признание — поправи го Джап и застана между Карели и Лучия. — А и вече ни е известно. — Той се обърна към Лучия: — Вие какво ще кажете, мадам?

Тя се изправи, а кръвта се беше оттеглила от лицето ѝ. Ричард отиде при нея.

— Няма да позволя... — започна той, но Джап го спря:

— Ако обичате, сър.

Карели отново заговори:

— Само погледнете тази жена! Никой от вас не знае коя е тя! Но аз знам! Това е дъщерята на Зелма Гъотц. Дъщеря на жената с най-позорната репутация на света.

— Това не е вярно, Ричард! — извика Лучия. — Не е вярно! Не го слушай...

— Ще ти направя костите на сол! — изръмжа Ричард на Карели.

Джап направи крачка към Ричард.

— Запазете спокойствие, сър, моля ви, запазете спокойствие! — посъветва го той. — Трябва да разнищим всичко до край! — Джап се обърна към Лу чия. — И какво сега, мисис Еймъри?

Последва пауза, след която Лучия се опита да заговори:

— Аз... аз... — започна тя.

Погледна съпруга си, после Поаро и протегна безпомощно ръка към детектива.

— Кураж, мадам! — посъветва я Поаро. — Имайте ми доверие. Кажете им! Кажете им истината! Стигнахме до момента, в който лъжите вече няма да ни помогнат. Истината трябва да излезе наяве!

Лучия умолително погледна Поаро, но той само повтори:

— Кураж, мадам! *Si, si*. Бъдете смела и говорете!

Той се върна на мястото си до стъклената врата. След дълга пауза Лучия започна да говори с тих и приглушен глас:

— Истина е, че съм дъщеря на Зелма Гъотц. Не е вярно, че съм извикала този човек тук и че съм предложила да му продам формулата на сър Клод. Той дойде, за да ме изнудва!

— Да те изнудва? — прошепна Ричард и отиде при нея.

Лучия се обърна към него. Когато заговори в гласа ѝ се долавяше настойчивост:

— Той ме заплаши, че ще ти каже за майка ми ако не взема формулата и не му я дам, но аз не го направих. Мисля, че той трябва да я е откраднал. Имаше възможност да го направи, когато остана сам тук... в кабинета. А сега разбирам, че е искал да взема хиосциамини и да се самоубия и всички да решат, че аз съм откраднала формулата. Той почти ме хипнотизира да го направя... — тя не издържа и зариде на рамото на Ричард.

С вик „Лучия, скъпа моя!“ Ричард я притисна в прегръдките си. После предаде съпругата си в ръцете на мис Еймъри, която беше станала и тя утешително прегърна разстроената млада жена, а Ричард се обърна към Джап:

— Инспекторе, искам да говоря с вас насаме!

Джап погледна за момент Ричард Еймъри и кимна отсечено на Джонсън.

— Много добре — прие той и полицаят отвори вратата, за да излязат мис Еймъри и Лучия.

Барбара и Хейстингс използваха възможността да се измъкнат в градината през стъклените врати, докато Едуард Рейнър излезе, като тихо каза на Ричард:

— Съжалявам, мистър Еймъри, много съжалявам.

Когато Карели вдигна куфара си и последва Рейнър навън, Джап инструктира полицаия:

— Дръж под око мисис Еймъри, а също и доктор Карели! — Карели се обърна на вратата, а Джап продължи: — Не искам някой да почне да прави глупости, разбрано?

— Разбрано, сър — отговори Джонсън и последва Карели навън.

— Съжалявам, мистър Еймъри — рече Джап на Ричард Еймъри, — но след онова, което мистър Рейнър ни каза току-що, съм длъжен да взема всички предпазни мерки. Затова искам мистър Поаро да остане тук като свидетел на това, което ще ми кажете.

Ричард отиде при Джап с вид на човек, взел важно решение. Той пое дълбоко дъх и решително каза:

— Инспекторе!

— Да, сър, какво има? — попита Джап. Бавно и много натъртено Ричард отговори:

— Мисля, че е време да си призная. Аз убих баща си.

Джап се усмихна:

— Боя се, че вашата работа няма да стане, сър.

Ричард изглеждаше удивен:

— Какво искате да кажете?

— Да, сър — продължи Джап. — Иначе казано, този номер няма да мине. Разбирам, че сте много привързан към милата си съпруга — наскоро сте се оженили и така нататък. Но ако трябва да сме искрени, няма нужда да си надявате примката заради една лоша жена. Макар да признавам, че е голяма хубавица — няма грешка!

— Инспектор Джап! — извика Ричард ядосано.

— Няма смисъл да ми се сърдите, сър — продължи Джап невъзмутимо. — Казах ви чистата истина, без да го усуквам и не се съмнявам, че мосю Поаро ще ви каже същото. Съжалявам, сър, но дългът си е дълг и убийството — убийство! Толкова по въпроса! — Джап кимна решително и излезе от стаята.

Обръщайки се към Поаро, който беше наблюдавал сцената от канапето, Ричард студено попита:

— Е, и вие ли ще ми кажете същото, мосю Поаро?

Поаро стана, извади табакерата си от джоба и взе една цигара. Вместо да отговори на въпроса на Ричард, той на свой ред се обърна към него с въпрос:

— Мосю Еймъри, кога за първи път заподозряхте жена си? — попита Поаро.

— Аз никога... — започна Ричард, но Поаро го прекъсна и, вземайки кибрита от масата, каза:

— Моля ви, мистър Еймъри, само истината, ако обичате! Знам, че я подозирате и то я подозирате още преди моето идване. Затова бяхте толкова уплашен и искахте да се махна оттук. Не го отричайте! Не е възможно да измамите Еркюл Поаро! — Той запали цигарата си, върна кибрита на масата и се усмихна към далеч по-високия от него мъж, който сега се наведе към него. Контрастът между двамата беше пълен.

— Грешите — твърдо каза Ричард. — Напълно грешите. Как бих могъл да подозирам Лучия?

— А в същото време действително има достатъчно разумни основания да приемем, че вие сте виновният — продължи Поаро замислено, докато се връщаше на мястото си. — Пипали сте лекарствата, носили сте кафето, парите не ви стигат, а и няма надежда да дойдат отнякъде. О, да, човек не може да бъде обвинен, че ви подозира.

— Изглежда инспектор Джап не мисли като вас — забеляза Ричард.

— А, Джап! Той е човек на здравия разум — засмя се Поаро. — А не влюбена жена.

— Влюбена жена? — Ричард звучеше озадачено.

— Нека ви дам един урок по психология, мосю — предложи Поаро. — Когато пристигнах тук, вашата жена дойде при мен и ме помоли да остана и открия убиеца. Една виновна жена би ли направила това?

— Искате да кажете... — започна бързо Ричард.

— Искам да кажа — прекъсна го Поаро, — че още тази вечер преди залез-слънце, вие на колене ще й искате прошка, задето сте я подозирали.

— Какво искате да кажете?

— Навярно казах вече твърде много — призна Поаро и се изправи. — А сега, мосю, оставете се в ръцете ми — в ръцете на Еркюл Поаро!

— Можете ли да я спасите?! — попита Ричард, а в гласа му се долавяше отчаяние.

Поаро тържествено го изгледа.

— Дадох дума, въпреки че когато го направих, не съзнавах колко трудно ще ми бъде. Видите ли, ние разполагаме с много малко време, а едно нещо трябва бързо да бъде направено. Трябва да ми обещаете, че ще постъпите точно така, както ще ви помоля, без да ми създавате спънки или да ме разпитвате. Обещавайте ли?

— Много добре — доста неохотно отвърна Ричард.

— Така. А сега ме слушайте! Това, което предлагам, не е нито трудно, нито невъзможно. Всъщност дори е съвсем разумно. Този дом скоро ще бъде завзет от полицията. Тук не след дълго ще гъмжи от полицаи. Ще претърсват навсякъде. За Вас и вашето семейство това ще бъде много неприятно. Предлагам ви да се изнесете.

— И да оставя дома в ръцете на полицията? — попита Ричард невярващо.

— Точно това ви и предлагам — повтори Поаро. — Разбира се, ще трябва да се установите някъде наблизо. Казват, че местният хотел бил много удобен. Запазете си стаи там. Така ще бъдете наблизо, когато от полицията поискат да ви разпитват.

— И кога мислите, че трябва да стане това?

Поаро грейна в усмивка:

— По моя преценка — веднага.

— Но това със сигурност ще им се стори много странно.

— Ни най-малко, ни най-малко — успокои Ричард дребничкият детектив и отново се усмихна. — На тях това ще им се стори като проява на крайна... как да кажа... чувствителност. Всичко тук ви е станало омразно и не можете да издържите повече и час. Уверявам ви, че това ще прозвучи съвсем на място.

— Ами инспекторът?

— Аз самият ще се заема с инспектор Джап.

— Все още не разбирам каква е ползата от всичко това? — настоя Ричард.

— Не, разбира се, че не разбирате — изрече Поаро доста самодоволно и сви рамене. — Не е нужно да разбирате вие, а аз. Аз — Еркюл Поаро. Това е достатъчно. — Той хвана Ричард за раменете. — Тръгвайте и се захващайте с приготовленията. Или ако не можете да се занимавате с това, нека Рейнър да се заеме. Вървете! Вървете! — Той почти избута Ричард навън.

С последен притеснен поглед към Поаро Ричард излезе от стаята.

— Ах, тези англичани! Колко са твърдоглави само! — възропта Поаро. После отиде до стъклената врата и извика: — Мадмоазел Барбара!

ГЛАВА XVIII

В отговор на неговото повикване Барбара се подаде през стъклената врата.

— Какво има? Случило ли се е нещо? — попита тя.

Поаро я дари с най-подкупващата си усмивка.

— А, мадмоазел — каза той. — Чудя се дали ще можете да ми отстъпите моя колега Хейстингс, да речем за минутка-две?

Барбара палаво го погледна и отговори:

— Така значи! Искате да ми вземете котенцето, а?

— Само за малко, мадмоазел, обещавам ви.

— Тогава може, мосю Поаро. — Барбара се обърна към градината и извика: — Търсят вас, котенцето ми!

— Благодаря — Поаро отново се усмихна и любезно се поклони.

Барбара се върна в градината, а няколко мига по-късно Хейстингс влезе в библиотеката през стъклената врата с гузен поглед.

— Е, какво ще кажете за свое оправдание? — попита Поаро уж сърдито.

Хейстингс се опита да се усмихне извинително.

— Като че ли всичко ни е наред, че се държите и като влюбена овца! — смърри го Поаро. — Аз ви оставям тук да пазите, а следващото нещо, което научавам, е, че вие се разхождате с тази много очарователна млада дама в градината. Вие сте от хората, на когото по принцип разчитам най-много, *mon cher*, но само да се появи на сцената някоя красива млада жена и вашият ум се изпарява яко дим. *Zut alors*^[1]!

Замечтаният овчи поглед на Хейстингс бързо изчезна, за да се смени със смутено изчервяване.

— Ох, да му се не види, ужасно съжалявам, Поаро — възкликна той. — Аз излязох навън само за секунда, но видях през прозореца, че вие влизате в стаята, затова реших, че няма нужда да се връщам.

— Искате да кажете, че сте сметнали за добре да не си правите труда да дойдете тук, за да се видим? — попита Поаро. — Е, скъпи ми

Хейстингс, може да сте допуснали непоправима грешка. Аз намерих Карели в стаята. И само добрият Бог знае какво е правил той тук, или каква улика е подправил.

— Казвам ви, Поаро, че наистина съжалявам — отново се извини Хейстингс. — Ужасно много съжалявам!

— Ако не сте допуснали непоправима грешка, то това ще се дължи просто на добрата случайност, а не на нещо друго. Но сега, *mon ami*, дойде моментът, в който трябва да впрегнем на работа нашите малки сиви клетки — правейки се, че плясва Хейстингс по бузата, Поаро всъщност го потупа приятелски.

— А, добре! Да се залавяме за работа — извика Хейстингс.

— Не, не е добре, приятелю — каза му Поаро. — Зле е! Пълен мрак. — На лицето му се изписа притеснение, когато отново продължи: — Пълен мрак, какъвто беше и снощи. — Той се замисли за миг и после добави: — Но... да... мисля, че имам някаква идея, макар и още в зародиш. Да, ще започнем оттук!

Съвършено озадачен, Хейстингс попита:

— За какво говорите, да му се не види?

Тонът на Поаро се смени и той важно и замислено каза:

— Защо умря сър Клод, Хейстингс? Отговорете ми — защо умря сър Клод?

Хейстингс се втренчи в него:

— Но нали знаем — възкликна той.

— Така ли? — попита Поаро. — Толкова ли сте сигурен?

— Ъ-ъ-ъ... да — отвърна Хейстингс някак несигурно. — Той умря... умря, защото беше отровен.

Поаро направи нетърпелив жест.

— Да, но защо беше отровен?

Хейстингс дълбоко се замисли, преди да отговори. После започна:

— Навярно е умрял, защото крадецът е заподозрял...

Поаро бавно поклати глава, докато Хейстингс продължаваше:

— ... защото крадецът е заподозрял, че... че е бил разкрит... — той отново млъкна, понеже видя, че Поаро все така поклащаше глава.

— Да предположим, Хейстингс... — тихо рече Поаро. — Само да предположим, че крадецът не е заподозрял това.

— Не ми е съвсем ясно — призна Хейстингс. Поаро се отдалечи, после се обърна отново и вдигна ръка, за да привлече вниманието на своя приятел. Направи пауза и прочисти гърлото си.

— Нека ви изложя, Хейстингс — обяви той, — последователността на събитията в реда, в който са протекли или поне, в който аз си мисля, че са протекли.

Хейстингс седна на един стол до масата, а в това време Поаро продължи:

— Сър Клод умира една нощ в своя стол. — Поаро отиде до креслото, седна и помълча за миг, преди замислено да продължи: — Да, сър Клод умира в своя стол. Няма никакви подозрителни обстоятелства около тази смърт. По всяка вероятност тя е щяла да бъде приписана на сърдечен удар. Щели са да минат няколко дни, преди личните му книжа да бъдат прегледани. Единственият документ, който са щели да търсят, е завещанието му. След погребението, в определен момент са щели да открият, че записките, които си е водил за новия експлозив, са непълни. Можело е никога да не се разбере, че е била изведена точната формула. Виждате ли какво преимущество получава нашият крадец от това, Хейстингс?

— Да.

— Какво? — попита Поаро.

Хейстингс изглеждаше озадачен.

— Какво? — повтори той.

— Сигурност. Това получава крадецът. Той може да пласира плячката, когато си пожелае и то без абсолютно никакъв риск. Нищо не го прищипорва. Даже и да се разбере за съществуването на формулата, той ще е имал достатъчно време, за да прикрие следите си.

— Ами... да, това е идея, предполагам — изрази неуверено мнението си Хейстингс.

— Ама разбира се, че е идея! — извика Поаро. — Не съм ли аз Еркюл Поаро? Ала вижте сега накъде ни води тази идея. Тя ни подсказва, че убийството на сър Клод не е просто рискован ход, предприет под напора на момента. Всичко е било планирано предварително. Предварително! Виждате ли сега докъде стигаме?

— Не — призна Хейстингс с детска прямота. — Много добре знаете, че никога не виждам подобни неща! Зная само, че се намираме в библиотеката в дома на сър Клод и това е всичко!

— Да, приятелю, прав сте — каза му Поаро. — Ние сме в библиотеката в дома на сър Клод Еймъри и не е сутрин, а е вечер. Светлините точно са угаснали. Планът на крадеца се проваля.

Поаро се изправи в стола си и почна да размахва във въздуха показалец, наблягайки по този начин на всяка дума:

— Сър Клод, който, при нормално развитие на нещата не би отворил сейфа си до сутринта на следния ден, най-случайно открива липсата на формулата. И както старият джентълмен казва сам, крадецът е бил хванат като мишка в капан. Да, но крадецът, който освен това е и убиецът, знае нещо, което сър Клод не знае. Крадецът знае, че сър Клод само след няколко минути ще замълчи завинаги. Той... или тя... има само един-единствен проблем, който трябва да разреши — да скрие късчето хартия в тези няколко мига на тъмнина. Затворете си очите като мен, Хейстингс. Светлините са угаснали, нищо не се вижда. Но пък се чува. Повторете ми, Хейстингс, колкото се може по-точно онова, което каза мис Еймъри, когато ни описваше тази сцена.

Хейстингс затвори очи. После започна да говори бавно, с прекъсвания, напрягайки паметта си.

— Въздишки — произнесе той.

Поаро кимна.

— Много въздишки — продължи Хейстингс и Поаро отново кимна.

Хейстингс се концентрира за миг и после отново продължи:

— Чува се преобръщане на стол... нещо метално издрънчава... това сигурно е ключът, мисля аз.

— Съвсем правилно — каза Поаро. — Ключът. Продължавайте.

— Писък. Лучия е тази, която изпищява. Тя извиква на сър Клод... после на вратата се почуква... О, почакайте — точно в самото начало се чува шум от раздиране на коприна.

Хейстингс отвори очи.

— Да, раздиране на коприна! — възкликна Поаро. Той стана, разходи се до бюрото, а сетне отиде до камината. — Отговорът е там, Хейстингс, в тези няколко минути мрак. Там е! А в същото време нашите уши не ни подсказват нищо.

Той застана пред полицата на камината и механично нареди подпалките във вазата.

— О, престанете да пренареждате тези проклети подпалки, Поаро! — изхленчи Хейстингс. — Все с тях се занимавате!

Поаро разсеяно дръпна ръка от вазата.

— Какво казахте? — попита той. — Да, вярно. — Сетне загледа вазата с подпалките. — Помня, че ги пренаредих преди по-малко от час. А сега трябва наново да ги подреждам. — Изведнъж той развълнувано заговори: — Защо, Хейстингс, защо?

— Предполагам, защото са се разместили — отегчено отвърна Хейстингс. — Пак вашата мания за ред!

— Раздиране на коприна! — възкликна Поаро. — Не, Хейстингс. Шумът е същият! — Той загледа книжните подпалки и грабна вазата, в която бяха. — Раздиране на коприна... — продължи после, като се отдалечи от камината.

Вълнението му се предаде и на приятеля му.

— Какво има? — попита Хейстингс, като скочи отиде при него.

Поаро изсипа подпалките на канапетото и започна да ги разглежда. Сегиз-тогиз той даваше по една на Хейстингс, като измърморваше:

— Ето една. И още една, и още една...

Хейстингс ги разгъваше и щателно ги разглеждаше.

— „С19 N23“... — зачете той на глас от една подпалка.

— Да, да! — извика Поаро. — Това е формулата!

— Я гледай! Това е чудесно!

— Бързо! Сгънете ги отново! — нареди Поаро и Хейстингс се зае да ги нагъва. — О, колко сте бавен! — смъмри го Поаро. — Бързо! Бързо! — Той ги грабна от ръцете му, напъха ги обратно във вазата и побърза да я остави на полицата.

Слисан, Хейстингс отиде при него до камината. Лицето на Поаро светеше от радост.

— Интересно ви е какво правя тук, нали? Кажете ми, Хейстингс, какви са тези неща във вазата?

— Ами, подпалки, разбира се — отвърна Хейстингс с огромна ирония.

— Не, *mon ami*. Сиренце!

— Сиренце?

— Точно така, приятелю. Сиренце!

— Хм, Поаро — попита саркастично Хейстингс, — да не би да ви има нещо? Искам да кажа, да ви боли главата или нещо такова?

Поаро отговори, без да обръща внимание на лекомисления въпрос на своя приятел:

— За какво използваме сиренцето, Хейстингс? Ще ви кажа, *mon ami*. Използваме го за стръв в капан за мишки. Значи сега чакаме само едно — мишката.

— А мишката...

— Мишката ще дойде, приятелю — Поаро увери Хейстингс. — Бъдете сигурен. Аз ѝ изпратих съобщение. Тя скоро ще отговори.

Преди Хейстингс да успее да реагира на загадъчното заявление на Поаро, вратата се отвори и в стаята влезе Едуард Рейнър.

— О, вие сте тук, мосю Поаро — забеляза секретарят. — А също и капитан Хейстингс. Инспектор Джап ви вика горе, за да поговори и с двама ви.

[1] Пусто да остане! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XIX

— Веднага идваме — отговори Поаро.

Следван от Хейстингс, той тръгна към вратата, а Рейнър влезе в библиотеката и отиде до камината. На прага Поаро внезапно се обърна към секретаря и го погледна.

— Между другото, мистър Рейнър — попита детективът и се върна в средата на стаята, — случайно да знаете дали доктор Карели е бил тази сутрин в библиотеката?

— Да, беше — отговори Рейнър на детектива. — Аз го заварих тук.

— А! — Поаро изглеждаше доволен. — И какво правеше?

— Мисля, че телефонираше.

— Говореше ли, когато влязохте?

— Не, точно се връщаше в библиотеката от кабинета на сър Клод.

Поаро обмисли чутото за момент и после попита Рейнър:

— Къде точно бяхте вие тогава? Можете ли да си спомните?

Без да се отмества от камината, Рейнър отговори:

— О, тук някъде, струва ми се.

— Чухте ли нещо от разговора на доктор Карели по телефона?

— Не — каза секретарят. — Той съвсем ясно даде да се разбере, че иска да остане сам, затова се магнах.

— Разбирам. — Поаро се поколеба и после извади от джоба си бележник и молив. Написа няколко думи на един лист и го откъсна. — Хейстингс! — извика той.

Хейстингс, който се мотаеше около вратата, дойде при него и Поаро му подаде сгънатия лист.

— Ще бъдете ли така добър да го отнесете горе на инспектор Джап?

Рейнър изчака Хейстингс да излезе от стаята, за да изпълни поръчката, след което попита:

— За какво е всичко това?

Поаро прибра бележника и молива в джоба си и отговори:

— Писах на Джап, че след няколко минути ще съм при него и че може би ще съм в състояние да му кажа името на убиеца.

— Наистина ли? Вие знаете кой е? — попита Рейнър с вълнение в гласа.

За момент настъпи тишина. Еркюл Поаро сякаш беше омагьосал секретаря и той като хипнотизиран наблюдаваше детектива, който започна бавно да говори:

— Да, мисля, че научих кой е убиецът... най-накрая — заяви Поаро. — Сещам се за друг случай, не много отдавна. Никога няма да забравя убийството на лорд Еджуеър. Бях почти победен... да, аз — Еркюл Поаро, и то от изключително простият план на един елементарен мозък. Видите ли, мосю Рейнър, най-простоватите хора често имат таланта да извършат най-несложно престъпление и след това иди се оправяй. Да се надяваме, че убиецът на сър Клод е другата крайност — интелигентен, надарен и страшно самодоволен. Той не може да устои на изкушението... как го казвате вие?... да усъвършенства съвършеното. — Очите на Поаро се оживиха от възбуда.

— Не съм сигурен, че ви разбирам — каза Рейнър. — Да не би да искате да кажете, че не е мисис Еймъри?

— Не, не е мисис Еймъри — отговори му Поаро. — Затова написах онази бележка. Тази клета жена страда достатъчно. Трябва да ѝ спестим по-нататъшни разпити.

Рейнър изглеждаше замислен, след което възкликна:

— Обзалагам се тогава, че е Карели! Нали?

Поаро игриво му се закани с пръст.

— Мосю Рейнър, ще трябва да ми позволите да запазя моята малка тайна до последния момент. — Той извади една носна кърпа и изтри челото си. — *Mon Dieu!* Колко е горещо днес! — оплака се той.

— Искате ли нещо за пиене? — попита Рейнър. — Забравих добрите обноски. Трябваше да ви предлага по-рано.

Поаро се усмихна.

— Много сте любезен. Едно уиски, ако обичате.

— Разбира се, само момент. — Рейнър излезе от стаята, а Поаро закрачи към стъклените врати и се загледа за миг към градината. После отиде до канапето, за да потупа възглавничките, след което се

премести до камината, за да подреди украшенията на полицата. След малко Рейнър се върна с две чаши уиски със сода на един поднос. Той видя как Поаро посегна към едно от украшенията.

— Предполагам, че това е много ценна антика — отбеляза Поаро и вдигна една каничка.

— Така ли? — гласеше равнодушният коментар на Рейнър. — Не разбирам много от тези неща. Елате да пийнем — предложи той, докато слагаше подноса на масичката за кафе.

— Благодаря — каза тихо Поаро и отиде при него.

— Е, за ваше здраве! — каза Рейнър, взе една чаша и отпи.

Поаро се поклонил и вдигнал другата чаша към устните си.

— И за ваше, приятелю! А сега нека ви разкажа за моите подозрения. Първо разбрах, че... — той внезапно млъкна и рязко извърна глава, сякаш дочу нещо. Погледна първо към вратата, после към Рейнър и сложи пръст на устните си, давайки да се разбере, че може би някой ги подслушва.

Рейнър кимна с разбиране. Двамата мъже тихичко се прокраднаха до вратата и Поаро направи знак на секретаря да остане в стаята. После рязко отвори вратата и изскочи навън, но се върна почти веднага с унил вид.

— Странно! — призна той на Рейнър. — Можех да се закълна, че чух нещо. Е, както и да е, сгрешил съм. Това не се случва често. *A votre sante*^[1], приятелю! — после изпи чашата до дъно.

— А! — възкликна Рейнър и също отпи.

— Моля? — попита Поаро.

— Нищо. Сетих се нещо, това е.

Поаро отиде до масата и остави чашата си.

— Знаете ли, мосю Рейнър — каза доверително той. — Ще бъда абсолютно честен с вас. Така и не успях да свикна с уискито — вашата английска национална напитка. Вкусът ѝ не ми е приятен — горчи — после отиде до креслото и седна.

— Така ли? Съжалявам. Моето изобщо не горчи. — Рейнър остави чашата си на масичката за кафе и продължи: — Мислех, че преди малко се канехте да ми кажете нещо, нали?

Поаро изглеждаше изненадан.

— Така ли? Какво ли е било? Възможно ли е вече да съм взел да забравям? Мисля, че навярно съм искал да ви обясня как провеждам

едно разследване. *Voyons*^[2]! Един факт води към друг, затова продължаваме. Дали следващият ще се съчетае с предходния? *А merveille*^[3]! Хубаво! Можем да продължим. Следващият... не пасва! А, колко любопитно! Нещо липсва — липсва една брънка във веригата. Да проверим. Проверяваме. А този малък любопитен факт, този може би нищожно дребен детайл, който не пасва — ще го сложим тук! — и съответно Поаро посочи с ръка главата си. — Забележително! Изключително!

— Да-а-а, разбирам! — несигурно промърмори Рейнър.

Поаро толкова гневно размаха пръст пред лицето на секретаря, че той почти се смали.

— Но, внимание! Опасност дебне детектива, който казва „Това е толкова дребно. Това е толкова незначително. Няма да се занимавам с него. Ще го оставя настрана“. По този начин човек може да се обърка. Всичко е от значение — внезапно Поаро спря и се плесна по главата. — А! Сега се сетих какво исках да ви кажа. Ставаше въпрос за един от онези маловажни и незначителни факти. Исках да си поговорим, мосю Рейнър, за праха.

Рейнър вежливо се усмихна.

— Праха?

— Точно така. Праха — повтори Поаро. — Моят приятел Хейстингс преди малко ми припомни, че съм детектив, а не прислужница. Смяташе, че е много умно от негова страна, но аз не съм толкова сигурен. В края на краищата прислужницата и детективът имат нещо общо. Какво прави прислужницата? Тя изследва със своята метла тъмните ъгълчета. Изкарва на бял свят всички неща, които са се търкуляли на потайни места и си стоят надлежно скрити, далеч от очите на всички. Не прави ли същото и детективът?

Рейнър изглеждаше отегчен, но промърмори:

— Много интересно, мосю Поаро. — Той отиде до един стол на масата и седна, преди да попита: — Е, това ли е всичко, което искахте да кажете?

— Не, не съвсем — отвърна Поаро и се облегна напред. — Не можяхте да ми хвърлите прах в очите, защото нямаше прах изобщо. Разбирате ли?

Секретарят съсредоточено го заглежда:

— Не, боя се, че не.

— Върху онази кутия с лекарства нямаше изобщо прах. Мадмоазел Барбара ме наведе на този факт. Но прах трябваше да има. Лавицата, на която седеше кутията... — и Поаро махна с ръка, докато говореше по посока на шкафа, — е пълна с прах. Именно тогава разбрах, че...

— Разбрахте, че...

— Разбрах — продължи Поаро, — че някой съвсем наскоро беше пипал кутията. Не е било необходимо човекът, който е отровил сър Клод, да се доближава снощи до нея, тъй като по-рано той е взел толкова отрова, колкото му е била нужна, избирайки времето, когато е знаел, че никой не би го обезпокоил. Вие не сте се доближавали до кутията с лекарства снощи, защото вече сте си били взели толкова хиосциамин, колкото сте искали. Но сте държали чашата с кафето, мистър Рейнър!

Рейнър търпеливо се усмихна.

— Бога ми! Обвинявате ме в убийството на сър Клод ли?

— А вие отричате ли го? — попита Поаро.

Рейнър помълча, преди да отговори. Когато започна, в гласа му се долавяше по-остра нотка:

— О, не — заяви той. — Не го отричам. И защо да го правя? Аз всъщност съм много горд от цялата работа. Трябваше да мине без засечка. Беше просто лош шанс, че сър Клод снощи отвори сейфа отново. Досега не беше го правил.

Поаро звучеше доста сънено, когато запита:

— Защо ми казвате всичко това?

— А защо не? Вие сте толкова симпатичен. Удоволствие е да се разговаря с вас. — Рейнър се засмя и продължи: — Да, нещата много скоро след това се объркаха. Но точно заради това съм истински горд, че успях да превърна провала в успех — на лицето му се появи ликуващо изражение. — Бях принуден да измисля скривалище в рамките на много малко време и аз се справих блестящо. Искате ли да ви кажа къде е формулата сега?

Поаро вече трудно успяваше да се противопостави на обземащата го сънливост и едва му се разбираше какво говори.

— Аз... аз не ви разбирам — прошепна той.

— Направихте една много малка грешка, мосю Поаро — каза подигравателно Рейнър. — Подценихте интелигентността ми. Не се

хванах изобщо на вашата хитра уловка с бедния стар Карели. Човек с вашия ум не би могъл сериозно да смята, че Карели... о, изобщо не си струва дори да се мисли за това. Видите ли, аз играя на едро. Това късче хартия, доставено на определени хора, би ми донесло петдесет хиляди лири. — Той се облегна назад. — Само си представете какво може да направи с петдесет хиляди лири човек с моите възможности.

С още по-сънлив глас Поаро се насили да отговори:

— Аз... аз не... не ми се мисли за това.

— Е, да, сигурно, оценявам го — съгласи се Рейнър. — Човек трябва да приема и чуждо мнение.

Поаро се наведе напред, явно полагайки усилия да се съвземе.

— Вашата няма да стане — възкликна той. — Ще ви изоблича. Аз, Еркюл Поаро... — той внезапно млъкна.

— Еркюл Поаро няма да направи нищо — обяви Рейнър, докато детективът се облегна назад. С подигравателен смях секретарят продължи: — Въобще не се усетихте, нали? Даже когато казахте, че уискито горчи. Видите ли, скъпи ми мосю Поаро, аз взех не само едно, а няколко шишенца хиосциамин от онази кутия. И ако искате да знаете, на вас сипах малко повече, отколкото на сър Клод.

— Ах, *Mon Dieu!* — изпъшка Поаро, като се мъчеше да се изправи и с немощен глас се опита да извика. — Хейстингс! Хейст... — гласът му пресекна и той се отпусна обратно на стола, а клепачите му се затвориха.

Рейнър скочи на крака, бутна стола си настрана и се наведе над Поаро.

— Не заспивайте още, мосю Поаро! — каза той. — Сигурен съм, че бихте искали да видите къде е била скрита формулата, нали?

Той изчака за момент, но очите на Поаро останаха затворени.

— И потъвате бързо в сън без сънища, от който няма събуждане, както се изрази нашият скъп приятел доктор Карели — отбеляза Рейнър сухо, отиде до камината, взе подпалките, стъгна ги и ги прибра в джоба си. После тръгна към стъклените врати, спирайки колкото да извика през рамо: — Сбогом, скъпи ми мосю Поаро!

Точно щеше да излезе навън, когато гласът на Поаро, бодър и жизнерадостен, го закова на място.

— А няма ли да си вземете и плика?

Рейнър бързо се обърна, а в същия миг инспектор Джап влезе в библиотеката откъм градината. Рейнър направи една-две крачки назад, спря се нерешително и реши да побегне. Втурна се към стъклените врати, но беше сграбчен от Джап и полицаят Джонсън, който също изникна откъм градината.

Поаро стана от стола и се протегна:

— Е, драги ми Джап? — попита той. — Успяхте ли да чуете всичко?

Влачейки Рейнър с помощта на полицая обратно към средата на стаята, Джап отговори:

— Всяка дума, благодарение на бележката ви, Поаро. От терасата, точно до прозореца, се чува отлично. А сега нека го претърсим и да видим какво ще намерим. — Той измъкна подпалките от джоба на Рейнър и ги хвърли на масичката за кафе. След това извади и едно малко шише. — Аха! Хиосциамин! Празно!

— А, Хейстингс! — поздрави Поаро приятеля си, който влезе откъм преддверието, носейки в ръка чаша уиски със сода, която подаде на детектива.

— Разбрахте ли сега? — обърна се най-любезно Поаро към Рейнър. — Аз отказах да играя във вашата комедия и вместо това направих така, че вие да играете в моята. В бележката дадох инструкции на Джап, а също и на Хейстингс. После ви улесних, като се оплаках от горещината. Знаех, че ще ми предложите питие. В края на краищата така получихте удобния случай, от който се нуждаехте. По-нататък всичко беше съвсем просто. Когато отидох до вратата, добрият Хейстингс стоеше отвън, приготвил друга чаша уиски със сода. Размених чашите и се върнах, за да продължа комедията.

Поаро връчи пак чашата на Хейстингс.

— Лично аз мисля, че изиграх ролята си съвсем добре — заяви той.

Настъпи пауза, през която Поаро и Рейнър се изгледаха. След това Рейнър каза:

— Боях се от вас още от момента, в който влязохте в този дом. Планът ми щеше да мине. Можех да се уредя за цял живот с петдесетте хиляди лири... а може би дори и повече... които щях да получа за тази гадна формула! Но от момента, в който пристигнахте, спрях да се чувствам толкова уверен, че ще се измъкна след

убийството на този надут стар глупак и кражбата на скъпоценното късче хартия.

— Аз скоро забелязах, че сте интелигентен — отвърна Поаро и отново седна в креслото, като изглеждаше изключително доволен от себе си.

Джап заговори отсечено:

— Едуард Рейнър, арестувам ви за предумишленото убийство на сър Клод Еймъри и ви предупреждавам, че всичко, което кажете, може да бъде използвано като доказателство срещу вас! — Джап направи знак на полицая да отведе Рейнър.

[1] Наздраве (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Да видим (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Чудесно (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА XX

Докато полицай Джонсън извеждаше Рейнър двамата мъже се разминаха с мис Еймъри, която този момент влезе в библиотеката. Тя разтревожено ги проследи с поглед и забърза към Поаро.

— Мосю Поаро — запъхтяно каза тя, докато той ставаше на крака, за да я поздрави. — Вярно ли е? Мистър Рейнър ли е убил бедния ми брат?

— Боя се, че да, мадмоазел — каза Поаро.

Мис Еймъри беше смаяна.

— О! О! — възкликна тя. — Не мога да повярвам! Каква мерзост! Винаги съм гледала на него като на член от семейството. С пчелния восък и всичко останало... — после рязко се завъртя и се наклони да си тръгне, а в този момент Ричард влезе и ѝ задържа вратата. Мис Еймъри почти тичешком напусна библиотеката, когато откъм градината дойде нейната племенница Барбара.

— Нямам думи — толкова е потресаващо! — извика Барбара. — Точно Едуард Рейнър! Кой би могъл да повярва! Някой е бил ужасно умен, за да го разкрие. Чудя се кой ли?

Тя многозначително погледна Поаро, който обаче се поклони по посока на полицейския инспектор и промърмори:

— Инспектор Джап разреши случая, мадмоазел.

Лицето на Джап грейна в усмивка.

— Ще ви кажа, мосю Поаро, че сте голяма работа. А също и джентълмен! — Джап кимна към насъбралите се и бързо излезе, като пътъм взе чашата с уиски от счисления Хейстингс с думите: — Аз ще се погрижа за това вещественно доказателство, ако разрешите, капитан Хейстингс!

— Да, но дали наистина инспектор Джап беше този, който откри убиеца на чичо Клод? Или... — попита Барбара с престомена свенливост Поаро и тръгна към него — не бяхте ли вие, мосю Еркюл Поаро?

Поаро отиде при Хейстингс и прегърна през рамо своя стар приятел.

— Мадмоазел — осведоми той Барбара, — истинската заслуга принадлежи на Хейстингс. Той направи една блестяща и изключително важна забележка, която ме наведе на вярната следа. Изведете го в градината и го накарайте да ви разкаже.

Той побутна Хейстингс към Барбара и заедно ги подкара към стъклените врати.

— Ах, котенцето ми! — въздъхна комично Барбара към Хейстингс и двамата излязоха в градината.

Ричард Еймъри точно се канеше да каже нещо на Поаро, когато вратата, водеща към преддверието, се отвори и влезе Лучия. Виждайки съпруга си, тя се стресна и несигурно промълви:

— Ричард...

Ричард се обърна и я погледна:

— Лучия!

Тя направи няколко крачки навътре.

— Аз... — започна и после замълча.

Ричард се приближи към нея и спря.

— Ти...

Двамата изглеждаха много напрегнати и всеки е чувстваше неловко в присъствието на другия. Тогава изведнъж Лучия забеляза Поаро и тръгна към него с протегнати напред ръце.

— Мосю Поаро! Как бихме могли да ви се отблагодарим?

Поаро хвана и двете й ръце.

— И така, мадам, вашите неприятности свършиха! — заяви той.

— Убиецът е заловен, ала неприятностите ми, дали наистина свършиха? — попита тъжно Лучия.

— Вярно е, че все още не изглеждате съвсем щастлива, дете мое! — отбеляза Поаро.

— Чудя се дали някога отново ще бъда щастлива?

— Мисля, че да — каза Поаро с игриво пламъче в очите. — Доверете се на стария Поаро.

Той поведе Лучия към стола до масата в средата на стаята, събра подпалките от масичката за кафе, отиде при Ричард и му ги подаде.

— Мосю — каза тържествено той. — Имам удоволствието да ви предам формулата на сър Клод. Парченцата могат да бъдат съединени

и... как го казвахте вие... ще стане като нова.

— Господи, формулата! — извика Ричард. — Почти я бях забравил. Направо нямам сили да я гледам. Като си помисля само какво ни причини. Тя костваше живота на моя баща и едва не разби живота на всички ни.

— Какво ще правиш с нея, Ричард? — попита го Лучия.

— Не зная. А ти какво би направила?

Лучия стана и отиде при него, като прошепна:

— Ще ми разрешиш ли?

— Твоя е — каза съпругът ѝ, като ѝ подаде подпалките. — Направи каквото искаш с това проклето нещо!

— Благодаря ти, Ричард — промълви Лучия. Тя отиде до камината, извади клечка от кибрита върху полицата, после запали подпалките и една по една ги хвърли в огнището. — В света и без това има достатъчно страдание. Не бих искала да прибавям още.

— Мадам — каза Поаро, — възхищавам се от начина, по който изгорихте няколко десетки хиляди лири така невъзмутимо, сякаш се касаеше за няколко пенса.

— Те не са нищо друго, освен пепел — въздъхна Лучия. — Като моя живот.

Поаро изсумтя.

— *Oh, la, la!* Хайде сега да си поръчаме и ковчези! — отбеляза той с престорена печал. — Няма! Аз искам да бъда щастлив, да се веселя, да танцувам, да пея! Довиждане, деца мои — продължи той, обръщайки се и към Ричард. — Време е вече да ви освободя от присъствието си. Мадам е увесила нос и си мисли: „Аз измамих съпруга си!“ Мосю е увесил нос и си мисли „Аз подозирах жена си!“ Но въпреки всичко онова, което искате и двамата, е всеки да бъде в обятията на другия, нали?

Лучия пристъпи към съпруга си.

— Ричард... — започна тихо тя.

— Мадам — прекъсна я Поаро, — боя се, че сър Клод може да е заподозрял, че планирате да откраднете формулата, защото преди няколко седмици, някой... без съмнение, бивш колега на Карели, защото такива хора в един момент се спречкват... Та, някой, както казах, е изпратил на сър Клод анонимно писмо за вашата майка. Но знаете ли, глупавичкото ми дете, че вашият съпруг се опита да се

признае за виновен пред инспектор Джап. И че той всъщност си приписа убийството на сър Клод, за да ви спаси!

Лучия тихо извика и погледна с благоговение Ричард.

— А вие, мосю — продължи Поаро, — знайте, че преди не повече от половин час вашата съпруга ми проглуши ушите, твърдейки, че е убила баща ви и то само защото се боеше, да не би да сте го направили вие.

— Лучия — нежно промълви Ричард и тръгна към нея.

— Тъй като сте англичанин — отбеляза Поаро, като си тръгваше, — мисля, че няма да се прегърнете в мое присъствие.

Лучия отиде при него и го хвана за ръката.

— Мосю Поаро, наистина мисля, че никога няма да ви забравя... никога!

— Аз също никога няма да ви забравя, мадам — галантно заяви Поаро и ѝ целуна ръка.

— Поаро — тържествено започна Ричард Еймъри. — Не знам какво да кажа, освен това, че спасихте живота и брака ми. Не мога да изразя какво чувствам...

— Не се тревожете, приятелю... — отвърна Поаро. — Щастлив съм, че успях да ви бъда от полза.

Лучия и Ричард излязоха в градината, прегърнати и гледайки се един друг в очите. Изпровождайки ги до стъклената врата, Поаро извика след тях:

— Бъдете благословени, *mes enfants*^[1]! О, и ако случайно срещнете мис Барбара в градината, помолете я, ако обичате, да ми върне капитан Хейстингс! Скоро трябва да тръгваме за Лондон.

Той се върна в стаята и погледът му попадна върху камината.

— А! — възкликна той, отиде до полицата и оправи вазата за подпалки. — *Voila!* Ето че сега отново всичко е спретнато и подредено!

След това Поаро тръгна към вратата с вид на човек, изпитващ огромно задоволство.

[1] Деца мои (фр.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.